

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\CH\Chase James Hadley\Chase, James Hadley -
Pujcka za oplatku.pdb

PDB Name: Chase, James Hadley - Pujcka...
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 13.10.1937
Modification Date: 13.10.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

James Hadley Chase
Půjčka za oplátku

Kapitola první

Nástěnné hodiny ukazovaly za deset minut čtyři, když na stole seržanta Beiglera krátce zazvonil telefon.

Beigler, mocně stavěný, pihovatý chlapík ke čtyřicítce se na přístroj navztekaně zamračil, mrkl na nástěnné hodiny a pak spustil chlupatou ruku jak lopatu na sluchátko, vytrhl ho z vidlice a zavrčel: "Beigler. Co je?"

"Mám na lince Harryho Browninga," oznámil policista, který měl právě službu v centrále. "Chce vás. Zdá se být řádně dožranej."

Tohle Beiglerovi náladu rozhodně nevylepšilo. Harry Browning vlastnil restauraci La Coquille, jednu z tří nejluxusnějších v Paradise City. Osobně se přátelil se starostou a s policejním šéfem, kapitánem Terrellem, což ho řadilo do kategorie těch, s nimiž se jedná v rukavičkách. Alespoň pokud se Beiglera týkalo.

"Dej mi ho, Charleyi," řekl a natáhl se po cigaretě. Lítostivě zamžoural na prázdnou krabičku na stole. Před půlhodinou dopil i poslední kávu. Beigler holdoval dvěma zlozvykům: pít kávy a kouření. "A pošli někoho pro kafe, Charleyi. Jsem celej vyschlej."

"Tak jo," odušil Charley Tanner odevzdaně. Od nepaměti posílal někoho Beiglerovi pro kafe. "Dávám vám toho Browninga."

Ozvalo se cvaknutí a hluboký hlas vyštěkl: "To jste vy, Beiglere?"

"U telefonu, pane Browningu. Co pro vás můžu udělat?"

"Malér! Mám mrtvou ženskou v podniku. Chci, abyste sem co nejrychleji přišel a nechal ji odvézt. Poslyšte, Beiglere, pro vás je to možná jenom policejní rutina, pro mě to ale není ani trochu legrace. Nestojím o žádnou publicitu. A když říkám, že o ni nestojím, víte, co tím chci říct. Je vám to jasný? Jestli se na to vrhne tisk, někdo si to odskáče. A když říkám, že si to někdo odskáče, odskáče si to a čerta starýho se budu zajímat, kdo to bude. Vyjádřil jsem se jasně?"

Beigler seděl jako by salutoval a úplně zapomněl na vedro v té velké, spoře osvětlené místnosti.

"Spolehněte se, pane Browningu. Nemusíte se ničeho obávat, jedu rovnou k vám."

"Obávám se jedině toho, aby se tato záležitost vyřídl, jak náleží. Vypořádejte se s ní, jak náleží, a nebudu se obávat... ani vy ne!" Browning zavěsil.

Beigler se zašklíbil, stiskl páčku na telefonu, a když se ozval Tanner, zeptal se: "Jsou dole nějaký novináři, Charleyi?"

"Hamilton ze Sunu. Doposavad chrní... Ještě je pěkně s'tatej. Proč? Co se děje?"

"Ještě nevím, ale něco jo. Hele, Charleyi, musím pryč. Kdyby chtěl Hamilton vědět, kam jsem šel, řekni, že domů, že mě bolí zuby. Kdo má službu?"

"Bolí vás zuby?" zeptal se Tanner účastně. "To je mi líto, Joe. Já...."

"Jdi k šípku s tou svojí lítostí. Kdo má službu?"

"Mandrake vám šel pro kafe," odpověděl Tanner, v hlase nesouhlas. "Je tady Jackson, zrovna nemá do čeho píchnout."

"Pošli ho nahoru, ať mě vystřídá. Hess tady ještě je?"

"Zrovna odchází."

"Ať na mě počká. Jdu dolů."

Vecpal se do saka, poklepal si na bok, aby se ujistil, že má u sebe zbraň, popadl nenačatý balíček cigaret, vyšel z místnosti pro detektivy a seběhl dolů do ohlašovny.

Fred Hess, který vedl oddělení pro vyšetřování vražd, se opíral o zeď, ve vypaseném, kulatém obličejí rezignovaný výraz.

"Dvě minuty, a byl bych býval z tohohle kurníku pryč," postěžoval si trpce, když se k němu Beigler připojil. "Co se děje?"

Beigler rázoval po schodech k zaparkovanému policejnímu vozu. Nastoupil a nastartoval. Hess se vecpal vedle něho.

"Mrtvá ženská v La Coquille. Browning má z toho zamotanou hlavu." Beigler na plný plyn vyrazil opuštěnou Hlavní třídou.

Hess zamručel: "Vražda?"

"Neříkal. Já se neptal. Rozjedem to, až tam dorazíme. Nezdálo se, že má náladu na otázky."

"To věřím," rozřehtal se Hess na celé kolo. "Podle toho, co jsem o tom podniku slyšel, je mrtvola to poslední, po čem by tam bažili. Byls tam někdy, Joe?"

"Při mým platu?" Beigler teď jel po pobřežní autostrádě. Jen sem tam na pobřeží parkoval vůz. Nebyl žádný provoz. "Budem si muset dávat bacha, Frede. Browning je v tomhle městě velký zvíře."

"Když je to vražda, houby záleží, jak velký zvíře je. Vloží se do toho noviny."

"Jo... ještě ale nevíme, jestli to vražda je. Nech to na mně. Já to vyřídím. Browning má spousty vlivných přátel."

"Je celý tvůj, brácho. Víím, kdy se mám držet zpátky."

Restaurace La Coquille se nacházela na druhém konci pobřežní autostrády, obklopena trávníky, květinovými záhony a osvětlenými palmami. K impozantnímu vchodu vedly tři mramorové schody. Podnik zavíral v půl třetí ráno a veškeré osvětlení teď obstarával jen jeden lustr v hale a pár skrytých nástěnných svítidel, která házela dlouhé, tmavé stíny na huňatý, temně rudý koberec,

Beigler s Hessem se vysoukali z vozu, vystoupili po schodech a otáčivými dveřmi vešli do elegantní haly, kde na ně čekal Louis, vysoký, aristokraticky vyhlížející vrchní číšník.

Důstojného, nadutého Louise málokdy co vyvedlo z míry, teď ale Beigler viděl, že s ním něco pořadně zamávalo.

"Tudy" řekl Louis a dlouhými, odměřenými kroky krácel před oběma detektivy do druhé haly a pak po schodišti nahoru do velkého baru.

Tam čekal Harry Browning. Seděl na vysoké stoličce u barového pultu, v ruce třímал sklenici brandy, mezi zuby drtil doutník.

Browning byl masivní, plešatějící pětapadesátník s vyholeným, do sněda opáleným obličejem. Na sobě měl kostkovaný smokink a v knoflíkové dírcce bílý karafiát. Jevil se přesně takový, jaký byl ve skutečnosti: vychytralý, zazobaný, mocný a arogantní.

"Je tam," řekl otráveně a mávl na vzdálený konec místnosti. Podél jedné stěny baru se táhla řada boxů, samý umně vyřezávaný tmavý dub a červené sametové závěsy, zakrývající jednotlivé boxy. "V tom posledním."

Beigler s Hessem přešli na druhý konec místnosti a nakoukli do boxu.

Při tlumeném osvětlení dokázali rozeznat postavu blondýny v bílých večerních šatech s hlubokým dekoltem na zádech, ležící s rozhozenými pažemi na stole. Na tmavém dubu stolu vytvářely její světlé vlasy zlatavou kalužinu.

Beigler se ohlédl na Browninga.

"Nedalo by se tady trochu víc rozsvítit, pane Browningu?"

Louis přešel za barový pult a cvakl vypínačem. Konec místnosti, kde oba detektivové stáli, rázem zalila oslňující stropní světla, že až oba zamrkali.

Beigler poděkoval pokývnutím a vešel do boxu. Dotkl se ženina ramene. Chladnoucí tělo potvrdilo Browningovo tvrzení, že je mrtvá. Aby se však nezvratně ujistil, přitiskl jí prsty ze strany na hrdlo, žádný puls však nepocítil.

"Radši na ni nesahej, dokavad nebudem mít fotky," řekl Hess.

Browning se k nim přihnál a divoce se zahryzával do doutníku.

"Rovnou s ní pryč, chlapi! Pohyb! Můžete se s ní povyrazit a pohrát si v márnici. Jestli na to skočí tisk, zabije mi to obchody na celou sezónu. Vypakujte ji odtud."

"Nemůžem s ní hnout, dokavad ji nevyfotíme," řekl Hess úsečně. "Mohla by to být vražda."

Browning do něho zabodl nasupený pohled.

"Kdo jste?"

Beigler Hesse v duchu proklínal za to, že nedržel klapačku. Vyhrkl: "Je šéfem oddělení pro vyšetřování vražd, pane Browningu. Má samozřejmě pravdu. Mohla by to být vražda. Já..."

"Je to sebevražda," prohlásil Browning, obličej jako ze žuly. "Na podlaze se válí stříkačka a obličej má celý modrý. Ani nemusím být zatraceně čmuchal, a vidím, že umřela na předávkování heroinem. Pryč s ní!"

Beigler nahlédl pod stůl. Na koberci uviděl prázdnou injekční stříkačku. Narovnal se, uchopil ženinu hlavu do rukou a jemně ji nadzvedl, aby jí viděl do mrtvého obličeje. Při pohledu na její zmodralou pokožku a rozšířené oči bez panenek zamručel. Položil jí hlavu zpátky na stůl.

"I tak by to pořád ještě mohla být vražda, pane Browningu," řekl tiše. "Někdo jí mohl píchnout dávku."

"Co sem přišla, nikdo se k ní nepřiblížil," řekl Browning netrpělivě.

"A teď už ji odtud dostaňte!"

"Všechny případy sebevražd se musí vyšetřovat jako vraždy, dokud sebevraždu neprokážeme. Je mi líto, pane Browningu, ale nemůžeme tady udělat výjimku."

Browningovi z očí sršel vztek.

"Poldy, co nespolupracujou, nemám v lásce, Beiglere. A paměť mám dobrou." Obrátil se k Louisovi. "Sezeň kapitána Terrella."

Když Louis spěchal zpátky k barovému pultu, Beigler řekl: "Je mi líto, pane Browningu, ale takový je obvyklý postup, pokud šéf nerozhodne jinak. Máte tady ještě jiný telefon, který bych mohl použít?"

"Nebude žádný prokletý telefonování, dokud si nepromluví s Terrellem!" odsekl Browning a namířil si to zpátky k barovému pultu.

Beigler a Hess se po sobě podívali. Hess se ušklíbl. Věděl, že jestli sekýra dopadne, na jeho krk to nebude. Protáhl se kolem Beiglera do boxu. Vedle mrtvé ženy ležela bílozlatá brokátová večerní kabelka. Sebral ji, otevřel a nahlédl dovnitř.

Vylovil z ní obálku, pohlédl na ni a pak ji podal Beiglerovi. "Na tohle by ses měl nejdřív mrknout, Joe. Je to pro nás."

Beigler uchopil obálku. Slyšel, jak Browning potichu telefonuje. Přelétl pohledem obálku nadepsanou roztaženým písmem: Policejní ředitelství. Opatrně obálku rozřízl kapesním nožem a vytáhl složený list papíru. Uhladil ho a spolu s Hessem, který mu funěl na zátylek, četli pár řádek, napsaných toutéž nejistou rukou.

Spíš byste měli jít na bulvár Seaview číslo 247. Dostal, co mu patří. Udělala jsem to já. Abych si ušetřila trápení, volím tohle řešení.

Muriel Marsh Devonová

P. S. Klíč je pod rohožkou.

"Hej, Beiglere," křikl Browning, "Terrell chce s vámi mluvit."

S dopisem v ruce přešel Beigler k baru a vzal si telefonní sluchátko od Browninga, který pár kroků poodstoupil.

"To jste vy, šéfe?" zeptal se.

"Ano," řekl Terrell. "Co se děje, Joe?"

"Pan Browning ohlásil, že má v restauraci mrtvou ženu. Právě jsem přijel. Vypadá to na sebevraždu: předávkování heroinem. Našla se prázdná stříkačka a ta žena má modrý obličej. V její kabelce jsem našel dopis na rozloučenou. Přečtu vám ho." Beigler třepí dopisem, až se rozevřel, a potichu ho začal předčítat, aby Browning nezaslechl, co říká. "Jako by někoho oddělala, se to jeví. Pan Browning po nás chce, abychom ji odšibovali. Nezdá se mi, že bysme to mohli udělat, vidíte, šéfe? Měli bysme zavolat výjezdovku."

Nastala odmlka, pak se Terrell zeptal:

"Koho máš s sebou, Joe?"

"Hesse."

"Nech ho u mrtvé. Sám jeď na bulvár Seaview a přešetři to. Zavolám Lepskému, aby tam za tebou přijel. Budu v restauraci do dvaceti minut. Ať Hess zavolá výjezdovku."

"Browning z toho nebude nadšený," řekl Beigler a mrskl pohledem po Browningovi, který rázoval sem a tam.

"Promluvím s ním. A ty už jeď, Joe."

"Už jsem na cestě," řekl Beigler. Odložil sluchátko a přešel k Browningovi, který přestal přecházet a otočil se jak na obrtlíku. "Šéf s vámi chce mluvit, pane Browningu."

Browning spěchal k telefonu a Beigler přistoupil k Hessovi.

"Zavolej sem výjezdovku, Frede. Bude se vyšetřovat se vším všudy. Šéf sem jede." Ušklíbl se. "Jedu na bulvár Seaview. Měj se a s Browningem opatrně."

"Jen aby Browning opatrně taky se mnou," poznamenal Hess tak trochu nespěšně.

Když Beigler sbíhal ze schodů, zaslechl Browninga přiškrceně vykřiknout: "To mi přece nemůžeš udělat. Ty..."

Hlas se vytratil, jen co Beigler vyrazil do horkého nočního vzduchu. Mířil ke svému vozu, když tu se ze tmy vynořila vyčouhlá, hubená postava. Bert Hamilton z listu Paradise Sun.

"Co vaše bolení zubů, Joe?" prohodil a postavil se Beiglerovi rovnou do cesty "To by mi nenapadlo, že vám ještě nějaký zub na bolení zbyl."

Beigler ho obešel.

"Nechtě si poradit, Berte, a držte se odtud na hony daleko," řekl. "S největší pravděpodobností vám jinak vyrazí duši z těla."

"Co vás vede k domněnì, že nějakou duši mám?" optal se Hamilton.

Když novinář stoupal po schodech ke vchodu do restaurace, Beigler jako o závod vyrazil po příjezdovce a zamířil na bulvár Seaview.

Ticky Edris měl velkou kulovitou hlavu, krátké, zavalité ruce a nohy a měřil sotva sto deset centimetrů. Z medicínského hlediska to byl trpaslík následkem poruchy růstu kostí z chrupavky.

Posledních osm let pracoval v La Coquille jako číšník a v tavném baru Zátíší jako výpomocná síla. Browningovi vybraní hosté brali s opovržlivým pobavením na vědomí zjevně dobráckou povahu, smutné oči a chvatnou, rychlou chůzi tohoto muže. Nacházeli nezvyklé potěšení v tom, že je obsluhuje trpaslík, a postupem let se z Edrise stal jakýsi dvorní šašek, který vítal hosty s familiérností, kterou by si ani sám Browning nedovolil.

V kuchařské zástěře přistřížené na míru právě končil s leštěním poslední várky sklenic, když vešel vrchní číšník Louis.

"Chtějí s tebou mluvit, Ticky. Odpovídej jenom na to, na co se tě zeptají. Čím méně se bude o tomhle mluvit, tím líp pro pana Browninga."

Edris pověsil utěrku a sundal si zástěru. Podivně utvářený obličej měl trochu přepadlý a pod očima se mu rýsovaly stíny. Pracoval bez přestávky od šesti hodin a cítil se k smrti utahaný.

"Zajisté, pane Louisi," vklouzl do bílé keprové kazajky. "Spolehněte se."

Vyklusal z přípravný a vstoupil do baru. Na druhém konci místnosti pořizoval fotograf snímky mrtvé ženy. Policejní šéf Terrell, mohutný muž s pískovými, sem tam prokvetlými vlasy a vystupující hranatou bradou, hovořil s Browningem. Až na nepatrné strniště na bradě nebylo na Terrellovi v nejmenším znát, že se na Beiglerovo zavolání vyhrabal z postele a rychle na sebe naházal šaty.

Policejní lékař, doktor Lowis, pomešší, zavalitý chlapík, netrpělivě čekal, až fotograf skončí. Dva technici na otisky prstů, kteří seděli u barového pultu a upírali toužebné pohledy na řady láhví, rovněž čekali.

Hess a detektiv třetí třídy Max Jacoby s poznámkovým blokem v ruce, seděli v jednom boxu. Hess vzhlédl, a když

zahlédl Edrise, mávnutím ruky ho přivolal.

Edris k nim přistoupil.

"Vy jste ten číšník, který mrtvou obsluhoval?" začal Hess.

"Ano."

Hess Edrise měřil zkoumavým pohledem. Z obličeje se mu dalo rovnou vyčíst, že na něho trpaslík valný dojem neudělal. Edris mu oplácel stejně upřeným pohledem, obličej bezvýrazný, podsadité ruce sepnuté na břiše.

"Jak se jmenujete?"

"Ticky Edward Edris."

"Bydlíte?"

"East Street 24, Seacombe."

Seacombe bylo jakýmsi výběžkem Paradise City a bydleli tam povětšinou lidé s nízkými příjmy.

Zatímco Hess Edrise vyslychal, Jacoby, mladý, bystře vyhlížející žid, odpovědi zaznamenával.

"V kolik sem ta žena přijela?" zeptal se Hess a zapálil si cigaretu.

"Krátko po jedenácté: osm minut po, abych byl přesný."

Hess na něho pronikavě pohlédl.

"Jak si tím můžete být tak jistý?"

"Vlastním hodinky... tak je používám."

"Byla sama?"

"Ano."

"Rezervovala si ten box, co v něm teď je?"

"Ne. Bylo pozdě. Skoro všichni z baru odešli dolů do restaurace. Byla tady spousta místa."

"Zdála se vám v pořádku?"

Hess si uvědomoval, že Browning s Terrellem k nim přistoupili a naslouchají. Edris vrhl rychlý pohled přes rameno, uviděl, jak se na něho Browning mračí, a malinko uspěchaně vyhrkl: "Nebylo mi na ní nic nápadné."

"Co dělala, když přišla?"

"Vešla do boxu a posadila se. Zeptal jsem se, jestli na někoho čeká, odpověděla, že ne. Objednala si čistou whisky. Obsloužil jsem ji a šel jsem po svých."

"Co se dělo dál?"

"Musel jsem odnést dolů do restaurace pití... Když jsem se vrátil, závěs měla zatažený. Zeptal jsem se barmana, jestli se k ní někdo přidal, odpověděl, že je pořád sama. Pomyslel jsem si, že se jí zachtělo soukromí, tak jsem se k ní nepřibližoval."

"To jste se teda strefil, že se jí zachtělo soukromí. Co dál?"

"Zavíráme kolem půl třetí. Když už byla většina lidí pryč a pořád měla zataženo, šel jsem inkasovat. Zaklepal jsem na obložení, ale neodpověděla. Nahlédl jsem dovnitř a tam ležela."

"Nepřiblížil jste se k ní po tři a půl hodiny?"

"Přesně tak. Měl jsem co dělat. Pracoval jsem v přípravě. Měli jsme rušnou noc. Spousty nádobí a uklízení."

Browning náhle zamručel a obrátil se k Terrellovi. "Jdu domů. Louis zamkne. Pro mě je tohle průšvih jak hrom. Mohlo by mi to zničit podnik. Ať odtud tví lidi vypadnou, jak to půjde nejrychleji, Franku. Chci, aby se Louis taky trochu vyspal."

"Už to dlouho nepotrvá, Harry," řekl Terrell, potřásl si rukama a pak Browninga sledoval, jak schází po schodech a mizí z dohledu. Přešel k místu, kde teď doktor Lowis prohlížel mrtvou.

Edris řekl: "Když jste se mě před chvílkou ptal, jestli se mi zdála v pořádku, neřekl jsem vám pravdu. Rád bych na tu otázku znovu odpověděl."

Hess do něho zabodával nevraživý pohled.

"Tak hele, vaše matka si možná myslela, že jste všemi mastmi mazanej, já si to ale nemyslím. Chcete říct, že jste lhal?"

"Nechtěl jsem se připravit o místo." Edris vytáhl kapesník a utřel si obličej zalitý potem. "Mám tuhle práci rád. Šéf poslouchal. Kdybych řekl pravdu a on mě slyšel, vyrazil by mě."

"Čím to, že si myslíte, že vás nevyrazí, když vyklopite pravdu teď?"

"Když mu to neřeknete, tak se to nedoví."

Detektiv Edrise chvíli zamyšleně pozoroval, pak pokrčil rameny.

"Okay. Takže se vám nezdála tak docela v pořádku?"

"Ne. Hned, jak jsem ji uviděl, bylo mi jasné, že v něčem lítá. Byla celá zelená a třásla se. Věděl jsem, že když se dostala do tohoto stavu, nejspíš vyvolá scénu... bude ječet, popadne ji hysterie. Když jsem teda viděl, jak to s ní mává, zavedl jsem ji do boxu a přinesl jí pití. Zatáhl jsem závěs. Nechtěl jsem, aby udělala skandál. Šéf nemá skandály rád."

Hess s Jacobym se po sobě podívali, pak se Hess zeptal: "Chcete naznačit, že tu ženu znáte?"

Edris hodil pohledem přes rameno k místu, kde stál Louis zabraný do hovoru s Bertem Hamiltonem, pak ztišil hlas a odpověděl: "Ano, znám ji. Bydlí v bytě naproti mně."

"Proč jste to u všech všudy neřekl dřív?" zavrčel Hess.

"Neptal jste se. A kromě toho, jak jsem řekl, pan Browning poslouchal. Dovědět se, že jsem ji znal a zavedl do boxu, tak mě vyhodí."

"Co o ní víte?"

"Je to feťáčka a běhna. S přestávkami ji znám osm let."

Hess se předklonil.

"Chcete říct, že je to vaše holka, Ticky?"

Edris na něho okamžik hleděl, v očích smutek, pak řekl: "Myslíte, že by vůbec nějaká holka mohla být moje?"

"Přihrál jste jí občas nějakého zazobaného chlápka a ona vám dávala podíl. Tak je to. Nemám pravdu, Ticky?"

"Náhodou bydlela v bytě přes chodbu," řekl Edris s tichou důstojností. "Čas od času se mnou prohodila pár slov. Tuším, že se na mě dívala stejně jako vy a ostatní: jako na zrůdu. To, že jsme spolu tu a tam promluvili, že mě snad ještě nedělá pasáka."

Měřili se upřenými pohledy. Hess odvrátil oči jako první.

"O čem tak hovořila?"

"O spoustě věcí. O svém manželovi, dceři, svým životě, milencích."

"Byla vdaná?"

"To byla."

Přistoupil k nim Louis.

"Pan Hess, to jste vy?"

"Co je?" utrl se na něho detektiv. "Mám práci."

"Máte telefon," odvětil Louis, aristokratický nos uraženě nakrčený.

"A ty se odtud ani nehni, prcku," nakázal Hess Edrisovi, "ještě jsem s tebou neskončil."

Přešel k barovému pultu a uchopil sluchátko.

"Co je?"

"To jsem já, Joe," ohlásil se Beigler. "Spadla nám do klína vražda. Je tam někde šéf?"

"Jo."

"Vyříd' mu, že jsem našel toho chlápka, co se o něm ta ženská zmiňuje v dopise. Dostal pět zásahů. Potřebuju tě tady."

"Dobrý, vyřídím mu to. Lahoda, že jo? Tak se mi to jeví, že dneska už toho moc nenaspíme, co?"

"Svatá pravda. Hoď sebou, Frede," Beigler přerušil spojení.

Když Hess pokládal sluchátko, po schodech se blížili dva zřizenci v bílých pláštích se složenými nosítky.

"Už jsou s tím hotoví?" zeptal se jeden.

"Hned to bude. Dejte si pohov, já se mrknu." Hess rázně vykročil, a když míjel Edrise, řekl mu: "Můžeš to zabalit, Ticky, promluvíme si zejtra. V jedenáct na stanici a ptej se po mně... po Hessovi." Kráčel dál k Terrellovi a k doktoru Lowisovi.

"Ano, už ji můžete odvézt," řekl doktor Lowis, brašnu téměř sbalenou. "Zítra v deset máte na stole zprávu. Jdu zpátky do postele."

Hess se na něho zazubil.

"To si jenom myslíte, doktore," zahlaholil vesele. "Mám pro vás další mrtvolku. Beigler zrovna volal. Čeká na vás na bulváru Seaview v čísle 247."

Ducatý obličej doktora Lowise stál vskutku za podívanou.

"To znamená, že se dneska nevyspím," zaprotestoval.

"Na co potřebují kluci jako my spát?" prohodil Hess s úsměvem od ucha k uchu. "Jsme přece supermani."

Doktor Lowis odspěchal a Terrell se úsečně zeptal: "Co je, Frede?"

"Právě volal Joe, šéfe. Hlásí vraždu zastřelením. Chce, abychom tam přijeli, pane."

Terrell shlédl na hezkou ženu kolem čtyřicítky s pěknou, štíhlou postavou, ležící na podlaze.

"Narkomanka, Frede. Stehna má samý vpich po jehle."

"Ten skrček Edris předtím kecal. Zná ji. Tvrdí, že to nebyla jenom feťačka, ale taky děvka. Browning z toho bude blahem bez sebe, až se to provalí."

Jako sup citící mršinu si to k nim šinul Hamilton ze Sunu.

"Max už to tady dokončí," řekl Terrell. "Jedeme za Joem."

"Copak se to tady děje?" optal se Hamilton, vytáhlý, šedovlasý chlapík krátce po čtyřicítce. Někdo mu jednou řekl, že vypadá jako James Stewart a od té doby si pěstoval ležérní, poněkud afektovaný způsob mluvy, jen aby se slavnému herci ještě víc podobal.

Terrell rázně vykročil dlouhou místností.

"Přijďte se k nim a uvidíme," utrousil přes rameno.

"Co se peče?" vyzvídal Hamilton, když srovnal krok s Hessem.

"Další mrtvola. Odrovnala ho a potom sebe," řekl Hess. "Svinstvo, co se vám bude náramně hodit do krámu."

Když oba muži míjeli Edrise, ustoupil stranou a díval se za nimi. Potom pozoroval, jak sanitáři zdvihají mrtvou na nosítka a spěchají s ní pryč.

Vrátil se zpátky do přípravní, zavřel za sebou a teprve pak se mu obličej rozzářil zlým úsměškem. Jako pominutý začal křepčit kolem dokola po místnosti a zavalitými pažemi si k tomu udával takt.

Bulvár Seaview spojoval Paradise City se Seacombe. Tam, kde vbíhalo do této dlouhé dopravní tepny Paradise City, svítily rozlehlé, nákladné rezidence. Ke každé z nich patřil přinejmenším akr pečlivě udržované zahrady, bazén, garáž pro tři vozy a elektronicky ovládaná vstupní brána. Na seacombském konci byly domy malé, omšelé a nuzácké.

Obklopovaly je mrňavé zahrady a chodníky počmárané od dětí křídou. Stěží co mohlo zdařileji reprezentovat dolní a horní vrstvy americké společnosti, ty s penězi a ty bez, než bulvár Seaview.

Na nočním nebi se objevily první bledé náznaky svítání, když seržant Beigler zastavil před číslem 247, bungalovem stíněným vysokým, přerostlým živým plotem.

Z přihrádky na rukavice ve svém voze vytáhl baterku, přešel chodník, strčil do dřevěné branky a posvít si na cestu

po krátké pěšině k hlavnímu vchodu. Nadzvedl odrbanou rohožku a sebral klíč, o němž mrtvá napsala, že tam bude.

Na okamžik se zastavil, aby obhlédl bungalov, který před ním tonul ve tmě, pak si uvolnil zbraň v pouzdře, přitiskl palec na zvonek a držel ho zmáčknutý. Nečekal, že někdo přijde otevřít, byl to však opatrný policista, a nepoužil by klíče, dokud by se neujistil, že až na mrtvého v domě nikdo není.

Spokojil se s dvouminutovým čekáním, pak vsunul klíč do zámku a otevřel. Vkročil do malé předsíně, zavřel dveře a pátral baterkou kolem dokola, dokud nenašel vypínač. Stiskl ho a stropní světlo osvětlilo chodbu se zavřenými dveřmi po obou stranách. Trochu ho překvapilo, že dvě přední místnosti jsou až na špinavé bílé nylonové záclony nezařizené. Třetí dveře vedly do koupelny. Podle ručníků na horkém věšáku a růžové houby na vaně usoudil, že někdo koupelnu používá. Dveře naproti vedly do kuchyňky. Prázdné, zaprášené skřínky a zásuvky mu řekly, že ať už bydlel v tomto bungalovu kdokoliv, tady nikdy nestoloval.

Přešel ke dvěma místnostem na konci chodby. Otevřel dveře nalevo, rozsvítil a vešel do ložnice. Na první pohled mu bylo jasné, že to není běžná ložnice.

Vprostřed místnosti stala široká postel. Lůžkoviny byly neposkvrněné a nepoužité. Naproti posteli viselo velké zrcadlo a další zrcadlo pokrývalo strop. Lahvové zelené stěny zdobily zarámované fotografie usmívajících se nahotin. U jedné stěny stál velký šatník. Beigler k němu přistoupil a otevřel ho. Krátký pohled mu ukázal, že uvnitř jsou veškeré perverzní rekvizity od příslušných alb po biče a důtky. Zavřel skříň, vyšel z místnosti a zastavil se před dveřmi zbývajících pokojů. Natáhl ruku, stiskl kliku a strčil do dveří. Pozvolna se otevřely. V místnosti se svítilo. Přímě před ním stálo lůžko pro jednoho. Muž se sesul do postele, na pokrývce ležely rozložené noviny. Smrt ho zastihla při zcela neškodné činnosti, při čtení večerníku. Na sobě měl modrobílé pyžamo, kabátek vpředu potřísněný krví, která mu ulpěla i na zaťatých rukou, a na opálené tváři měl krvavou šmouhu.

Beigler si ho dlouho upřeně prohlížel, pak vešel do místnosti.

Mrtvý byl pořádek s boxerskými rameny. Měl na ježka ostříhané vlasy barvy čínské tuši a tenký knírek, který mu propůjčoval pochybnou eleganci a přitažlivost. Příslušel k regimentu povalečů, kteří jsou k vidění na plážích Paradise City, jak vystavují na odív své svaly, svou mužnost a potenci; svá jediná aktiva, neboť u lidí takového ražení se peníze nikdy dlouho neohřejí.

Na stolku vedle postele uviděl Beigler telefon. Vytočil číslo do La Coquille. Právě domluvil s Hessem, když u hlavního vchodu zadrnčel zvonek. Na rohožce stál detektiv druhé třídy Tom Lepski.

"Přej tady máme nějakou fachu, říká šéf" spustil Lepski a hrnul se do předsíně. Byl to vytáhlý, šlachovitý, houževnatý chlapík s opáleným vrasčítým obličejem a bystrýma, ledově modrýma očima.

"No jo... mrtvolu. Pojď se na něho mrknout."

Beigler vedl Lepského do ložnice. Lepski se upřeně zadíval na mrtvého, pak si pošoupl klobouk do týla.

"Vida, Johnnie Williams," odušil. "Helemese, helemese, tak to nakonec schytl."

"Ty ho znáš?"

"No budejť. Sem tam jsem ho zahlídl. Jeden z těch prachatejch gigolů z hotelu Palace. Co pohledává v takovýhle díře?"

Beigler již předtím prohrabal zásuvky prádelníku a objevil náprsní tašku z vepřovice. V ní našel legitimaci do klubu Diner, řidičský průkaz a šekovou knížku. Vše na jméno John Williams. Z šekové knížky se dověděl, že Williams má v bance hotovost ve výši 3,756 dolarů.

"Podle mého tady bydlí," řekl. "Mrkni se do pokoje přes chodbu."

Zatímco byl Lepski v druhé místnosti, Beigler pokračoval v prohlídce ložnice. Objevil šatník vestavěný do zdi, plný Williamsových šatů.

Lepski se vrátil.

"Bordel," poznamenal. "Kdo je to ta ženská?"

"Říkala si Muriel Marsh Devonová. Dneska večer se zabila koňskou dávkou heroinu v restauraci La Coquille. Nechala dopis na rozloučenou, v kterém doznává, že oddělala tadyhle toho našeho svalnatého fešáka."

Lepski přistoupil k mrtvému a zacívil mu na hrud'. Zamručel a šinul si to zpátky.

"Vyřídila ho jaksepatří. Od pohledu má srdce na cimprcamp'r."

Beigler se najednou sehnul a natáhl se pod postel. Opatrně vyšoupl na světlo automatickou osmatřícítku. Vytáhl kapesník, přehodil jej přes zbraň a zvedl ji.

"Případ jasný jak facka," podotkl. "Nebudu ale překvapenej, jestli ani teď neutrhnu hodinku dvě spánku."

Před bungalovem zastavil vůz a Lepski odešel ke dveřím. Vrátil se s doktorem Lowisem.

"Je celý váš," řekl Beigler a máchl rukou k mrtvému.

"Neskonale díky!" odsekl Lowis. "Tím pádem musím sesmolit dvě zprávy."

Beigler mrkl na Lepského a postrčil ho ke dveřím.

"Nic si z toho nedělejte, doktore," prohodil. "Nejste jedinej, koho to potrefilo." Obrátil se na Lepského. "Pojďme krapet na vzduch."

Společně prošli chodbou a otevřeli hlavní vchod. Vyšli do zahrady a oba si zapálili cigaretu.

"Divný, že nikdo nehlásil, že se střílelo," pohodil Lepski hlavou k protějšimu bungalovu.

"Třebas jsou na prázdninách," nadhodil Beigler. "Kromě toho si v téhle čtvrti nechávají všichni všecko pro sebe, víme? Jsem u policie už deset let... a ze Seacombe se neozvalo doposavad ani pípnutí."

"Vrtá mi hlavou, proč si to vyřídila zrovna s Johnniem. Uvažuju, proč se obtěžoval s dvoudolarovou štetkou."

"Nebyla zdaleka tak laciná. Viděl jsem ji. Dobře se oblékala, pečovala o sebe. Většina mužských, co se honí za prostitutkami, si libuje v šupáckém prostředí. Neptej se mě proč."

"Nezeptám se." Lepski potlačil zívnutí. "Kdyby mě tak šéf nevytáhl z postele, to by bylo."

"Už jsou tady," řekl Beigler, když se přičítily dva vozy a předními světly olízly řadu bungalovu, kolem nichž se mihly. O půl hodiny později vyšel doktor Lowis a připojil se k policejnímu šéfovi Terrellovi, který seděl ve voze, kouřil dýmku a trpělivě čekal na hlášení svých podřízených.

"Řekl bych, že byl zastřelen kolem desáté," začal Lowis. "Pětkrát do srdce. Měla dobrou mušku, po pravdě ho ale nemohla minout, vždyť střelila od nohou postele. Zprávu pro vás budu mít kolem jedenácté. Stačí to?"

Terrell přikývl.

"Bude muset, doktore. No nic, běžte se aspoň trochu dospat."

Když Lowis odejel, z bungalovu se vyklátil Bert Hamilton, ještě celý říčný z toho, jak po telefonu diktoval reportáž do svého listu.

"To je sólokapr," zahlaholil na Terrella. "Víš se, proč ho zastřelila?"

"Právě tohle budu muset zjistit," odušil Terrell a vystoupil z vozu. "Zatím se mějte, Berte," přešel kolem reportéra a vstoupil do bungalovu.

V předsíni spolu hovořili Hess s Beiglerem.

"Můžeme to tady zabalit, pane," řekl Hess. "Náramná prácička."

"Zdá se," odpověděl Terrell, "ale tak jednoduše to zas uzavřít nemůžeme. Vy dva jeďte do East Street a porozhlédněte se u ní doma. Zkontrolujte, zda její písmo souhlasí s tím v dopise na rozloučenou. Tenhle případ bude myslím bez komplikací, ale jistota je jistota. Promluvte si s tím trpaslíkem. Podle všeho ví spoustu věcí. Třeba nám bude s to říct, proč Williamse zastřelila. Do deseti chci mít na stole hlášení. Tak se do toho dejte, hoši."

Hess potlačil zasténání.

"Okay, šéfe."

Terrell vešel do místnosti s mrtvým mužem, kde stál Lepski opřený o zeď a klábosil s techniky na otisky prstů, kteří právě končili.

"Chci, abys, Tome, zjistil, jestli výstřely někdo neslyšel. Přešetři to tady v okolí a vydoluj také něco o minulosti toho Williamse."

"Nechcete ale, abych se do toho dal hned, šéfe, vidíte?" řekl Lepski. "Je krátce po šesté. Nechcete snad, abych tahal lidi z postele?"

Terrell se zazubil.

"Dej jim půlhodinu. V těchhle končinách se vstává brzo." Bylo slyšet přijíždějící vůz. "A máme je tady," podotkl.

"Vyříd' už to tady sám." Obrátil se na techniky. "Našli jste něco?"

"Spousty otisků," odpověděl mu jeden. "V tyhle místnosti se měsíce neuklízelo. Většinou patří tomu mrtvému, ale jsou tady další. Všechny je zkontrolujeme."

Terrell přikývl. K hlavnímu vchodu dorazil, právě když sanitka zastavovala. Řekl zřízcům, kde najdou tělo, pak vlezl do svého vozu a zamířil na policejní ředitelství.

Kapitola druhá

O několik minut později, co Terrell se svými lidmi odešel z restaurace La Coquille a vydal se na bulvár Seaview, si Ticky Edris svlékl keprovou kazajku a natáhl si světle šedé alpakové sako. Pak si to namířil ke dveřím do baru, otevřel je a nahlédl dovnitř.

Louis s Jacobym stáli nad schody a povídali si.

"Šel bych už domů, pane Louisi," řekl svým pisklavým hlasem. "Vyhovuje vám to?"

Louis jen mávl rukou a bez přerušení pokračoval v hovoru s Jacobym. Edris se střelhubitě vrátil do přípravny. Odemkl si vchod pro personál a jako čamrda seběhl po schodech na parkoviště, vyhrazené zaměstnancům. Kolébavě doběhl k místu, kde parkovaly dva vozy. Mini cooper a buick s nyní zataženou sklápěcí střechou.

Za volantem buicku kouřil cigaretu ramenatý muž v dobře stříženém světle hnědém obleku a hnědém slamáku. Bílou košili měl jak padlý sníh, vázanku drahou a střízlivou. Husté, vlnité, zlaté plavé vlasy ještě podtrhovaly jeho opálení. Byl to pohledný chlapík, mladistvě vyhlížející osmatřicátník s hlubokým důlkem na bradě, což mu přidávalo na specifické osobitosti, kterou působil na většinu žen.

Mohl být považován za úspěšného právníka, za bankovního úředníka nebo dokonce za slibného politika. Svého působivého vzhledu, šíře svých povšechných znalostí a svého šarmu využíval Phil Algir k tomu, aby různými podfuky mámil z pracháčů jejich peníze. Byl to kriminálník, který čtrnáct let svého života strávil ve vězení a z New Yorku vypadl kvapem na Floridu právě ve chvíli, kdy byl vydán příkaz k jeho uvěznění. V tichosti se zašil v Paradise City, úplně švorc, a měl příliš nahnáno, než aby rozehrál další ze svých uhlažených podvodů, protože věděl, že až ho chytí příště, půjde za mříže na dalších čtrnáct let.

Za jeho úhledným, okouzlejícím zevnějškem se skrývala bezcitná krutost. Až do tohoto večera se mu dařilo obstarávat si peníze, aniž

musel sáhnout k násilí, teď však s přetvářkou skoncoval. Jestliže nevyjde to, co si s Edrisem naplánovali, nebude z toho tentokrát koukat čtrnáct let v base. Bude na něj čekat křeslo v plynové komoře. Choval však bezmeznou důvěru v Edrise a v sebe. Tenhle plán vyjde... musí vyjít.

"Tak jak?" zeptal se, když k němu Edris dorazil, a odhodil nedopalek.

"Jde to jako po másle," řekl Edris a opřel se zavalitými prsty o dvířka vozu. "Žádné poprask... žádný potíže. U tebe všechno v pořádku?"

"Jo."

"Odjeli do toho bungalovu. Pak půjdou do East Street. Měl bys, Phile, radši vyrazit. Co máš dělat, víš."

"Jo." Algir nastartoval. "Myslíš, že to berou? To, že se oddělala?"

"Vypadá to tak. Budu sledovat, co Terrell dělá. Je prohnanej. Ne abys to té školy dojel před půl osmou."

"Vím... vím. Probírali jsme to až až. Ty dělej svý a já budu dělat taky svý."

Edris poodstoupil, krátce pokývl a Algir vyrazil s buickem z parkoviště.

Sledoval koncová světla, dokud nezmizela, pak se obrátil a nastoupil do mini. Pedály spojky, brzdy a plynu měl nastaveny silnými korkovými špalíky, aby na ně svýma krátkýma, zavalitýma nohama dosáhl. Byl to rychlý, zkušený řidič. Za sedmnáct let za volantem neměl jedinou nehodu.

Rychle vyjel z Paradise City a na dálnici rozjel svůj mini stotřicítkou. Jak se však blížil na bulvár Seaview k číslu 247, zpomalil, pozvolna projel okolo a přejel pohledem policejní vozy zaparkované před bungalovem. Dalších deset minut mu zabralo, než dorazil do East Street. Nechal vůz před blokem činžovních domů, vstoupil do čísla 24, vyjel výtahem do posledního poschodí a vešel do dvoupokojového bytu, kde už osm let bydlel.

Byt měl prostorný obývací pokoj, malou ložnici, kuchyňku a sprchový kout. Obývacímu pokoji věnoval neobyčejnou péči a obezřetným nakupováním a výběrem jej proměnil v pohodlně, vkusně zařízený domov. Konferenční stolek používal jako jídelní stůl a měl speciální miniaturní židli a klubovku, vyrobené pro vlastní pohodlí. Ostatní zařízení mělo obvyklou velikost, neboť Edris si občas rád pozval pár přátel a tak pohovku a křesla vybral s ohledem na pohodlí ostatních.

Vběhl do ložnice, stáhl ze sebe šaty a uháněl do sprchy. Pod proudem vlažné vody pak ve své groteskní nahotě tancoval, pobrukoval a tleskal si, do taktu. Pak se utřel, natáhl si zlatomodré pyžamo a modrý župan. Šel do obývacího pokoje a přistoupil k miniaturnímu domáckému baru, nalil si panáka whisky, dolil vodou, odnesl si pití k svému křeslu, posadil se a položil si nohy na titěrnou stoličku. Upil, postavil sklenici a zapálil si cigaretu. Pár minut jen tak uvolněně seděl, potahoval z cigarety a vypouštěl kouř svými širokými nosními dírkami. Mrkl na malé dámské hodinky na svém zápěstí. Bylo šest třicet. Philovi potrvá bezmála hodinu, než dorazí do Greater Miami. Půjde-li všechno hladce, bude na zpáteční cestě do Paradise City do půl deváté. Nedá se čekat, že se Phil do půl desáté, do deseti ozve.

Dopil whisky, potlačil zívnutí a zamáčkl nedopalek. Rád by šel do postele, věděl však, že když si lehne, usne, a to nemohl potřebovat. Až policie přijede, nesmí být rozespalý nebo otupělý.

S přemáháním se zvedl, odnesl prázdnou sklenku k baru a udělal si další drink. Byl těžký pijan, schopný vypít značné množství alkoholu, aniž na něm účinky byly znát. Dnes večer však dostal do těla a zmáhala ho únava. Pomalu s tou whisky, řekl si. Neposloužil by si, kdyby si přespříliš důvěřoval.

Pomalu dosrkával pití, když zaslechl dole na ulici zastavovat vůz. Potlačil pokušení vyhlédnout z okna. Poldové ho nesmějí přistihnout, jak po nich slídí. Odnesl sklenici do kuchyňky a vypláchl ji. Pak šel do předsině a u dveří na chodbu vstoje naslouchal.

Beigler dostal klíč od bytu mrtvé ženy od domovníka, který jen lhostejně pokrčil rameny, když mu detektiv sdělil, že ta žena je po smrti. Na Beiglerovy otázky odpověděl, že o ní ví málo. Jedině, že se jmenuje Marshová, nájemné platila pravidelně, nikdy nevycházela dopoledne, odcházela odpoledne a vracela se každou noc značně pozdě. Dostávala málo pošty a zřídka kdy k ní někdo přišel na návštěvu. Za mohutného zívání vlezli Hess s Beiglerem do výtahu a vyjeli do posledního patra.

Vešli do ženina dvoupokojového bytu a porozhlédli se v něm. Obývací pokoj měla pohodlně zařízený, v jednom rohu stál velký televizor. V ložnici bylo dvoulůžko a vestavěné šatníky. Na toaletním stolku stály dvě fotografie ve stříbrném rámečku: z jedné hleděl hezký tmavovlasý muž krátce po třicítce, z druhé tak šestnácti sedmáctiletá dívka se světlými vlasy, ostříhanými na kluka. Jemné, výrazné rysy, malý pršák a velká ústa působily uličnický a přitažlivě.

Důkladná prohlídka různých zásuvek v bytě odhalila jediné sbírku nezaplacených účtů a několik dopisů, které začínaly: Milá maminko, a končily tvá milující Nořena. Adresa v záhlaví každého dopisu zněla Grahamova koedukační škola, Greater Miami Hess objevil několik ukázek rukopisu mrtvé, které porovnal s dopisem na rozloučenou. Zdálo se, že je psala stejná ruka.

Beigler, který pročítal některé dopisy od toho děvčete, Nořeny, pohlédl na Hesse.

"Tohle hádám bude dcera," pokývl k fotografii na toaletním stolku. "Hezká žába. Kdopak je asi otec?"

"Třebas to ví ten skrček. Pojdme si s ním promluvit. Bydlí zrovna naproti"

Odešli z bytu, přešli přes chodbu a Hess zazvonil u Edrisových dveří.

Po chvíli se dveře otevřely a Edris k nim tázavě vzhlédl.

"Prosím" řekl a ustoupil. "Račte dál, pánové. Právě si vařím kávu. Dáte si?"

"Jistě," řekl Beigler a oba detektivové vstoupili do obývacího pokoje.

"Proč nejste v posteli, Ticky?" zeptal se Hess.

"Bez kafe neusnu. Budu tu v minutce," odpověděl Edris a hopkavě spěchal do kuchyňky.

"Pěkný vyuk, že jo?" poznamenal Hess. Rozhlédl se po místnosti. "To mě podrž! Má dokonce křeslo na míru!"

"A proč by neměl mít?" opáčil Beigler a žuchl na pohovku. "Líbilo by se ti bejt trpaslík?"

Hess se nad tím zamyslel, pokrčil rameny a posadil se.

"Proč bych si měl dělat vrásky? Nejsem trpaslík."

Edris se vrátil s plným podnosem. Nalil tři šálky a naservíroval je, pak se uvelebil ve svém křesle a položil si nohy na stoličku.

Všichni se trochu napili a Beigler, který se považoval za znalce, pochvalně pokývl.

"Výborná káva," řekl. "Přesně jak má být."

Edris se usmál.

"Nenašlo by se toho moc, co o kávě nevím. Já..."

"Nechtě kafe kafem," přetrhl mu řeč Hess. "Poslechnem si, co víte o té ženě. Tam v její ložnici, to je fotka jejího

manžela?"

Edris nebyl tak hloupý, aby padl do tak banální léčky.

"Co já vím? Nikdy jsem v její ložnici nebyl."

Hess na něho zavile civěl, pak se zvedl, přešel přes chodbu a sebral ty dvě fotografie. Přidusl zpátky a podal je Edrisovi.

"Kdo je to?"

"Tohle není její muž. To je chlápek, s kterým před lety utekla. Jmenuje se Henry Lewis. Před takovými patnácti lety se zabil při autonehodě."

"Tohle je její dcera?"

"Přesně tak."

"Kde je?"

"V Grahamově koedukační škole v Greater Miami."

"Ten její manžel je naživu?"

"Je."

"Kdo je to?"

"Melville Devon."

"Víte, kde bydlí?"

"Někde v Paradise City. Nevím kde."

"Říkal jste, že utekla s tímhle chlákem. Opustila manžela kvůli němu?"

"Ano. Podle toho, co mi řekla, jí to s Devonem neklapalo. Byl to vážný typ, věčně pracoval. Nebyli spolu ani dva roky, když poznala Lewise. Měl prachy. Tak s ním utekla. To se stalo před patnácti lety. Dítě vzala s sebou. Lewis měl děti rád. Rok spolu žili náramně, pak se zabil."

Hess nespouštěl z Edrise zamyšlený pohled.

"Tohle všechno vám pověděla?"

"Ano. Ne všechno naráz. Když na ni padla deprese, přišla sem a hodiny tady proseděla. Někdy se dala do řeči, jindy neřekla ani ň. Když Lewiše umřel, zůstala bez peněz. Naplánovali si, že se vezmou, jen co Muriel dosáhne rozvodu. Dala dítě k pěstounům a našla si práci jako recepční v hotelu." Edris se odmlčel, aby si mohl dopít kávu. Ještě si nalil a přistrčil konvici k Beiglerovi. "Dostala se do špatné společnosti. Po čase si začala píchat. Z hotelu ji vyhodili. Neměla peníze na drogu, tak šla na ulici. Vyržoval si ji nějaký starý chlap. Po pět let, než umřel, si žila. Poslala Nořenu... to je její dcera... do soukromé internátní školy. Spolu byly jen o prázdninách. Začala být na drogách úplně závislá, vypadla z New Yorku a přijela sem. Pak se vynořil Johnnie Williams." Edris se znovu odmlčel a pohlédl na Hesse. "Snad byste si spíš měli promluvit s ním. Ví o Muriel víc než já."

Hess si nalil ještě šálek.

"Williams je po smrti. Zabila ho. Proč vám to neřekla, Ticky? Říkala vám všechno, nemám pravdu? Proč vám nevyklopila, že než si to přicupitala do La Coquille, vpálila do něho pět ran?"

Edris se ani nepohnul. Oči se mu zamžily. Podobaly se očím kokršpaněla.

"Neřekla mi to. Věděl jsem, že se semlelo něco moc ošklivého, byla ale namol. Nemohl jsem z ní dostat nic rozumného. Takže ho zabila! No, dostal, co mu patřilo. Ten špinavý, podraznický syčák!"

"Proč jako měl dostat, co mu patřilo?" zeptal se Beigler.

"Udělala pro toho chlapa první poslední. Vyržovala ho, kupovala mu šaty, zadarmo měl pro sebe pokoj. Byla do něho blázen. Dočista ji zničil. V posledních šesti měsících, nebo tak, se zaměřil na starý báby v hotelu Palace. Našel si jednu prachatou. Muriel už byla úplně na dně. Už tak fetovala, že dokonce nemohla přijímat zákazníky. Musela platit školné a pravidelné poplatky. Johnnie se doslova topil v penězích. Když si od něho zkoušela vypůjčit, vysmál se jí. Vysmíval se jí tuším tak dlouho, až jí došla trpělivost."

"A co ta dcera? Měla poněti, co se děje?"

"Ne. O prázdninách s ní Muriel jezdila na výlety po moři. Nepřála si, aby Nořena nějak často chodila k ní do bytu. Letos s ní chtěla jet do Západní Indie, neměla ale peníze a Johnnie by ji nezaložil."

"Že vy jste ji nezaložil, Ticky?... Vy, její nejlepší přítel?"

"Nepůjčila by si ode mě. Nabízel jsem se, nemohla se ale přimět, aby si vzala peníze ode mě."

"Proč ne? Byl jste přece její nejbližší přítel... člověk, kterému vždycky důvěřovala."

Edris se hloubavě zahleděl na Hesse, oči jako z kamene.

"Podle mého si myslela, že jsem víc k politování než ona. Nikdy se na mě nedívala jako na lidskou bytost. Byl jsem jenom někdo... něco..., s čím si mohla popovídat."

Hess se jízlivě zeptal.

"Řekla vám, že je jí vás líto?"

"Ano."

"Našetřil jste si, Ticky, co, našetřil?"

"Nemám zas tak moc z čeho šetřit."

"Ale jděte, vsadím se, že to umíte náramně navlíknout, abyste si přišel na diškreci na pěkné prachy."

"Nech to plavat, Frede," skočil mu Beigler netrpělivě do řeči. "Takhle se nikam nedostaneme."

"Co víš? Podle mého má tohle malé pivo pěkně za ušima" opáčil Hess a zavile se na Edrise zamračil. "Ani slovem Muriel nenaznačila, že Williamse zabila?"

"Ne."

Hess začal rozbalovat balíček žvýkačky.

"Vlastnila zbraň, Ticky?"

"Nemyslím. Mohla ovšem nějakou mít. Jak bych to mohl vědět?"

"Kdo je ten překupník, co jí dodával drogu?"

"Nevím."

"Vy byste to nemohl být?"

"Ne."

Hess si nacpal žvýkačku do úst a dlouhou chvíli upřeně hleděl na své masité ruce, pak pokrčil rameny. Povstal.

"To bude myslím všechno. Máš k tomu něco, Joe?"

Beigler se rovněž zvedl.

"Ne."

"Tak odtud vypadnem."

Oba detektivové kráčeli ke dveřím. Edris zůstal sedět v křesle s nohama na stoličce a sledoval je pohledem.

"Díky za kávu," řekl Beigler ve dveřích.

"Koukej, ať se do ničeho nenamočíš, skrčku," poznamenal Hess.

Oba vyšli a zavřeli za sebou dveře.

Edris zůstal několik minut bez pohnutí. Obličej mu zflekovatěl, jak se mu do hlavy nahrnula rozbouraná krev. Oči se mu leskly. Zavalité prsty zaťal do opěradel křesla, jak bojoval se svým vztekem.

Později, když se ručičky jeho hodinek posunuly na sedm patnáct, se zvedl a přistoupil k telefonu. Vytočil číslo a mezitím, co čekal na spojení, zapálil si cigaretu.

"Tady Grahamova koedukační škola," ozval se ženský hlas.

"Rád bych hovořil s doktorem Grahamem," řekl Edris. "Je to velice naléhavé."

"Kdo volá?"

"Jmenuji se Edward Edris. Jedná se o záležitost, týkající se Nořeny Devonové... jedné vaší žákyně. Stalo se něco mimořádného."

"Počkal byste prosím u telefonu?"

Edris nasál kouř a vypustil jej nozdrami. Po krátké odmlce se ozval mužský hlas. "Tady doktor Graham."

"U telefonu Edward Edris, pane doktore. Jsem přítel Devonových. Nořena mě dobře zná. Stala se nehoda. Její matka je těžce zraněná."

"To je mi líto. Co byste rád, abych udělal, pane Edrisi?"

"Mohl byste tu zprávu Noreně sdělit? Neříkejte jí, jak je to vážné. Jen jí povězte, že se stala nehoda. Shodou okolností se, pane doktore, věci mají tak, že pan Stanley Tebbel, právní zástupce paní Devonové, je právě v Greater Miami. Už jsem s ním mluvil. Protože se neprodleně vrací do Paradise City, mohl by vzít Nořenu s sebou. Ušetřil by se tím čas. Její matka si ji přeje vidět." Edris vyčkával a uvědomoval si, jak v něm vzrůstá napětí. Toto byl rozhodující moment celého rozhovoru. Bude Graham svolný nebo začne dělat potíže?

"Pan... jak jste to říkal?" zeptal se Graham po odmlce.

"Stanley Tebbel."

"Zná Nořena toho člověka?"

"Musí o něm vědět. Pochybuji, že se někdy setkali. Plně chápu, pane doktore, co máte na mysli. Sedmnáctileté děvče se nemůže nechat odejít s cizím člověkem. Cením si vaší opatrnosti. Tohle je však mimořádně naléhavé. Na rovinu řečeno, Norenina matka umírá. Podívejte se, měl bych návrh. Sdělte tu zprávu Noreně, řekněte jí, že jsem telefonoval... mě zná dobře. Požádejte ji, ať mi zavolá, a já jí všechno ohledně pana Tebbela vysvětlím. Moje telefonní číslo je Seacombe 556."

Opět se rozhostilo ticho, pak doktor Graham řekl: "To nebude nutné, pane Edrisi. Dohlédnu, aby Nořena odjela s panem Tebbelem neprodleně poté, co dorazí. Je mi to všechno neskonale líto."

"Děkuji, pane doktore."

"Nořena bude připravena odcestovat během půlhodiny. Na shledanou, pane Edrisi." Spojení se přerušilo.

Edris zavěsil. Obličej se mu rozzářil poťouchlým, zlým úsměškem. Z ničeho nic začal poskakovat, vyhazovat divoce tlustýma nohama a tleskat rukama.

Rejdil kolem dokola místnosti jako zlomyslné malé ztělesnění zla.

Doktor Wilbur Graham, vysoký, plešatějící, utahaně vyhlížející člověk, rázoval svou prostornou pracovní, kostnaté ruce sepjaté za zády. Do konce školního roku zbývaly tři dny a on měl před sebou ještě spoustu práce. Zjistil však, že se na práci nemůže soustředit, dokud se ta smutná záležitost týkající se Nořeny Devonové, jedné z jeho oblíbených žákyň, nevyřídí.

Již s ní promluvil a tu zprávu jí sdělil. Rovněž jí řekl, že matčin právní zástupce každým okamžikem přijede, aby ji vzal domů k matce.

Nořena nevyhlížela nijak zvlášť přitažlivě. Nosila brýle v modrých obroučkách z umělé hmoty a měla nažloutlou pleť. Byla však dobře rostlá a světlé vlasy měla lesklé a pěstěné.

"Mohla... mohla by umřít?" zeptala se.

"Je těžce zraněná, Nořeno. Musíte být statečná. Myslím, že by to pan Edris řekl, kdyby byla v nebezpečí. Je na tom ale špatně," couvl Graham před pravdou.

Stále ještě rázoval sem a tam, když služebná ohlásila pana Stanleye Tebbela.

"Uveďte ho rovnou dál," nařídil Graham.

Phil Algir vkračel do místnosti se slamákem v ruce. Jeho pohledný obličej vyzařoval přesně tu správnou dávku lítosti, sounáležitosti a taktu, jež na Grahama okamžitě zapůsobily. Rovněž Algirovo oblečení se setkal s jeho

souhlasem. Je to už napohled zámožný člověk, který má poctivost vepsanu ve tváři.

"Omlouvám se, že vás obtěžuji tak časně," pronesl Algir svým sytým barytonem. Povolil si mírný, střízlivý úsměv. "Dovedu si představit, že ke konci školního roku musíte být plně vytížen. Toto je však naneštěstí nepředvídaná záležitost a já se domníval, že bych měl přijít neprodleně."

"Ano, samozřejmě," doktor Graham pokynul na židli. "Přece nebudete stát. Jak se daří paní Devonové?"

Algir se posadil a zavrtěl hlavou.

"Je na tom obávám se moc špatně. Sdělil jste to již Noreně?"

"Ano, sdělil. Přirozeně utrpěla šok, neřekl jsem jí však, jak je to zlé."

"Mám obavy, že by mohlo dojít k nejhoršímu. Měli bychom si pospíšet. Už teď by mohlo být pozdě."

"Je už určité připravená." Graham stiskl zvonek na svém psacím stole. "Ve které nemocnici paní Devonová leží?"

Připravený na tuto otázku Algir pohotově odpověděl: "Nevím. Všechno se seběhlo tak najednou. Pan Edris mi to zapomněl říct. Hodlám nejdříve zajet k němu a potom do nemocnice. Dohlédnu, abyste byl informován, pane doktore."

Ke dveřím přišla služebná.

"Vyřídíte prosím slečně Devonové, že jsme připraveni" řekl Graham.

Když služebná odešla, Algir povstal a přešel k velkému oknu. Musel odvádět Grahamovu pozornost jinam a vyhnout se nežádoucím otázkám. Vyhlédl ven na školní pozemky.

"Máte to tady pěkné, pane doktore. Jsem rád, že jsem to tady viděl. Často se mě klienti ptají na dobrou školu pro své děti. S radostí jim váš ústav doporučím."

Graham celý jen zářil.

"To je od vás nesmírně laskavé, pane Tebbele. Nehodilo by se vám pár exemplářů našeho propagačního materiálu?"

"To bych uvítal."

Graham vytáhl několik natištěných letáků, které si Algir vzal a začal je studovat. Jeho zaujaté otázky odvedly Grahamovu pozornost od Nořeny.

Konečně se ozvalo zaklepání na dveře. Graham přešel místností a otevřel.

"Pojďte dál, Nořeno. Pan Tebbel je zde."

Dívka vešla a nemotorně zůstala stát hned u dveří. Na sobě měla šedou skládanou sukni, bílou košilovou halenku, malý černý klobouk a černé střevíce. Přes ruku nesla krátký kabátek, který ladil se sukni. Vypadala přesně na to, co byla. Jako seriózní studentka, která se někam chystá ve svých nejlepších šatech.

Graham viděl, že plakala. Oči za skly brýlí měla začervenale a naběhlé. Byla nápadně bledá, ovládala se však a zmohla se na mdlé pousmání, když k ní Algir zamířil s přátelským, avšak přesně dávkovaným úsměvem.

"Nikdy jsme se nesetkali, Nořeno," napráhl k ní ruku. "Mám již po nějaký čas na starosti záležitosti vaší paní matky. Často mi o vás vyprávěla. Přál bych si, abychom se poznali za šťastnějších okolností."

"Ano, pane Tebbele," řekla Nořena, odvrátila pohled a snažila se ovládnout pohnutí, které se jí zmocnilo.

"My půjdeme," obrátil se Algir ke Grahamovi. "Zavolám vám hned, jak budu mít něco nového." Otočil se k Noreně. "Vůz stojí před vchodem. Šla byste napřed?"

Graham uchopil dívčinu ruku.

"Na shledanou, Nořeno. Nesmíte si dělat starosti. Všecko dobře dopadne. Zpravidla taková věc dobře dopadne."

"Na shledanou, pane doktore, a děkuji..." spěšně se otočila a odešla.

"Zavazadla má připravená?" zeptal se Algir. "Nemyslím, že se vrátí. Letos končí, vidíte?"

"Ano, letos končí. Vzala si jenom jednu kabelu. Nechám jí zbytek věcí poslat domů."

"Výborně. Půjdu. No, budeme doufat..."

Potřásl si rukama a pak Algir seběhl po schodech a nasedl do buicku vedle Nořeny. Projel dlouhou příjezdovou cestou a vyjel na hlavní.

Greater Miami projížděl obzvlášť opatrně. Měl sto chutí šlápnout na plyn, moc dobře si však uvědomoval, že by nehoda nebo porušení dopravních předpisů mohlo zmařit ten nejzoufalejší plán, jak přijít k velkým penězům, do kterého se kdy pustil.

Právě se s buickem vymotával z kolony nákladních vozů, mířících k Florida Keys, když se Nořena váhavě zeptala: "Je matka opravdu vážně zraněná, pane Tebbele?"

"Je na tom moc špatně, Nořeno," řekl Algir. "Nesmíte na to myslet. Ani vy, ani já s tím momentálně nemůžeme nic dělat."

"Bylo to auto, vidíte?"

"Přesně tak. Vstoupila do jízdni dráhy a řidič už neměl možnost zastavit."

"Byla - byla opilá?"

Algir ztuhl. Mrskl pohledem po děvčeti po svém boku. Zírala předním sklem, obličej bílý a strnulý.

"Opilá? Co tím chcete říct? To není zrovna pěkné takhle se vyjadřovat o matce, Nořeno."

"Maminka pro mě znamená víc než kdokoliv jiný na světě," vyhrkla tak prudce a vášnivě, až sebou Algir trhl. "Já ji chápu. Vím, že dělala všechno kvůli mně. Obětovala se pro mě. Vím, že pije. Byla opilá?"

Ošil se.

"Ne," řekl nakonec. "Podívejte se, Nořeno, musím si ještě něco promyslet. Pracuji na jednom případě. Sedte tiše, ano? Jen si nedělejte starosti. Dovezu vás co nejrychleji k vaší matce... ano?"

"Ano. Mrzí mě, že jsem vám na obtíž."

Algir sebou znovu trhl. Mohutnýma opálenýma rukama pevně sevřel volant. Nechtěl o téhle dívce nic vědět. Chtěl, aby mu zůstala naprosto cizí, tak jako mu byl naprosto cizí Johnnie Williams. Vcelku bez zábran vkrácel do Williamsovy ložnice a pětkrát mu prostřelil srdce. Toho člověka neznal. Bylo to jako střilet do vycpaného panáka. Jestliže této dívce

dovolí, aby mluvila, aby mezi nimi vzniklo sebemenší sblížení, jak se pak dokáže přimět, aby ji zabil? Dokonce i těch pár slov, která pronesla, ho vyvedlo z míry. Cítil, jak se mu obličej zalil studeným potem a jak se v něm až k nevolnosti vzrůstá strach.

Už se vymotal z přečpané výpadovky z Miami a teď ujížděl v prvním pruhu dálnice 4A. Předkloněný, s očima upřenými na vozovku, rozjel velký vůz na plný plyn.

Letadlo po nočním letu z New Yorku se dotklo letiště v Miami přesně podle letového řádu. Když se cestující shromáždili v odbavovací hale, ručičky na nástěnných hodinách ukazovaly sedm třicet.

Mezi cestujícími byla křehce stavěná sedmnáctiletá dívka. V ostrých tazích jejího obličeje tkvělo cosi rozpustilého. Na hlavě měla bílý šátek, na sobě lahově zelené sako z jemné kozinky, přiléhavé černé šponovky, střevíce s nízkým podpatkem a kolem krku bílý šátek. Podprsenka jí provokativně zdvihala ňadra a úhlednými boky uměla vrtět tak, že to neuniklo jedinému páru mužských očí v hale.

Chovala se neobvykle sebejistě. Z plných, rudých rtů jí visela cigareta, modré oči měla tvrdé jako křemen, a když se na ni lidé upřeně podívali, oplátla jim nepřátelským, vyzývavým, opovrhlivým pohledem.

Ira Marshová, nejmladší sestra Muriel Marsh Devonové, vyrostla v chudinské čtvrti v Brooklynu. Její o dvaadvacet let starší sestra odešla z domova a zmizela ze života Marshovic rodiny dříve, než se Ira narodila. Její matka přivedla na svět jedenáct dětí a Ira byla poslední. Z chlapců se čtyři zabili při autonehodě pod vlivem alkoholu. Dva další seděli na doživotí za ozbrojenou loupež. Čtyři děvčata, včetně Muriel, jednoduše odešla z brlohu, který jim sloužil za domov, a od té doby se po nich slehla zem. Nebýt Tickyho Edrise Ira by se nikdy nedověděla, že z její nejstarší sestry se stala prostitutka a narkomanka. Ne že by ji to tak nebo onak zajímalo. Její sourozenci pro ni znamenali tolik, co její otec, pijan a otrapa, před nímž se musela ve svém pokoji zamykat.

Jednou večer, před takovými čtyřmi měsíci, čekal před činžákem, kde bydlela, v červeném mini cooperu usmívající se trpaslík, Vracela se z veřejných lázní, kde si užila luxusní hodinu tím, že si své krásné drobné tělo vyhrála v horké vodě, umyla si vlasy a celkově se připravila na večer, kdy si šla, jako v neděli vždycky, zatančit. Když ji trpaslík uviděl, vyklouzl z vozu a postavil se jí do cesty. Na sobě měl hnědé sportovní sako s našitými kapsami, šedé flanelové kalhoty a hnědou baseballovou čapku, čtverácky naraženou přes pravé oko.

"Jestli jste Ira Marshová," řekl s úsměvem od ucha k uchu, oči ostražitě, "chci si s vámi promluvit."

Zavile shlédla na mužíka a zamračila se.

"Odval se, prcku," řekla ostře. "Já si vybírám, s kým hodím řeč."

Edris se zahihňal.

"O tvé sestře Muriel. Nebuď tak naprčená, Muriel je moje extra kámoška."

Ženy, usazené na kovových balkónech činžáku, už začínaly na ty dva civět. Děti na ulici si přestaly hrát, sbíhaly se k nim, pitvořily se a ukazovaly na Edrise.

Obratem se rozhodla. Svoji sestru znala pouze jménem. Najednou ji přepadla zvědavost dovědět se o ní něco víc. Přistoupila k vozu a vklouzla na sedadlo vedle řidiče. Edris sedl za volant a rozjel se zaneřáděnou ulicí. Za nimi se neslo ječení klubka dětí, které rychle zůstaly za nimi.

"Jmenuji se Ticky Edris," spustil během cesty. "Dávám dohromady menší podnik, který by mohl tobě a mně vynést nějaké prachy."

"Proč mě?" zeptala se. "Nic o mně nevíš. Proč zrovna já?"

"Neexistuje nic, co bych o tobě nevěděl," odušil Edris. U jedné proluky mezi domy zpomalil a zastavil.

Před měsícem se Muriel, když zase na ni padla deprese, zmínila o své nejmladší sestře. "Ani jsem ji nikdy neviděla! Kdybych nenarazila na pár starých známých, co bydlí blízko našich, ani bych nevěděla, že je na světě. Jen si to představ. Sestra stejně stará jako moje holka a já ji v životě neviděla!"

Právě tato náhodila poznámka poskytla Edrisovi klíč k problému, který doposud považoval za neřešitelný. Spoil se s detektivní agenturou v New Yorku a dal jim pokyn vypátrat, co jen se dá, o sedmnáctileté dívce jménem Ira Marshová. Za dvě stě dolarů agentura dodala pětistránkovou zprávu, která Edrisovi poskytla potřebné informace a utvrdila ho v přesvědčení, že s touto dívkou, když ji správně povede, je jeho problém prakticky vyřešen.

Z určitého počtu vcelku nepodstatných podrobností se ze zprávy dověděl, že Ira Marshová je jak náleží protřelá holčina. Měla už popotahovačky s místní policií, byla však natolik mazaná, aby se nikdy nedostala před soud. Vědělo se o ní, že je zručná zlodějka a detektivové v obchodech ji nespustili z dohledu, když ji zahlédli vejít. Přidala se k tlupě mladistvých chátřů, která si říkala Mokašini, a neustále se střetávala s policií a konkurenčními gangy v obvodu. Vůdcem Mokašinů byl Jess Farr, osmnáctiletý rváč, který se na svou nynější pozici prodral nelítostným násilím. Před šesti měsíci, jak se ve zprávě uvádělo, chodil Farr pravidelně s jistou stejně starou Leyou Felchero-vou, což byla tvrdá, pohledná, rozječená holka, která si představovala, že její pozice jakožto Farrovy milenky je nenapadnutelná. Ira se rozhodla, že chce Farra a Leyino postavení. Ve sklepe pod jedním skladištěm, sledovány mužskými členy gangu s Farrem jako hlavní cenou, se obě dívky svlečené do pasu utkaly holými rukama v té nejdelší a nejkrvavější bitce, kterou Mokašini kdy viděli.

Ira věděla, že bude muset o Farra bojovat a prozíravě se na ten zápas připravila. Po tři týdny vedla spartánský život a pravidelně navštěvovala Mulliganovu tělocvičnu, kterou vedl vysloužilý boxer. Zasněžen do věci ji se zlovolnou jistotou vytrénoval tak, jako mívával zvyku trénovat sám sebe - tak, aby nemohla prohrát.

Jako Farrovo děvče se Ira do činností gangu víc a víc zapojovala. Vždy byla tam, kde se něco semlelo, a povzbuzovala jej do bitky. Často ji použili jako návnadu, aby byl důvod porušit nejistý mír, který občas mezi gangy zavládl.

Zpráva končila slovy:

Tato mladá dívka je vychytralá, inteligentní, zkažená a amorální. Náš vyšetřovatel zastává názor, že neexistuje nic, co

by ji mohlo odvrátit od vytčeného cíle. To málo, co se jí dá připsat k dobru, je odvaha, rozhodnost a nadání na počty. Kdykoliv je bez prostředků, což se podle všeho stává zřídka, pracuje na částečný úvazek pro bookmakera Joea Slessera, který si ji nemůže vynachválit. U něho se naučila zacházet s různými přístroji a kalkulačkami.

Na papíře se Ira Marshová jevila jako ideální adeptka na obtížný úkol, který pro ni Edris měl. Jak tak seděl ve svém mini a obzíral její drobný přitažlivý obličej, ještě víc se utvrdil v přesvědčení, že ona to dokáže.

"Informoval jsem se na tebe, kotě," řekl. "Co jsem se dověděl, se mi zamlouvá. Chceš si vydělat prachy?"

Po celou dobu, co řídil, i teď, když hovořil, si ho prohlížela stejně podrobně a soustředěně jako on ji. Instinkt ji napovídal, že tohohle mrňavého poťouse nutno brát vážně.

"To závisí na dvou věcech: kolik by káplo a co bych za to musela udělat."

Popleskal volant buclatýma rukama a usmál se.

"Jsi ochotná něco risknout, kotě?"

"Možná."

"Kolik bys tak chtěla dostat?"

"Tolik, kolik jen můžu."

"O tom teď nechci mluvit. Chci říct, nechala sis někdy zdát o penězích? Já jo." Přehodil si nohu přes nohu. "Pořád si představuju, co by bylo, kdybych měl prachy. Ty ne?"

"To mi povídej!"

"Kolik si představuješ, že jako máš?"

"Mnohem víc než bys mi ty mohl dát."

"Kolik teda?"

"Milión dolarů."

"Proč zrovna milión," uchichtl se. "Proč ne deset miliónů... dvacet miliónů."

Mrkla na své laciné náramkové hodinky.

"Nechme těch legráček. Za deset minut musím být doma. Mám večer rande."

"Řekněme, že bych ti ukázal, jak přijít k padesáti tisícům dolarů," nadhodil tiše, "byla bys ochotná něco risknout?"

Pohledla na něho a z výrazu jeho očí poznala, že nemluví do větru, a pocítila, jak se jí náhle zrychlil tep.

"Co bych jako musela risknout? Nic mi nepatří."

"Ale jo, patří. Máš stejný majetek jako já, a já ten svůj hodlám do hry dát. Přijde na to, jak si ho ceníš. Padesát tisíc babek je utěšená sumička. Riziko není zas tak velké, ale existuje. Budeš dávat v sázku svoji svobodu a já zase tu svou."

"Co tě vede k představě, že moje svoboda stojí za padesát tisíc dolarů? Moje svoboda?" Zasmála se. "Neexistuje nic, co bych kvůli takovejmu prachům neudělala."

Studoval její zahořklý úsměv, který zůstal z jejího smíchu, a spokojeně přikývl.

"Budeš si je muset vydělat, kotě, v tom se neplet'. Mám pro tebe speciální úkol, budeš si ty prachy muset zasloužit."

"Jak?"

"Než ti to povím, poslechni si, jak se věci mají."

Tehdy se dozvěděla o své sestře, jejím manželství, o tom, jak její sestra utekla s dítětem a nakonec začala šlapat chodník.

"Tvoje sestra propadla heroinu," řekl Edris. "Nedá se pro ni už nic udělat. Dávám ji čtyři měsíce... víc ne. Umírá za pochodu."

Seděla v předklonu, obličej podepřený dlaněmi, lokty opřené o kolena, modré oči zamžené soustředěním, tak zaujatá, že zapoměla na svou schůzku s Jessem, zapoměla na nedělní tancovačku, zapoměla na všechno kromě pištivě šepotavého hlasu, který jí kapal do uší jed.

Nakonec se Edris dopracoval k tomu, že jí vysvětlil, co po ní chce. Připadalo jí to jako zápletky z nějakého filmu, a zprvu v duchu usoudila, že je to blázen, zkrátka poděs, kterému přiskočilo. Jak však repetil dál a dál, začala nahlížet, že takový plán by mohl vyjít, a kdyby ano, peníze by byly.

"Svoji dceru neviděl a neslyšel o ní po šestnáct let," uzavíral Edris. "Je tady rodinná podobnost. Vidím ji. Nevypadáš všedně, stejně jako Muriel. Všimne si toho taky. Z tohohle důvodu se není čeho obávat. Bez dalšího tě přijme jako svoji dceru. O tom snad nepochybuješ."

Ne, o tomhle nepochybovala. Podle toho, co říkala matka, věděla, že opravdu vypadá jako Muriel, když byla v jejím věku.

"Ale co ta dcera? Ta, co se za ni mám vydávat?" zeptala se. "Co s ní? Co když se o mně doslechne?"

"Nedoslechne," řekl Edris a zamnul si ruce. "Je po smrti. Umřela minulý týden. Proto jsem tady. Kdyby byla naživu, nemohli bychom to provést. Ten plán jsem vymyslel hned, jak mi Muriel řekla, že je mrtvá." Pátravě se jí zadíval do obličejů, jestli na ty lži skočila. "Ani teď ještě nemůžeme nic podniknout, dokavad Muriel neumře. To ale dlouho nepotrvá... tři nebo čtyři měsíce."

Znepokojeně se zavrtěla.

"Jak ta její holka zemřela?"

"Šla si zaplavat, chytla ji křeč a utopila se," zalhal pohotově.

"Nedalo by se pro Muriel něco udělat?"

"Ne. Ta už to má spočítané."

Beze slova seděla a zírala předním sklem.

"Tak co?" naléhal netrpělivě. "Uděláš to? Menší riziko v tom je."

"Nechám si to projít hlavou. To chce si to dobře rozmyslet. Buď tady příští neděli v tuhle dobu a já ti řeknu, jestli jo nebo ne,"

"Nemůžu se sem znova táhnout z Paradise City," prohlásil Edris. "Vzal jsem si na to část dovolený. Musím si vydělávat na živobytí." Vytáhl z náprsní kapsy navštívenku. "Tady máš moji adresu. Pošli mi telegram, až si to rozmyslíš. Žádný dlouhý řeči: ano, nebo ne. Není potřeba zvlášť spěchat. Dokud Muriel žije, nemůžeme nic dělat. Času habaděj, aby se věci daly do pořádku, kotě, a že se musej dát do pořádku, je jistý."

Vzpomínala na toto první setkání s Edrisem, když procházela odbavovací halou a zamířila na konečnou autobusu. Od té doby ho viděla dvakrát. Během čtyřměsíčního vyčkávání svůj plán náramně opentlil. Teď už neviděl, na čem by mohl selhat. S otcem se rozloučila s tím, že získala práci mimo New York a už se nevrátí. Byl příliš opilý, než aby se staral. Jedině litovala, že opouští Jesse Farra. Neřekla mu, k čemu se chystá. Moc by se vyptával. Řekla si, že když člověku říká pane padesát tisíc dolarů, musí se vyskytnout spousta lepších a přitažlivějších mužů. Říkala si to, ale nevěřila tomu. Podráždilo ji zjištění, že Jesse miluje mnohem víc, než si uvědomovala. Bude jí chybět.

Sledována mužskými pohledy vyšla z chládku letištní haly do ranního slunce a nastoupila na autobus do Seacombe.

Kapitola třetí

"Tahle silnice nevede do Paradise City!"

Takových třicet minut jeli mlčky. Najednou Algir zpomalil a odbočil z dálnice na úzkou písčitou cestu, po obou stranách lemovanou citrusovým houštím.

"To je v pořádku," řekl odměřeně a trochu přidal plyn.

"Ale vůbec ne!" V Norenině hlasu se ozval naléhavý tón. "Tuhle cestu znám... vede k moři! Zmýlil jste se, pane Tebbele!"

"Co je na moři špatného?" zeptal se Algir, oči upřené před sebe. Nedokázal se přimět, aby se na ni podíval. "Nemáte moře ráda?"

Minulý týden si dálnici 4A projel a poohlížel se po odlehlém místě, kde by mohl tohle děvče zabít a zbavit se jejího těla. Cesta, po které teď jeli, vedla k místu, jež vybral. Po pět dní za sebou touto cestou vždycky v tuhle dobu projížděl a nikdy nikoho nezahlédl ani na cestě, ani na pobřeží. Bylo to výlučně víkendové výletní místo; ve všední den neměl očividně nikdo čas ani chuť se sem jít vykoupat.

"Chci co nejrychleji k mamince," řekla nervózně. "Tím, že jedeme tudy, ztrácíme čas, pane Tebbele. Musíme zastavit a obrátit."

"Proč myslíte, že se k ní tudy nedostáném?" opáčil Algir. "Neříkal jsem přece, že je v Paradise City."

"Není tam? A kde tedy je?"

"V Culverově nemocnici," zalhal Algir. "Tohle je zkratka."

"Není! Tuhle cestu znám. Vede jenom k moři a do dun."

"Musíte to nechat na mně, Nořeno," hlas měl náhle nelitostný a tvrdý. "Vím, co dělám."

Zůstala na něho hledět. Jako by to byl někdo úplně jiný než člověk, s nímž se setkala v pracovně doktora Grahama. Tamten muž byl okouzlující, laskavý a plný úcty. Tenhle však... Pociťovala, jak ji zamrazilo strachy. Jak se člověk může tak náhle a tak naprosto změnit? Připadlo jí to jako obličej zpitvořený v těžkém snu.

Volavka, vyplašená blízcím se vozem, se vznesla ze stromu a těžkopádně odlétala. Vepředu Nořena uviděla moře.

"Táhle je moře," vyhrkla celá zoufalá. "Tahle cesta nevede nikam. Jedině k moři."

Citrusové houští ustoupilo vysoké pampasové trávě, která se v teplém vánku pohupovala jak podivné pobízející prsty.

"Zastavte, prosím vás," zažadonila. "Prosím vás..." Sto metrů před nimi cesta končila velkým kulatým pláckem.

Když zpomalil, znovu se na něho zadívala. Obličej měl strhaný a leskly potem. Oči vytřeštěné. Rty svíraly do tvrdé, kruté čárky. Jeho vzhledli poděsil. Instinktivně vycítila, že se jí chystá napadnout.

Čítávala o případech znásilnění a vraždy, o kterých se čas od času v novinách psalo. Četla o nich bez zvláštního zájmu, s jistotou, že něco takového by se jí stát nemohlo. Podle jejího názoru si to většina zavražděných zavinila sama. Tím, jak se oblékaly a většinou chovaly, si o to zrovna koledovaly. Proč by však měl tenhle člověk napadnout právě ji? Čeho se dopustila? Pokud to ovšem není jeden z těch strašlivých maniáků, o kterých se pořád píše. To ale není možné. Je to mamčin právník. Má ale maminka vůbec právníka? Nikdy se o něm nezmínila. Nořena se znovu zadívala na Algira, který zastavil a právě vytahoval klíček ze zapalování.

Nepohlédl na ni. To jí hrozně vadilo. Kdyby se na ni podíval, mohla by z výrazu jeho očí vytušit, co má v plánu. Pohyboval se pomalu a obezřele. Jak vytahoval klíček ze zapalování, všimla si, že se mu třese ruka.

Na míle daleko se táhlo liduprázdné, opuštěné pobřeží s písčnými dunami, chomáči prozloutlé, uschlé trávy a širokou, mokrou stuhou písku, kterou zanechalo ustupující moře. Vítr zesílil a načechrával sypký suchý písek do drobných vějířků, z nichž se týden po týdnu, měsíc po měsíci, rok po roce utvářely vysoké, svažité duny, které narušovaly jednotvárnost pobřeží.

Ruka jí sjela ke klíče a dveře vozu se otevřely. Vyrázila ven.

Algirovy natahující se prsty nebyly dost rychlé. Pociťovala, jak po ní chňapl, vytrhla se mu však a rozběhla se po jemném písku rychleji než kdykoliv předtím.

A že běhat uměla. Nadarmo nehrála hokej a basketbal. Rovněž nadarmo nevyhrála v tvrdé konkurenci na školních přeborech běh na sto metrů. Nikdy však nemusela běžet o život, a jak vystřelila po pobřeží, pomysleně, že jí jde o život, ji vybičovalo k rychlosti, vedle níž se její výsledný čas v běhu na sto metrů jevil pomalý.

Zaskočený Algir za ní zůstal civět. Vývedlo ho z míry, jak to děvče umí utíkat.

Jestli unikne a promluví!

Výdrápal se z vozu a pustil se za ní. Pomyslel si, že mezi nimi už musí být dobrých sto metrů a vzdálenost se dále zvětšovala. Koho by napadlo, že ta malá potvora bude s to takhle uhánět? Dlouhé nohy jí zrovna letěly nad pískem. Po

chvíli už sotva funěl. Celý jeho tělocvik sestával z toho, že si příležitostně zahrál golf. Při takovém rychlém běhu už doslova lapal po dechu. Plahočil se však dál, neboť si uvědomoval, že děvče získává čím dál větší náskok. Nakonec mu zmizela za vysokou dunou.

Vydržel běžet až k té duně. Schváceně oddychoval a srdce mu zběsile bušilo. Vydrápal se nahoru na přesyp a zůstal stát, oči rozbolavělé potem.

Zahledl ji pouze jako vzdálenou siluetu proti azurové modři nebe. Pořád ještě běžela, rozmáchle a lehce, změnila však směr. Už slepě neuháněla po pobřeží, které se táhlo několik mil než se vytratilo v rozlehlém, bažinatém cypřišovém lese. Mířila do vnitrozemí, zády obrácená k moři. Před ní se prostírala nízká pahorkatina porostlá duby, vrbami a sem tam osamělým javorem, kterému se podařilo prorazit hustým podrostem.

Před několika dny Algir tyto pahorky prozkoumal. Houštinou vedla stezka, která se stáčela do oblouku a nakonec ústila na písčitou cestu, na niž odbočili z dálnice 4A.

Ví, že ta stezka vede k dálnici? Najednou uviděl možnost, jak ji polapit. Jinou šanci neměl

Sjel dolů po duně a vyrazil piskem k buicku. Doběhl k vozu, vklouzl za volant, třesoucí se rukou vstrčil klíček do zapalování, nastartoval a vystřelil nazpátek po písčité cestě.

Potřeboval jen pár minut, aby dorazil k místu, kde na cestu ústila stezka z pahorkatiny. Zavezl buick do stínu pod vrbu, svlékl si sako, nechal ho ve voze a pak střídavě běžel, střídavě kráčel k místu, kde pahorky začínaly. Zastavil se a ohlédl se k vozu, avšak vysoko vzrostlá pampasová tráva ho zakrývala. Spokojeně pokývl a zašel pár kroků do houštiny. Vybral si hustý keř a posadil se za ním. Z tohoto místa viděl na stezku na takových dvacet metrů.

Teď už mohl jediné čekat.

Jak tak vyčkával, přemýšlel o Ticky Edrisovi a té dívce, Iře Marshové, od které si Ticky tolik sliboval. Celý úspěch plánu závisel na ní. Kdyby ta holka udělala chybu, pak by Johnnieho Williamse, Muriel Marshovou a její dceru zavraždili zbytečně. Musel se zbláznit, že se nechal od Tickyho uvrtat na takový plán, Ticky ho však přesvědčil.

"Já ji viděl, ty ne," prohlásil Ticky. "Je pro tu práci jako stvořená. Nemusíš si dělat kvůli ní těžkou hlavu, Phile. Ta holka udělá pro prachy všechno."

Algir namítl, že Ticky jako blázen slíbil takovému frockovi padesát tisíc dolarů. Už jenom za deset tisícovek by jistě na tu práci přistoupila.

Ticky se zlověstně usmál.

"Co na tom záleží? Kdo říká, že nějaké peníze dostane? Jen klid, kamaráde. Co je to jedna mrtvola navíc, když už máme tři?"

Algir si setřel z čela pot. Nevěřil Tickymu. Bude si muset dávat pozor, aby ten skrček nezačal uvažovat o něm. Mohlo by ho docela dobře napadnout: Co sejde na jedné mrtvole, když už máme čtyři?"

Měl podezření, že Ticky to nemá v hlavě tak docela v pořádku. Že má nepřekonatelnou potřebu se mstít. Svěřil se Algirovi, že od té doby, co začal pracovat v restauraci La Coquille, nemyslí na nic jiného, než jak by si s bohatými vyrovnal účty. "Chceš něco vědět?" řekl mu jednou večer u sebe v bytě. Algir si vzpomněl, že to bylo ve čtvrtek, to má Ticky volno. Už spolu nějakou dobu pěkně nasávali a v tu chvíli byl Ticky úplně namol. Obličej měl rozpálený, skelný pohled v očích a na čele se mu leskly kapičky potu. "Nemohl jsem připadnout na to, jak bych si to mohl s těmahle prachatejma ničemama rozdat, musel bych mít stejně peněz, co oni... ještě víc peněz. Neviděl jsem, jak bych vůbec mohl k penězům přijít, dokavad jsem nepřišel ke starý Forresterový. Jakou šanci jsem měl? Já, paťatej, znetvořeně j skrček proti té rozšklibené, potměšilé, zazobané sebrance, co mě jenom zesměšňuje tím svým naparováním a těma svýma smradlavýma fůrkama. Pak jsem jednou večer přišel k tý starý bréce, a co se nestalo? Už nejsem sám. O všem teď můžu mluvit s tím chlápkem, a ten je o moc chytřejší než já. Nemáš zdání, jak je mazanej."

Algir, mírně podnapilý, na něho zůstal civět.

"Co jako tím chceš říct? Co je to zač ten chlap?"

Edris se zatvářil lišácky. Nadul tváře a ovíval si rozpálený obličej ducatou rukou.

"Nevím, jak vypadá. Nikdy jsem ho neviděl, ale slyším ho. Je přímo tady," Edris si poklepal na robustní čelo. "Mluví ke mně, Phile. To on vymyslel tenhle plán. Řekl mi, co mám dělat. To on... ne já."

Buď je Ticky cvok, pomyslel si, nebo si z něho takhle utahuje. Tak nebo onak, Algirovi se to nezamlouvalo.

"Kdo je to ta Forresterová?"

"Vývolává duchy. Každý čtvrtek večer pořádá seanci. S deseti lidmi, co namátkou přijdou. Každý jí dá dolar. Z toho žije. Jednou ve čtvrtek jsem tam z hecu zaskočil. Neměl jsem nic lepšího na práci. Tak jsem tam šel a zaplatil dolar." Zatvářil se zasněně. "Byl to ten nejlíp a nejvýnosněji utracený dolar v mém životě."

"Co teda bylo?" zeptal se Algir a nalil si z Tickyho whisky.

"Všichni jsme si sedli kolem obrovského stolu s červeným tlumeným světlem uprostřed. Nakrápľý gramofon k tomu vyluzoval nějakou církevní píseň. Ruce jsme měli na stole a dotýkali jsme se prstama. Ta stará sůva upadla do transu a lidi jí pak začali klást otázky. Bylo to všechno pěkně uhozený. Chtěli se něco dovědět o svech příbuznejch, co umřeli. Jednou se stůl pohnul jako že jo', podruhy že ne'. Něco pro usmrkance. Kdybych nezplatil ten dolar, tak bych vypadl Zkrátka a dobře, přišla na mě řada a já se zeptal, jestli v dohledný době přijdu k velkým penězům. Do všech jako když uhoří hrom. Podle nich se člověk na něco takového neměl ptát. Dokonce i ten pitoměj stůl ztratil glanc. Ani se nehnul. Ta stará krůta dostala něco jako záchvat. Svalila se z tý svý židle, lidi vstali a nahnuli se kolem nL Měl jsem celé té blbárny akorát tak dost. Šel jsem si do předsíně pro klobouk. Dávám si ho na hlavu, když najednou slyším mužský hlas, tak zřetelně jako tebe, jak říká: 'Ticky, přijdeš k velkým penězům, ale musíš mít trpělivost. Možná to potrvá léta, ale budeš v balíku/ To mě překvapilo, protože jsem v předsíni nikoho neviděl. Nebyla tam ani noha. Pomyslel jsem si, že je to jenom moje představa. Když jsem ale dorazil domů, začlo to ke mně znovu mluvit, a tentokrát jsem věděl, že to není klam." Odmlčel se a zašilhal na Algira. "Myslíš si, že mi přeskočilo, vid'?"

"Myslím si, že jsi ožralej."

Od té doby se Ticky o hlasu Už nezmínil, ale Algir nepochyboval, že ho Edris ve svých představách stále slyší. Dělal mu to těžkou hlavu, nemohl s tím však nic udělat.

Z myšlenek ho vytrhl komár, který mu najednou zapištěl do ucha. Ohnal se po něm a vtom uviděl Nořenu. Tiše jako duch přicházela po stezce a velkýma, vyděšenýma očima se rozhlížela napravo, nalevo.

Celý napjatý se ani nepohnul, jen ji pozoroval, opálené ruce zaťaté v pěst.

Musela vycítit, že už není sama, protože se najednou zastavila a ruce jí vyletěly k obličejí. Upřeně hleděla na cestu směrem k pampasové trávě a v poděšeném vzlykotu lapala po dechu.

Viděl jí na obličejí, jak se jí zmocňuje panika. Už už by se obrátila a rozběhla se zpátky k moři, když se z podřepu vymrštil zpoza keře přímo kní.

Když ho uviděla, zděšeně vykvikla a pokusila se o útěk. Drapl ji však za paži a strhl k sobě. Představoval si, že s ní bude lehká práce. Spoléhal na svou obrovskou sílu, zjistil však, že ji stěží udrží. Sílená strachy kopala, škrábala a kousala. Už nevykřikla. Zápasili mlčky a hrůzně. Nepřestal ji bít přes nos a přes ústa. Obličej měla zalitý krví. Začínala slábnout. Sám už sotva popadal dech. Krutě se usklíbl, sjel pravou rukou k jejímu krku a zabořil jí prsty do hrdla. Když si uvědomila, že tohle znamená její konec, jako by zešlela. Divoce se zmtala a svíjela, že se mu málem vykroutila, podařilo se mu ji však udržet. Přepadl dopředu a strhl ji s sebou, zalehl ji a začal ji svírat hrdlo oběma rukama.

Pořád ještě zápasila, život z ní však unikl. Stiskl ji ještě víc. Zazmítala dlouhýma nohama, pak zabušila podpatky do písku. To byla její poslední, slabá známka odporu. Pak ve vteřině ochabla. Oči se jí stočily do nevidomého pohledu smrti.

Roztřesený Algir se vyhrabal na nohy. Po krku mu stékal pramínek krve, tam, kde ho škrábala. Srdce mu bušilo tak divoce, až měl pocit, že se dusí. Nejistě se odpočel opodál, dřep si na zem a zády se opřel o kmen stromu. Několik minut zůstal bez pohnutí s hlavou v dlaních.

Tak a je to, pomyslel si, prostoupen mrazivým strachem. Vědět, že to bude takovéhle, nikdy by do toho nešel. Tyhle poslední strašlivé okamžiky by neopakoval za všechny prachy světa. Pohlédl na své náramkové hodinky. Bylo za dvacet minut devět. Měl zpoždění. S vypětím všech sil se vyškrábal na nohy a kráčel k místu, kde zanechal buick. Zastavil se u vozu, naslouchal a obhlížel písčitou cestu. Doléhalo k němu pouze šumění moře a nařikavý křik racků. Natáhl se do přihrádky pro rukavice, vytáhl z poloviny plnou láhev whisky a pořádně si přihnul. Pak odemkl kufr vozu, nechal ho pootevřený a vrátil se na stezku, kde zanechal mrtvou.

Aniž zavadil pohledem o její zmučený obličej, popadl ji a přehodil si ji přes rameno. Nebyla žádná pápěrka a tak cestou zpátky k vozu trochu vrávorál. Nacpal ji do kufru a zaklapl ho. Pak nastoupil a zajel k plácku, kde vozy obracely. Zastavil, zatáhl ruční brzdu, vystoupil a otevřel kufr. Vyndal starou armádní lopatu na hloubení zákopů, kterou schrástil v obchodě v Miami. Pak si dívku hodil přes rameno a s lopatou v ruce se vydal k nejbližší vysoké písečné duně. Složil ji k úpatí přesypu, narovnal se a obhlédl míle opuštěného pobřeží. Když se ubezpečil, že je sám, poklekl vedle dívčina těla a začal ji svlékat. Z tohohle úkolu se mu dělalo nanic, ale muselo to být.

Ticky nařídil: "Seber všechny její šaty. Budou na nich značky školní prádelny. Nemůžeme nic riskovat."

Nedařilo se mu stáhnout jí podvazkový pás. Tiše klel, pot ho osle-oval, jak s ním zápolil. Nakonec jí ho sundal. Byla teď nahá. Kolem zhmožděného, nateklého krku měla tenký zlatý řetízek se zlatým křížkem.

Nemohl ji ho nechat. Přičilo se mu, že se ho má dotknout. Byl vychován jako katolík, a i když už z jeho víry nezůstalo nic, křížek mu připomněl kostel, kam jako dítě chodíval, záři svíček, vůni kadidla a dunění varhan.

Vsunul si křížek do kapsy a z jejích šatů udělal ranec. Pak vzal lopatu, vydrápal se na dunu a začal házet písek na nahé, zavražděné tělo.

Nad hlavou mu kroužilo káně a jeho rozpjatá křídla vrhala na písek stín. Kroužilo na obloze stále výš a výš ještě dlouho poté, kdy dokončil svůj příšerný úkol a odejel.

Ve tři čtvrtě na deset kráčel Fred Hess chodbou ke kanceláři kapitána Terrella. Zaklepal na dveře, strčil do nich a vešel.

Terrell seděl za stolem, Beigler na okenním parapetu. Oba popíjeli kávu.

"Tak co máš, Frede?" zeptal se Terrell, přisunul mu po stole papírový kelímek s kávou a máchl rukou na židli.

Hess se posadil, nejdřív se napil a pak teprve spustil. "Všechno ukazuje na jediné. Zabila jeho a potom sebe. Pátrání prováděl Lepski a jeví se nám to následovně. Williams si vlezl do postele v osm hodin s pořádnou rýmou. Dixonovi, lidé odnaproti, si myslí, že v deset deset zaslechli výstřely, ale nejsou si jistí. Měli naplno puštěnou televizi. Ten Dixon vykoukl z okna, jestli něco neuvidí. Před bungalovem Muriel Devonové parkovalo její auto. Šel se dál koukat na televizi. Když program končil, zaslechl Murielino auto odjíždět. Vrátný v La Coquille viděl Muriel jejím vozem přijet. Pomyslel si, že už má dost nakoupino, ale držela se, že ještě mohla jít, tak ji vpustil. Dorazila kolem jedenácté, takže musela do restaurace jet rovnou od sebe. Časově to štymuje. Barman tvrdí, že ji viděl vcházet, a Edris ji uvedl do posledního boxu. Barman říká, že byl po celou dobu za barovým pultem, a je si jist, že se nikdo k tomu boxu - kromě Edrise, který jí přinesl čistou whisky - nepřiblížil. Na té stříkačce, co ji zabila, jsou nějaké rozmazané otisky. Jeden z nich, a pravděpodobně všechny, patří Muriel. Nenašli jsme nic, co by nás vedlo k domněnce, že nezabila nejdřív jeho a pak to sama neskoncovala."

Terrell přikývl.

"Co říkal Charmers o rukopisu toho dopisu na rozloučenou?"

"Předal jsem mu vzorky, které jsme našli u ní v bytě. Rukopisy se shodují. Rovněž vlastnila zbraň. Opatřila si povolení před třemi lety v New Yorku. Fakt je, že Williams ji podváděl. Měl v úmyslu se vypařit s paní Van Wildenovou, zazobanou, letitou fuchtlí, co bydlí v hotelu Palace. Navštívil jsem ji a mluvil jsem s ní." Hess se zašklebil. "Když se dověděla, že je Williams po smrti, dostala hysterický záchvat. Chtěla ho vzít s sebou do Západní Indie, kam

jede uspořádat svůj majetek." Jízlivě se zasmál. "Měla z pekla štěstí, to jsem jí ale neřekl. Lepsi se poptával a sousedi říkají, že Williams a Muriel spolu byli věčně na kordy. No bylo to, řekl bych, jejich poslední utkání... jedna jedna."

Terrell si dopil kávu.

"Podle doktora zemřela na otravu heroinem. O tom není pochybností." Chvilí uvažoval, pak pokrčil rameny. "No, myslím, že to můžeme uzavřít. Tenhle případ patří k těm jednoduchým."

"Co ten její manžel?" zeptal se Beigler. "Chcete, abych ho našel?"

"Potřebuji ho kvůli soudnímu řízení," řekl Terrell. "Pak je tady ta dcera." Poškrábal se na bradě. "To je podezřelý, že se dneska ráno neobjevil Hamilton."

Hess se zazubil.

"Browning s ním hodil řeč. Tolikrát se u Browninga zadarmo na-dlábne, že nechá tuhle záležitost plavat. Stěží se objeví zmínka o střílení, a to ještě na poslední straně."

"Kvůli té dceři jsem rád," řekl Terrell. "Podívej se, jestli není Devon v seznamu, Joe."

Beigler přistoupil k polici se seznamy a informačními svazky a vytáhl telefonní seznam.

"Tady je. Melville Devon, 1455, Hillside Crescent. Mám tam zavolat?"

"Buď tak dobrý."

Beigler dostal spojení a bez dlouhého čekání ženský hlas oznámil: "Tady rezidence pana Devona."

"Městská policie," ohlásil se Beigler. "Mohl bych mluvit s panem Devonem?"

"Není přítomen. Můžete ho zastihnout v bance."

"Ve které bance?"

"Ve Floridské depozitní," řekla žena. "Mohu vám dát číslo, jestli si počkáte u telefonu."

"To je v pořádku. Můžu si ho vyhledat, díky." Beigler zavěsil. "Pracuje ve Floridské depozitní," sdělil Terrellovi.

Terrell sraštil čelo, vzápětí luskl prsty.

"Toho znám. Neznal jsem jeho křestní jméno. Jednou jsem s ním hrál golf při soutěži v Country klubu. Příjemný chlapík. Je v té bance viceprezidentem. Významný člověk. Víš ty ale co? Jestli se tohle do-mákně Hamilton, ani Browning ho nezastaví, aby s tím nešel ven. Manželka viceprezidenta Floridské depozitní zapletená do vraždy a sebevraždy! Dovedeš si to představit? Tohle zařídím sám, Joe. Zavolám mu."

Zařinčel telefon. Sluchátko zvedl Beigler.

"Ticky Edris se ptá po šéfovi," hlásila služba.

"Nezavěšuj," Beigler pohlédl na Terrella. "Edris je na lince, chcete s ním mluvit?"

Terrell sraštil obočí.

"Co chce?" Natáhl ruku po sluchátku. Když mu ho Beigler podal, zavrčel do mluvítko. "Spoj mě s ním, Charleyi."

Na drátě se ozval Edris: "To je kapitán Terrell?"

"Ano. Co mi chcete, Edrisi?"

"Týká se to Nořeny Devonové," řekl Edris tím svým pisklavým hlasem. "Neobtěžoval bych vás s tím, pane kapitáne, chtěl bych však najít jejího otce. Jako přítel rodiny jsem zatelefonoval do školy a doktor Graham jí tu zprávu sdělil. Je na cestě domů. Je velice rozčilená. Ale mám problém. V bytě nejsou žádné peníze. Samozřejmě ji mohu založit, a to taky udělám, ale abych si tím spíš nezavánil. Mělo by se podle mě nejdřív promluvit s jejím otcem. Třeba se bude chtít o všechno postarat sám. Vidíte, v jakém jsem postavení, pane kapitáne, nechci šlápnout vedle. Chci ale nějak pomoci."

Terrell naslouchal a drbal se přítom na bradě.

"Jejího otce jsme našli, Edrisi," řekl nakonec. "Právě se chystám si s ním promluvit. Kvůli němu a kvůli jeho dceři čím méně se o věc bude zajímat veřejnost, tím lépe. Když jste tedy takový přítel rodiny a chcete pomáhat, nic vám nebrání. Promluví s koronerem. Dalo by se zařídit, abyste vy identifikoval tu ženu jako Muriel Marshovou a svědčil stran vztahu mezi ní a Williamsem. Myslím, že s tím bude koroner souhlasit a Nořenu a jejího otce bychom z toho vynechali. Záleží na vás."

"Můžete se mnou počítat, pane kapitáne," odvětil Edris. "Udělám všechno, abych pomohl. Mám stejný zájem jako vy ušetřit to dítě zájmu veřejnosti."

"Okay. Promluví s Devonem a s koronerem. Jakmile zjistím, jak se na to tváří, zavolám vám. Jaké máte číslo?"

"Seacombe 556."

"Výborně," podotkl Terrell a nadrápal si číslo do poznámkového bloku. Zavěsil a odstrčil židli. "Tak jo, kluci, pokračujte na dalších případech. Tuhle záležitost dodělám sám."

Když Hess s Beiglerem odešli, Terrell zavolal koronerovi, Alecu Brewerovi. Vysvětlil mu situaci.

"Mel Devon?" Brewer z toho byl celý pryč. "Je to můj mnohaletý přítel. Nevěděl jsem... Jsi si jist, že je to tentýž člověk, Franku?"

"Jméno souhlasí. Ještě jsem s ním nemluvil. Může být, že se mýlím." "Radši si to ověř. Nemůžu tomu uvěřit. Ověř si to, Franku, a zavolej mi zpátky."

"Možná bych měl za ním spíš zajít." "Udělej to a buď opatrný, Franku. Mel je v tomhle městě někdo."

Floridská depozitní banka byla založena roku 1948 syndikátem nesmírně bohatých lidí, kteří buď odešli do Paradise City na odpočinek, nebo zde ročně trávili tříměsíční dovolenou. Tito lidé se rozhodli zřídit naprosto bezpečné místo, kde by mohli uchovávat své cenné papíry, peníze na hotovosti, šperky a kožešiny svých žen, své zlaté a stříbrné přibory a nádobí, které občas při zvláštních příležitostech používali. Od té doby, co byla banka otevřena, kleslo Paradise City z prvního místa co do počtu vloupání mezi všemi bohatými městy na floridském pobřeží. Nyní se město holedbalo tím, že má nejnižší počet kriminálních případů a nejméně zločinců.

Banka získala takovou pověst, že všichni významní klenotníci, hotely, tři kasina a četné soukromé kluby používali její moderní trezory, kde přechovávali své peníze na hotovosti a cennosti. Banka vlastnila čtyři pancéřové vozy, každý

hlídaný čtyřmi bývalými příslušníky jízdní policie, které převážely zásilky jejím klientům. Jenom jedinkrát byl jeden vůz přepaden.

Byl to odvážný kousek, o který se pokusilo šest pistolníků, ale nevyšel. Pět útočníků a jeden z hlídačů byli zabiti. Střelecké umění strážců si díky tomuto přepadení vysloužilo takovou pověst, že to všechny odradilo od jakéhokoliv dalšího pokusu.

Když za prázdninových měsíců vtrhli do Paradise City texassí naftoví magnáti, do jednoho používali tuto banku jako svou náprsní tašku a říkalo se, že v této době je pod její impozantní střešou více oběživa, cenných papírů a klenotů než pod kteroukoli střešou na světě.

Kapitán Terrell zaparkoval na jednom z četných parkovacích pruhů, vystoupil z vozu a vyšel po širokém schodišti ke vchodu do banky. Dva strážci v úhledných šedých blúzách, jezdeckých kalhotách, vysokých botách a rovně nasazených kšiltovkách, kolt pětáctýřičítku u boku, si Terrella pozorně prohlédli a pak mu zasalutovali na pozdrav.

"Dobře, šéfe," řekl jeden. "Služebně?"

"Ne," odpověděl Terrell a zastavil se. Oba muže znal. Rozdal si to s nimi ve Střeleckém klubu a věděl, že jsou to oba střelci, kteří se hned tak nevidí. "Rád bych navštívil pana Devona."

"Ohlaste se u druhého stolu napravo, když vejдете dovnitř," řekl strážce.

Terrell přikývl a vešel do rozlehlé dvorany s mramorovými sloupy, vázami a la Ali Baba plnými květin a nevtravým osvětlením. Dvorana byla kruhová a vždy mezi dvěma sloupy stál stůl a za ním úředník buď telefonoval, psal nebo jednal s klientem.

U druhého stolu zprava seděl hubený chlapík s řidnoucími vlasy v tmavošedém tropikovém obleku. Na stole stála mahagonová destička a na ní zlatými písmeny Informace.

Úředník vzhledl, poznal Terrella a usmál se.

"Rád bych na skok k panu Devonovi," řekl Terrell. "V naléhavé, soukromé záležitosti."

Pokud to úředníka překvapilo, nedal to na sobě znát.

"Posaďte se, pane kapitáne," vybídl ho a natáhl se po telefonu. Zatímco šeplavě hovořil do mluvítko, Terrell se posadil a rozhlížel se dvoranou. Ve Floridské depozitní bance byl vůbec poprvé a udělalo to na něho dojem.

"Pan Devon vás neprodleně přijme," sdělil mu úředník a zavěsil. Ukázal k výtahu na druhé straně dvorany. "Třetí poschodí."

Terrell mu poděkoval pokývnutím, prošel dvoranou a vstoupil do výtahu. Jako střela se vznesl do třetího patra, kde na něho čekala hezká dívka, obličej půvabně zářmovaný záplavou tmavých vlasů. "Tudy, pane kapitáne," řekla a vedla ho dlouhou, širokou chodbou ke dveřím z leštěného mahagonu. Otevřela dveře, ustoupila stranou a ohlásila: "Kapitán Terrell, pane Devone."

Terrell vstoupil do prostorné, vzdušné, luxusně zařízené místnosti, v níž jediný kus kancelářského nábytku tvořil velký psací stůl. Nad dřevěnou vyřezávanou krbovou římsou visel raný Van Gogh. Zařízení doplňovaly klubovky, příborník ve stylu Ludvíka XIV., sloužící jako bar, a husté perské koberečky. Ze čtyř velkých oken byl výhled na přístaviště Jacht klubu a na moře.

Muž za stolem povstal a napřáhl ruku. Jak se s ním Terrell zdravil, rozpomněl se na něho mnohem zřetelněji.

Melu Devonovi bylo devětadvacet. Byl vysoký, ramenatý, mocně stavěný. Nakrátko ostříhané hnědé vlasy mu prokvétaly. Obličej měl pravidelný, pleť zhnědlou sluncem a větrem, oči rozhodné, ústa pevná a náchylná k úsměvu. Působil dojmem schopného, bystrého a laskavého člověka.

"Dlouho jsme se neviděli, pane kapitáne," řekl a pokynul na židli. "Často vzpomínám, jak jsme spolu hráli. Teď se nějak v klubu neobjevujete. Neříkejte, že jste golfu nechal."

Terrell se posadil.

"Nehraju tak pravidelně, jak bych rád. Jedině v sobotu ráno, a to je jediný čas, který jsem s to vyšetřit."

"Jak se vám hraje?"

"Žádná sláva. Pořád hrajete na šest jamek?"

Devon se usmál. Podle všeho ho potěšilo, že si Terrell zapamatoval jeho handicap.

"Snížil jsem to na čtyři." Lítostivě potřásl hlavou. "To není můj nápad. Občas mi to někdo pořádně nandá." Zaklonil se na židli a položil si velké ruce na stůl. Z jeho zkoumavého pohledu Terrell vyčetl, že ačkoliv je rád, že ho vidí, nemá času nazbyt.

"Pane Devone," spustil Terrell pozvolna, "provádím pátrání ohledně jedné ženy. Je docela dobře možné, že byste mi mohl pomoci. Jmenuje se Muriel Devonová."

Devon ztuhl. Sevřel ústa a do očí mu vstoupil pronikavý, pátravý pohled.

"Tak se jmenuje moje žena, pane kapitáne," odušil. "Má nějaké potíže?"

Terrell si úlevou oddechl. Alespoň už dál nebude muset pátrat po Norenině otci, pomyslel si. Musí ale i nadále postupovat taktně.

"I tak by se to dalo nazvat," řekl a zamnul si bradu. "Včera v noci zemřela... sebevraždou."

Devon se ani nepohnul. Upřeně zíral na Terrella, kterému ho přišlo líto.

"To musí být dobře patnáct let, co jsme se rozešli," řekl nakonec. "Brali jsme se velice mladí. Mně bylo tehdy devatenáct. Vydrželo nám to stěží dva roky. Sebevražda? To mě mrzí. Jste si jist, že je to Muriel?"

"Je tady dcera Nořena," pokračoval Terrell.

"To souhlasí. Víte o ní něco?"

"Dnes nějak dopoledne dorazí do Seacombe."

"Ach tak. Bude to pro ni otřes." Devon vzhledl. "Nevíte, jestli měla matku ráda?"

"Domnívám se, že měla," řekl Terrell, zaváhal, pak pokračoval. "Tohle je trapný případ, pane Devone. Mám za to, že

nevíte, co se s vaší ženou dělo, když vás opustila."

Devon zavrtěl hlavou, najednou jako by se ho zmocnily obavy.

Stručně, aniž však vynechal jedinou podstatnou podrobnost, mu Terrell pověděl vše, co se dozvěděl o Muriel Marsh Devonové. Zakončil vraždou Johnnieho Williamse a Murielinou sebevraždou v restauraci La Coquille.

Devon naslouchal bez hnutí, obličej strnulý.

Terrell povstal, přistoupil k oknu a upřeně se zadíval na nablýskané jachty v zátoce. O chvíli později Devon tiše řekl:

"Děkuji vám, pane kapitáne. Ošklivá záležitost, vidíte? Jste si jist, že Nořena o matčině způsobu života nic neví?"

Terrell se vrátil ke své židli a posadil se.

"Edris tvrdí, že ne. Dovedu si představit, co vás znepokojuje, pane Devone, ale nesmíte si dělat starosti. Když se to dobře vezme do ruky, dá se to zaonačit. Už jsem hovořil s Brewerem, který je, jak jsem vyrozuměl, váš přítel. Jsem si naprosto jist, že bude souhlasit, abychom vás a vaši dceru ze všeho vynechali. Kromě toho je Browning odhodlán všechno ututlat, a ten má v novinách vliv."

Devonovi jako by se trochu ulevilo.

"Dá se to ale vůbec ututlat? Ten člověk, ten Edris, to je takové podivné individuum. Často mě v restauraci obsluhoval. Něco se mi na něm nezdá. Dá se mu věřit?"

"Vaši dceru si zřejmě opravdu oblíbil. Tvrdí, že by udělal všechno možné, jen aby její jméno v souvislosti s tímto případem nepadlo. Jsem si jist, že se na něho můžete spolehnout."

"Víte o něm něco, pane kapitáne? Nepochybně si uvědomujete, že jestli se nám tohle opravdu podaří udržet pod pokličkou, mohl bych se stát dokonalým terčem pro vydírání. Kdyby se ta záležitost provalila, musel bych odejít z banky. Nemohl bych zůstat ve svém nynějším postavení, přestože jsem se s Muriel po šestnáct let nestýkal. Celá ta věc je příliš nechutná."

"S tím si nemusíte dělat starosti," ujišťoval ho Terrell. "Na Edrise nic nemáme. Spravedlivě řečeno, podle toho, co o něm víme, má bezvadnou pověst."

"Pak to tedy všechno nechám na vás, pane kapitáne, a ani nevíte, jak jsem vám vděčný. Říkáte, že Nořena přijede dnes dopoledne?"

"To aspoň říká Edris. Domnívá se, že ji budete chtít co nejdřív vidět."

"Ovšem." Devon se otočil a zadíval se z okna. "Je to k nevíře, že mám sedmnáctiletou dceru. Nořenu jsem vždycky chtěl. Tím, že mi ji Muriel vzala, mi udělala vůbec to nejhorší. Nikdy jsem jí to nedokázal odpustit. Podnikl jsem všechno možné, abych Nořenu našel, neměl jsem však štěstí. Pátrání trvalo přes pět let, pak jsem to vzdal. Vypudil jsem ji z mysli." Zamračil se na své ruce. "Rád bych byl pozoroval, jak vyrůstá. No, mám jak vidno dospělou dceru s vlastními myšlenkami a vlastním způsobem života, o kterém nic nevím." Vzhledl k Terrellovi, který už stál. "Nic o ní nevím, pane kapitáne. Vy ano?"

"Jen to, co jsem vám řekl," odpověděl Terrell a vytáhl z náprsní tašky fotografii Iry Marshové, kterou Edris podstrčil do Murieliny ložnice. Položil snímek na stůl před Devona. "To je vaše dcera. Blahopřeji vám. Řekl bych, že stojí za dlouhé čekání."

Devon zíral na podobenku.

"Ano... jak se podobá matce! Jakou má Edris adresu?"

Terrell mu to řekl a dal mu Edrisovo telefonní číslo.

"Možná byste měl Edrisovi nejdřív zavolat, pane Devone, a sdělit mu, co zamýšlíte podniknout."

Devon se znovu zadíval na fotografii.

"Co zamýšlím podniknout? To je snad zřejmé. Chci, aby se Nořena vrátila domů."

Algir ji podle fotografie, kterou mu Edris ukázal, okamžitě poznal. Seděla na dřevěné lavici na konečné stanici autobusu v Seacombe s rukama mezi koleny. Seděla nepohnutě a upřeně hleděla na olejovou cestičku, kterou za sebou zanechal odjíždějící autobus.

Přestože měl takové zpoždění, zastavil opodál, udělal si na sedadle pohodlí a začal ji bedlivě pozorovat. Z fotografie věděl, že je přitažlivá, nečekal však, že bude působit tak smyslně. Jak si ji tak prohlížel, začalo mu být podle jejích zatvrzele sevřených úst a nedbalého způsobu, jakým na lavici seděla, jasné, že má před sebou děvče na svá léta jaksepatří protřelé. Ta se na muže jeho věku bude koukat jako na starého papriku a jeho pohledný zevnějšek, šarm a zkušenosti budou ničím ve srovnání s drzou, živočišnou energií nějakého cucáka jejího věku.

Algir se mládí bál. Žárlil na jeho svěžest a jeho arogance ho děsila. Svou mělkost zaštiťoval svým zevnějškem a způsobem chování, které na mládí neplatily. To věděl.

S netrpělivým pokrčením ramen vystoupil z vozu a přešel k sedící dívce.

"Ahoj, Iro," zahlaholil a zastavil se před ní. "Čekáš dlouho?"

Zvedla se a pohledem ho přejela zdola nahoru. Každý jednotlivý detail jeho oblečení vzala na vědomí s posměšným opovržením, což ho rozvzteklilo.

"Přespříliš dlouho. Máš zpoždění," řekla a odvrátila pohled.

Jakákoliv kritika ho dovedla vždycky pěkně namíchnout. Zpurpurověl v obličejí a potlačil nutkání jednu jí vrazit. Místo toho zamručel, obrátil se a odcházel k zaparkovanému buicku. Sedl za volant. Když se usadila vedle něho, nastartoval a vyrazil z konečné autobusu k Edrisovu bytu.

Zapálila si cigaretu, vyfoukla kouř nosem a podotkla: "Myslela jsem, že máme přesný rozvrh. Co se ti vlastně stalo? Zaspals?"

"Dej si pohov," utrl se na ni. "Když jsi se mnou, jsem to já, kdo bude mluvit, ty budeš poslouchat, jasný?"

Naklonila hlavu na stranu a pozorně si ho prohlížela.

"Nemyslím, že máš na skladě něco, co by stálo za poslouchání. Když ti to ale udělá dobře, tak ti to dopřeju."

Svaly v obličeji se mu napjaly. "Zavři zobák! Od takovýh spratka, jako jsi ty, takovýhle řeči poslouchat nebudu!"

"Že by, že by? A od koho teda?"

"Řekl jsem ti zavři klapačku, ty náno, nebo ti ji zavřu sám!"

"To jsou mi frky, jako by to řečnil Paul Muni. Chodíš často do kina?"

V obličeji už celý do fialová na ni vychrlil nadávku v naději, že ji to ohromí a zmlkne. Místo toho se s neličeným veselím rozesmála.

"No to se mi snad jenom zdá!" podotkla. "Ty jsi hotovej muzeální kousek!"

Mírně přidal plyn a pokračoval v jízdě, aniž jí nadále věnoval pozornost. Zalykal se zuřivostí. Zkoumavě pozorovala jeho brunátný obličej a zlobně zkřivená ústa a lhostejně pokrčila rameny. Z mužů neměla nikdy strach. Uměla se o sebe postarat. Často o pocitu strachu uvažovala, a když se tak nad sebou otevřeně zamyslela, došla nakonec k názoru, že jediné dvě věci, které jí opravdu nahánějí hrůzu, jsou chudoba a stáří. Zůstat chudá a zestárnout, to byly ty noční můry, které ji naplňovaly nefalšovaným děsem. Nic jiného... a už vůbec ne tenhle přerostlý, nadělaný ťulpas vedle ní.

Konečně dorazili k Edrisovu činžáku a Algir ji bez jediného pohledu vyzval: "Vem si tu tašku ze zadního sedadla a vylez."

Vystoupila z vozu, vzala tašku ze zadního sedadla, pak se zastavila a zapíchla do něho pohled.

"Dávej si na sebe bacha, brácho," poznamenala, "aby tě ve tvém věku z toho vztekání neklepla pepka... ne že by mi to srdce utrhlo."

Odvrtěla se do chodby činžáku, hlavu vysoko vztyčenou, arogantní a plná sebedůvěry.

Ticky Edris na ni čekal s horečnou nedočkavostí. Když zazvonila, díval se na hodiny na krbové římse se vzrůstající netrpělivostí. Bylo čtvrt na dvanáct. Algir volal v půl jedenácté. Zdál se nervózní, což bylo pochopitelné, nakonec však Tickyho ujistil, že doposud všechno proběhlo hladce.

"Nezvapomněls vzít její šaty?" naléhal Edris.

"Jo. Říkám ti, všechno je v pořádku. Teď vyzvednu Iru."

"Všecko v pořádku?" vriskl Edris. "To si jenom myslíš! Máš přes půl hodiny zpoždění! Musel jsem zavolat Terrellovi. Měl jsem nahnáno, aby nevolal do školy. Co tě tak zdrželo?"

"Nestarej se," odsekl Algir. "Do půl hodiny ji tam máš."

A teď tady byla a mačkala zvonek u dveří. Edris uháněl do předsíně a prudce otevřel.

"Pojď dál... pojď dál" naléhal. "Kde je Phil?"

"Nějak jsme si nepadli do oka," poznamenala a vešla do pokoje. Rozhlédla se kolem. "Choval se, jako by měl švába na mozku."

"Máš její šaty?"

"Její šaty?" zůstala na něho civět.

"Phil vyzvedl ze školy její věci."

"Možná jsou v tomhle," mávla rukou k brašně.

"Otevři to a koukni se!"

Položila zavazadlo na pohovku a zmáčkla zámky. "Jo, něco tu je."

"Támhle je ložnice. Vem si to tam a převlec se. Hod' sebou!"

"Co tě tak bere?"

"Devon je na cestě," řekl Edris a přeskakoval z nohy na nohu. "A hele, nezapomeň, je to tvůj táta. Jsi proti němu. Nechoval se dobře k tvé matce. Svoji matku jsi milovala. Dej si na tom záležet, a ať něco neprokecneš. Pamatuješ si všechno, co jsem ti říkal?"

"Neměj péči. Já to zvládnou. Dej si pohov. Platíš si za představení a budeš ho mít."

Sebrala zavazadlo, energicky vešla do ložnice a zavřela za sebou.

Kapitola čtvrtá

Po návratu z třítydenní dovolené, strávené s otcem na Bahamách, Joy Ansleyová právě vybalovala. Jak tak přecházela svou vzdušnou ložnicí sem a tam, s trochou smutku uvažovala, že dovolená se zrovna nevydařila. Žena tak beznadějně zamilovaná jako ona, pomyslela si, když zvedla poslední kufr a položila ho na postel, by po pravdě řečeno neměla strávit tři týdny v tak romantickém prostředí, jako jsou Bahamy, s osmdesátiletým otcem; jakkoli je čiperný a bystrý. Příliš Mela Devona postrádala, než aby ji to tam těšilo.

Joy Ansleyové bylo jedenatřicet. Byla vysoká, snědá, měla příjemné rysy a krásné tmavé oči. V místnosti plné lidí byla okamžitě k rozpoznání svým držením těla a svou výraznou osobností. S Melem Devonem se seznámila před pěti léty a od té doby ho milovala. Věděla, že je ženatý, a rychle přišla na to, že nemá nejmenší úmysl oženit se znovu. Nezbyvalo než se s touto situací smířit a Joy pocíťovala vděčnost, že si ji vybral jako hostitelku, když přijímal návštěvy, jako partnerku do tenisu, jako společníci, když šel někdy do kina, a jako důvěrnici. Vídali se často. Lidé mluvili jako lidé vždycky mluví. Mel to přehlížel a ona se nestarala. Soudce Ansley, její otec, to všechno sledoval se smutkem, moudře však neříkal nic. Tohle si ti dva musí vyřešit sami, řekl si. Jedině doufal, že to Mel, kterého si vážil a měl ho rád, nenechá takhle příliš dlouho.

Najednou ji vybalování otráвило, přešla k oknu a vyhlédla ven. Její otec, vysoký, štíhlý stařec s hřívou bílých vlasů, se procházel po travnaté cestičce a pátral, zda na růžových keřích nejsou mšice.

Při pohledu na něho se usmála a mrkla na hodinky. Ukazovaly téměř čtyři odpoledne, což byl čas na otcův obvyklý šálek čaje. Vyšla z pokoje a seběhla po schodech.

V hale ji překvapilo zařinčení telefonu. Mel Devon. Vždycky na ni jeho hlas působil tak, že se až zajíkala. Od jejího

návratu spolu hovořili poprvé.

"Mele," vyhrkla, "to mám radost. Večer bych ti volala."

"Jak je, Joy? Měla ses dobře?"

"Bylo to fajn. Já..."

"Otec je v pořádku?"

"Vede se mu znamenitě. Říkali jsme si..."

"Joy... mohli bychom se kolem šesté sejít? Chtěl bych s tebou mluvit."

Vážný tón jeho hlasu ji nastražil.

"Ano, samozřejmě. Kde se sejdem?"

"Nevadilo by ti, kdybys přišla do banky?"

"Ne, ovšemže ne. Je ale tak hezky. Nechtěl by ses radši sejít na pláži v chatě?"

"Ne, přijď, prosím tě, do banky, Joy. Vysvětlím ti to až pak. Uvidíme se tedy v šest?"

"Ano."

"Jdi rovnou nahoru. Řeknu slečně Ashleyové, že tě čekám. Takže... zatím ahoj, holčičko." Zavěsil.

Pomalu položila sluchátko do vidlice. Zamyšleně stála, částečně znepokojená, částečně rozčilená. Chci s tebou mluvit. Bude to konečně o nich?

Vyšla do sluncem zalité zahrady, kde otec trpělivě čekal na svůj čaj.

Pár minut po šesté seděla v Melově útulné kanceláři, prsty svírala kabelku a srdce měla až v krku, když naslouchala tomu, co jí se vzrůstajícím napětím a nervozitou vyprávěl.

Mel, už na pohled unavený a přetažený, se s ní nejdříve přivítal a pak začal ze široka, aby ji na ten šok trochu připravil.

"Joy... jsme už dlouho moc dobří přátelé. Tak dlouho, že už si ani nevzpomínám odkdy. Často jsem za tebou chodil se svými starostmi a vždycky jsi pro mě měla pochopení a pomáhala mi. Cos byla pryč, stalo se něco moc ošklivého. Chci, abys o tom věděla. Doposud o tom ví jen pár lidí a dá se jim myslím věřit, že nebudou žvanit. Jestli se to ale přece provalí, budu v tom pěkně lítat. Chci, abys to všechno slyšela raději ode mě než později od někoho jiného."

Vůbec se mu nepodařilo zmírnit účinek, který to na ni mělo, natolik se však ovládala, aby nepoznal, že ji přepadlo zlé tušení/Představa, že by cokoliv mohlo ohrozit způsob života tohoto muže, byla pro ni mnohem horší, než kdyby se něco podobného týkalo jí.

"Pověz mi, Mele," prohodila a přiměla se posadit ve velké klubovce uvolněně, "o co se vlastně jedná."

Sedl si za stůl, lokty se opřel o vyleštěnou desku a sepjatýma rukama si podepřel bradu. Bez dalšího jí pověděl o Muriel Devonové, Johnny Williamsovi a Noreně.

Naslouchala, v duchu celá vděčná, že to není ještě něco horšího. Zasáhlo ji však, že tento muž, kterého miluje, má najednou sedmnáctiletou dceru. A ta s ním bydlí a pravděpodobně se stará o spoustu věcí pro jeho pohodlí, o nichž doufala, že je bude mít na starosti sama, a čím dál víc zasahuje do jejich přátelství a lásky.

"Tak takhle se věci mají," uzavřel Mel. "Je to nechutné. Odhaduji, že to dříve či později vyjde najevo. Terrellovi a Brewerovi mohu věřit Terrellovi lidé nebudou mluvit, ale ten trpaslík mi nedá spát. Kdyby ten tak o tom nevěděl, byl bych mnohem šťastnější."

"Jestli ale má tvoji dceru rád, proč by měl něco spískat?" namítl.

"Vím. Taky jsem si to říkal, ale instinktivně mu nevěřím. Tim se však momentálně nebudeme zatěžovat. Od soudního řízení uběhly dva týdny, o Noreně ani o mně nepadlo slovo, takže musíme čekat a doufat." Opřel se do židle a sevřel opěradla. "Jde ale o Norenu..."

Pohlédl na Joy a bezmocně pokrčil rameny. "Sám sebe jsem zkrátka obelhával. Měl jsem ohromnou radost, když mi Terrell řekl, že se po celé té době našla. Byl jsem celý pryč při pomýšlení, že ji budu mít zpátky a jenom pro sebe." Lítostivě se usmál. "Viděl jsem to zkrátka moc růžově. Je asi vcelku přirozené, že je proti mně nastražená, ne-li přímo zaujatá. Byla vychovaná v přesvědčení, že jsem její matce udělal ze života peklo a proto že odešla. Bude to chtít čas... pokud se to vůbec srovná. Skutečnost je taková, že ji mám doma dva týdny a jsme si dosud naprosto cizí."

Účastně potřásla hlavou.

"Musíš mít trpělivost, Mele. Chápu, jak se cítíš, musíš však vzít v úvahu také její pocity."

"To dělám. Tolik se však liší od představy, kterou jsem si o své dceři udělal. Otevřeně řečeno, kdyby se tak neuvěřitelně nepodobala Muriel, stěží bych uvěřil, že je to moje dcera."

"Čím se tak zabývá?"

"To je právě ono. Zjevně se vůbec o nic nezajímá. Většinu času tráví ve svém pokoji a poslouchá desky, které mě, abych pravdu řekl, přivádějí k šílenství." Sklíčeně se usmál. "Dobře mi tak. Dal jsem jí gramofon a peníze a od té doby si ty zatracené desky kupuje. Chtěl jsem, aby přišla do klubu a pustila se do tenisu, to však odmítla. Chtěl jsem, ať jezdí na koni, rovněž odmítla. Neodvážil jsem se navrhnout jí golf..."

"Ale, Mele, miláčku, vždyť to není chlapec. Třeba ji sport nezajímá. Většinu děvčat nezajímá."

"Ano, asi máš pravdu. Myslel jsem, že by bylo prima zahrát si s ní tenis a vyjet si na koni. Ano, tady jsem šlápl vedle."

"Co ještě jinak dělá?"

"No, dal jsem jí auto a jezdí hodně do Seacombe." Zahledl se na své ruce. "Nějak moc často navštěvuje toho zpropadeného trpaslíka. Má ho mnohem radši než mě. V tom člověku je něco odpudivého a nezdavého. Uvažuji o tom, že jí ty návštěvy zatrhnu."

Nadzdvihla tmavé obočí.

"Jak to chceš udělat, Mele?"

"Řeknu jí, aby za ním nechodila."

"A když bude chtít vědět proč?"

Napjatě na ni pohlédl.

"Myslíš, že bych jí to neměl zakazovat?"

"Podívej se na to takhle. Ten chlapík její matku dobře znal. V tuhle chvíli pro ni představuje záchytný bod. Najednou ji přesadili do komfortu a blahobytu k člověku, o němž ví, že je její otec, který však pro ni moc neznamená. Je úplně přirozené, že chodí navštěvovat toho Edrise... Jmenuje se tak?"

"Ale je to trpaslík! Něco se mi na něm nezdá... Nevím co, ale je mi protivný! Proč by mělo sedmnáctileté děvče chtít trávit tolik času s trpaslíkem?"

"Odcházíš z domova v půl deváté a vracíš se v půl sedmé. Je jí to dlouhé celý den sedět doma a poslouchat písničky. S kým jiným si může promluvit?"

"Kdyby chodila do klubu, někdo by se našel."

"Ale Mele, měj rozum. Ženy v klubu jsou buď vdané a mají děti nebo jsou jako já... příliš staré na to, aby se kamarádily s takovým mládětem."

Mel se opřel v židli a rozhodil rukama.

"No dobrá. Všechno špatně. Třeba na něco připadneš ty."

"Nejschůdnější řešení by bylo obstarat jí práci. Tak by se setkala s lidmi svého věku. Bude mít co dělat a nebude se cítit jako ryba na suchu."

"Proboha! Nepřeju si, aby moje dcera pracovala! Proč by měla? Mám peněz víc než dost. Po pravdě řečeno, něco říkala, že by jako ráda pracovala v bance. To je směšné. Proč by se měla hezká dívka zahrabat v téhle bance?"

"Mohl bys ji sem dostat, Mele?"

"Nebylo by to snadné. Ano, myslím, že bych mohl. Jako viceprezident bych to mohl zařídit. Ale neudělám to. Nechci, aby šla do práce."

"Myslím, že bys měl." Mrkla na hodinky. "Přijdeš na večeři? Otec by tě rád viděl."

"Já jeho taky, ale nejde to. Nemůžu nechat Nořenu celou dobu samotnou. Jsem teď trochu svázaný, Joy. Vidiš to sama."

"Ani nenavrhuju, aby přišla také. Osmdesátiletý soudce a stará panna středního věku by pro ni nebylo zvláštní povyražení."

"Kdes sebrala tu starou pannu středního věku?"

Zasmála se.

"Budeš muset něco podniknout. Musíš jí tedy dovolit pracovat. Tím se ten problém určitě vyřeší. Obvykle si ode mě dáš poradit. Mohl bys to prosím tě zařídit, aby sem mohla co nejdřív nastoupit?"

"Opravdu si myslíš, že by to zabralo?"

"Jsem si tím jistá."

Chvilku přemítal, pak přikývl.

"Možná máš pravdu. Promluví s ní. Budu se muset poradit s Crawsurem. Má na starosti personál. Nebude tím nadšený, ale využiju svého postavení."

Zvedla se.

"Jsme doma první den. Otec na mě čeká. Musím jít. Kdy se sejdeme?"

"Co zítra? Povečšíme v klubu."

"A Nořena?"

"Nebude doma. Většinou večer chodí ven."

"Tak se jí zeptej, jestli by nešla také."

"Nepůjde. Připadá jí to tam staromódní."

Pokrčila rameny. Věděla, že by měla naléhat, nechala to však být. Chtěla, aby to rozhodl sám.

"Možná má pravdu. Takže zítra v klubu. A nedělej si takové starosti. Půjde to, uvidíš."

Po jejím odchodu zůstal Mel ještě chvíli sedět a přemýšlel. Joy mu vždycky dobře poradila. Když bude mít Nořena nějaké zaměstnání, nebude se třeba chovat tak nepřátelsky. Ještě si to nechal znovu projít hlavou a pak se rozhodl, že za pokus to stojí.

Následující ráno krátce po desáté vyšel Ticky Edris v županu z koupelny. Zamířil do kuchyňky a zapnul kávovar, potom šel k hlavnímu dveřím pro mléko a noviny. Na okamžik v nich zůstal stát, když se dveře výtahu rozletěly a vynořil se Phil Algir.

"Ahoj, kamaráde," řekl Edris a sebral mléko. "Přivstal sis. Jdeš za mnou?"

Algir, jako obvykle pečlivě oblečený, se kolem něho vhrnul do bytu. Zlostně a našťavaně se mračil a Edris zrovna viděl, jak jím lomcuje vztek.

"Za kým asi bys šel?" opáčil Algir a mrskl klobouk na židli.

Edris zavřel hlavní dveře a přikolébál se do obývacího pokoje.

"Dáš si kafe? Právě se vaří."

"Jdi se bodnout," odsekl Algir a žuchl na židli. Vytáhl balíček cigaret a jednu si nejistou rukou zapálil.

"Něco se pomrvilo?"

"Jak dlouho si představuješ, že můžu takhle pokračovat?" zeptal se Algir, předklonil se a zabodl do Edrise nerudný pohled. Bledé oči mu blýskaly.

"Hned jsem zpátky," řekl Edris nevzrušeně a odkráčel do kuchyňky. Za nějakou chvíli se vrátil s nádobím a rozestavil

ho na stole. Posadil se a začal si nalévat kávu do šálku.

"Co ta potvora dělá?" zavrčel Algir.

"Zabydluje se," odpověděl Edris a usrkával kávu. "Co tě žere, Phile?"

"Jsem švorc. Tobě je hej... ty máš práci. Nemůžu se tady věčně potloukat bez floka. Tak kdy už to rozjedem?"

"Hele," Edrisovi v hlase zazněl ostrý tón. "Upozorňoval jsem tě, že tohle se nedá uspěchat. Nebo snad ne? Jednou šlápnem vedle a všechno jde do háje." Předklonil se a baňatým prstem zaťukal na stůl. "Tuhle fachu jsem promejšlel a plánoval pět let. Když budu nucený, počkám další dva roky, jen aby ta věc vyšla dokonale. Má se dostat do banky. Pracuje na tom. Ta holka má za ušima! Jde na to zatraceně dobře. Celej vtíp je v tom, aby se dostala do banky a zapadla do prostředí. Myslíš si, že se to dá sfouknout za pár dní? Jestli se tam nezabydlí, nemůžem to zmáknout. To je nabíledni. Až tam bude a vyzví ten jejich systém, můžem začít. Dřív však ne."

"To může trvat měsíce! A jak to udělám s prachama? Musíš mi něco dát, Ticky! V hotelu na mě tlačej."

"Minulý týden jsem ti dal dvě stovky." Edrisovi zkameněl obličej. "Představuješ si, že si ty prachy tisknu?"

"Chci další dvě stovky. Dostaneš je zpátky, až sfouknem tu fachu,"

"Dostaneš stovku a ani o niklák víc a s tím musíš vyjít nejmíň čtrnáct dní," prohlásil Edris. Přistoupil k sekretáři a otevřel zásuvku.

Algir se hbitě zvedl, udělal pár kroků, tvrdě Edrise odstrčil, až se zapotácel, a hrábl do zásuvky. Vytáhl svazek dvacetidolarových bankovek. "Obsloužím se sám, Ticky," usklíbl se. "Dostaneš to zpátky."

Edris nabyl rovnováhy. Obličej mu zpopelavěl. Jeho malá očka připomínala ploché oválky černého skla. Když Algir odpočítával peníze, odsunul se stranou.

"Zarovnám to na tři stovky," prohlásil Algir s úsměškem. "Zbyde ti stovka. To ti stačí, Ticky. Takovej prcek jako ty nemá takový výlohy jako habán, jako jsem já."

Teď se Ticky opíral o svůj miniaturní psací stůl. Trhnutím otevřel zásuvku a vytáhl malou zbraň s pryžovou pažbou. "Dáš to zpátky!" zasyčel potichu. "Jeden každej z těch zatracenejch dolarů, Algire! Pokavad nechceš čpavkem do ksichtu!"

Algir zažíral na namířenou zbraň, pak pohlédl Edrisovi do očí. Stál nehnutě s penězi v ruce, jen rty se mu pohybovaly, jak Edrise neslyšně proklínal.

"No dobrý, ty smradlavěj skrčku, nech si svý prachy!" zavrčel.

"To taky udělám," prohlásil Edris a vsunul si pistoli do kapsy. "Nezkoušej na mě žádný fóry, chlapečku. Umím se o sebe postarat." Přistoupil k zásuvce sekretáře, odpočítal sto dolarů a hodil je na stůl. "To je všechno, co dostaneš, a koukej s tím vyjít co nejdýl."

Když Algir hrábl po penězích, zazvonil u dveří zvonek. Edris zaklapl zásuvku, zamkl ji, klíč si vsunul do kapsy a pak odkvačil do předsíně a otevřel.

Na chodbě stála Ira Marshová. Přes tmavomodré džíny měla pánskou košili. Když vcházela do bytu, modré oči se jí vzrušeně leskly.

Algir do ní zabodl nasupený pohled.

"Co se děje?" vyjel na ni. "Jak dlouho se ještě hodláš poflakovat se založenejma rukama?"

Ignorovala ho. Přistoupila ke stolu, nalila si šálek kávy, usmála se na Edrise a oznámila: "Zítra začínám pracovat v bance."

Edris zbledl.

"Nedělala by sis legraci z tak důležité věci, vid'?" ubezpečoval se.

"Zítra začínám pracovat v bance."

Edris se zhluboka nadechl a najednou se zazubil. Tleskl, zaklonil hlavu a pronikavě zavýskl. Vyskočil na psací stůl, z něho se vymrštil na jídelní stůl a pak seskočil zpátky na podlahu. Začal rejdít po místnosti a jako pomínutý vřeštět: "Jipííí, jipííí," dokud po něm Algir celý rozčilený nehmátl a nemrštil s ním do křesla.

"Nech toho řvaní, ty bláznivej pošuku," obořil se na něho. "Ještě se sem přihnou policajti."

Edris lapal po dechu, křenil se na Algira a malá očka mu jen jiskřila.

"Říkal jsem ti to, no ne? Říkal jsem ti, že má za ušima! Říkal jsem ti, že je pro tu práci jako dělaná." Vymrštil se z křesla, popadl Iru kolem pasu a kroužil s ní po pokoji. Algir s úsměvem od ucha k uchu jim uhýbal z cesty. Konečně se vyčerpaně svalili na pohovku. Edris sevřel dívčinu tvář do rukou a mlaskavě ji políbil na čelo.

S chichotáním ho odstrčila a posadila se.

"Jsi bezva holka!" povykoval Edris. Seděl na podlaze a vzhlížel k ní. "Tak jsi to přece dokázala! Řekni mi, jak to, že se ti to povedlo tak rychle?"

"Šlo to hladce. Chudák papínek má na krku roztouženou starou pannu, která ho uhání," spustila Ira. "Chodí za ní se svýma trablema. Když se mnou po čtrnácti dnech nebyla řeč, pouštěla jsem si akorát desky a měla náladu pod psa, začal si tati dělat starosti. Pročež si zavolal na pomoc tu svoji matrónu. A věř tomu nebo ne, řekla mu přesně ío, co jsem si myslela, že řekne." Vyskočila a teatrálně ukázala na Edrise. "Taková děvčata potřebují zaměstnat. Dej jí práci v bance, můj milej. Přesně tohle ta holka potřebuje: zaměstnání a společnost. Papínek na to skočil. Právil, že jestli opravdu chci pracovat v bance, že to zařídí. Jestli mi to udělá radost, můžu začít zítra." Udělala grimasu. "Práce! Proč jenom všichni ty měšťáci musej věčně žvanit o práci?"

Edris propukl v řehot.

"To víš, že ti to udělá radost, kotě! Budeš blízko všem těm náramnejm penízům. Jak já bych chtěl být na tvým místě! Jen si pomysli! Každý den od devíti do šesti obklopená biliony a biliony rozkošnejch šustivejch bankovek!" Vymrštil se na nohy, přitíhl se k ní, zavalitými pažemi ji objal kolem pasu a přitiskl jí obličej na prsa. "Já tě mám, kotě, tak rád, jako sám sebe," zapředl.

Odstrčila ho tak prudce, až ztratil rovnováhu a rozplácl se na podlaze.
"Pracky pryč!" utrhla se na něho. "A nepřibližuj se ke mně!"
Zamrkal na ni, pak vyloudil lítostivý úsměšek a vyhrabal se pomalu na nohy.
"Nic jsem tím nemyslel, kotě," řekl, přešel ke svému křeslu a posadil se. Ten pád jím trochu otrásl. "Jenom jsem tak žertoval. To je prostě můj způsob."
"Můj ale ne!" odsekla a zuchla sebou na pohovku.
Algir to všechno sledoval s potměšilým výsměchem.
"Až se vy dva vydovádíte," podotkl, "že bysme si promluvili o věci?"
"Říkal Devon, v kterém oddělení budeš?" zeptal se Edris.
Zavrtěla hlavou.
"Zítra mám pohovor s personálním. Tenhle chlápek určí, kde budu dělat."
"Nezapomeň mu říct, že umíš zacházet s počítačkou," pokračoval Edris. "Chci tě mít v oddělení účtů." Předklonil se.
"Než se do toho dáme, musíme zjistit, kde jsou mrtvý sejfy."
"Co tím myslíš... mrtvý sejfy?"
"Sejfy, které se delší dobu nepoužívají. V bance jich jsou spousty. V restauraci jsem zaslechl, jak se o nich lidi baví. Když sem přijedou tihle naftaři z Texasu, pronajmou si sejf, nacpou ho prachama, nato odšupajdějí domů a nechají prachy v sejfě, dokavad nepřijedou na další dovolenou. Až se porozhlídneš v oddělení účtů, budeš moct zjistit čísla těchhle sejfů. Do těch se chcem dostat!"
"Ty ses snad zbláznil!" Algir mu zuřivě přetrhl řeč. "I když budeme ty čísla znát, v životě se k těm sejfům nedostánem. Tohle je ta nejbezpečnější banka na světě. Drží nepřetržitou stráž a je to tam samý poplašný zařízení!"
"Byla snad řeč o tom, že bysme se kolem těch sejfů motali?" zazubil se Edris. "Až uznám za vhodný, dovíš se všechny podrobnosti mého plánu. Tahle akce bude postupovat podle pečlivě načasovaných kroků. První krok: dostat ji do banky. Zítra tam začíná. Druhý krok: najít mrtvý sejfy. Třetí krok: zjistit, jak postupují při pronajímání sejfů a všechno ohledně klíčů a stráží. Krůček za krůčkem... to je jediný způsob, jak tuhle fachu sfouknout."
"Může jí zabrat tejden, než tohle všechno zjistíš," naštětil se Algir.
"Tyhle věci potřebujou čas," řekl Edris ležérně. "Ale i kdyby to trvalo rok, to čekání se vyplatí."
Algir měl už už něco na jazyku, pak postřehl, že ho Ira pozoruje drzým pohledem, který mu šel na nervy. Zvedl se tedy, zamířil ke dveřím, kde zůstal stát, a zeptal se:
"A kdy začnu něco dělat já?"
"To bude čtvrtý krok," prohlásil Edris. "Buď trpělivý, Phile. Odměna bude náramná."
Algir chvíli otálel a nasupeně se na něho mračil, pak odešel a práskl za sebou dveřmi.
"Co mu přelítlo přes nos?" zeptala se.
Pokrčil rameny.
"Když neroztáčí prachy, není nikdy ve své kůži. Ted' zrovna nemá, zač by se rozšoupnul."
"Kdy teda on začne něco dělat?"
"Uvidíš. Je pro náš plán stejně důležitý jako ty, ale jinak. Jak vycházíš s Devonem?"
Lhostejně pokrčila rameny.
"Jdu mu z cesty jak jen můžu." Pohodlně se na pohovce opřela. "Nemyslela jsem si, že to bude tak úděsně otravný bydlet v zazobaný domácnosti. Doufám, že to nepotrvá moc dlouho. Můžu se pominout nudou."
Edris ji bedlivě pozoroval a oči mu najednou ztvrdly.
"Nepředstavuješ si snad, že shrábneš padesát tisíc a nehneš pro to ani prstem. Co je s tebou? Máš oblečení, auto, bezva domov, prachy... co chceš ještě víc?"
"To já všechno vím... Prostě mě to otravuje... tak je to."
"Tak jo, otravuješ se. Furt je lepší se otravovat než bejt hladověj, špinavěj a bez floka. Na to nezapomínej. A hele, Iro, dej si majzla! Ne aby ses začla poohlížet po nějakým povyražení. Jednou vypadneš z role, a vylítneš z banky rychleji než sputnik. Ta banka je úctyhodná a vážená jako kostel. Nebýt dcera Melvilla Devona, jakživa by ses do ní nedostala. A nic si nenamlouvej. Vyžádali si ze školy tvůj posudek... Norenin posudek. Učila se, až se z ní kouřilo, a byla bezúhonná jako jeptiška. Byla přesně ten typ, po kterým v bance prahnou. Ty jsi teď ona, to měj na paměti. Namažeš se, budeš se tahat s klukama, domáknou se toho... a šmytec. Všichni budem nahananí." Poposedl, obličeje naběhlý, jak se mu do hlavy nahrnula krev. "Jestli nám sklapne jenom proto, že se nevydržíš pár týdnů nudit, noviny se neodvážej otisknout podrobnosti toho, co ti udělám!"
Seděla bez hnutí, hleděla do zlých očí, které se na ni upíraly, a pak se zvedla.
"Nevyhrožuj, prcku!" řekla s arogantním opovržením. "S tím, co bych mohla udělat zas já tobě, by noviny taky nevyrukovaly."
Najednou se rozesmál.
"Máš kuráž, kotě. Líbíš se mi, ale nezapomeň, co jsem ti řekl: otravuj se dál a buď opatrná!"
"Ode dneška nečekej, že mě často uvidíš." Zamířila ke dveřím. "Jsem teď pracující žena, Až pro tebe budu něco mít, ozvu se. Měj se, Ticky." Vyplula z bytu a tiše za sebou zaklapla dveře.

V neděli dopoledne krátce po desáté zastavil před domem soudce Ansleye Mel Devon a zmáčkl klakson svého mercedesu se sklápěcí střechou.

Joy, která na jeho signál čekala, seběhla po schodech a otevřela branku. Měla na sobě černý svet a bílé kalhoty a nesla plážovou kabelu.

Mel svižně vystoupil a obešel vůz, aby jí mohl otevřít dvířka.

"Ahoj. Připravená?"

"Ano, jsem připravená." Pohlédla na něho s úsměvem. Ulevilo se jí, když viděla, jak je ve formě a jak dobře vypadá. Znepokojený, usouzený výraz, který měl, když se posledně viděli, zmizel. Momentálně si rozhodně starosti s ničím nedělal. "Ráda tě zase vidím."

"Já tebe taky," řekl a pomohl jí nastoupit. "Jak se vede otcí?"

"Výborně. Doufá, že s námi poobědváš."

"Jistě. Rád. Nořena tráví den v klubu." Usmál se na ni. "Víš, Joy, ani nevím, co bych si bez tebe počal. Nikdo by nevyřešil moje problémy tak jako ty. Jako bankéř vím, co a jak, když se ale jedná o mé soukromé záležitosti, nejsem, zdá se, schopný se bez tebe obejít."

Odvrátila pohled.

"Nevím, Mele. Myslím, že jsi naprosto schopen se o sebe postarat, ale ráda slyším, že ti občas jsem užitečná."

Poklepal ji po ruce. Ujížděli teď pobřežní autostrádou směrem k Paradise Bay, kde měl na pláži chatu.

"S Nořenou už nejsou potíže, a to díky tobě. Mělas naprostou pravdu, že potřebuje zaměstnat. Co pracuje v bance, je jako vyměněná."

"Jsem moc ráda. Jak už je tam dlouho?"

"To už musí být týden, dva... ano, začala v pondělí před čtrnácti dny." Svrástil čelo a rychle na ni pohlédl. "Jak ten čas letí! To znamená, že jsem tě neviděl čtrnáct dní, Joy... to je moc dlouho."

"Chyběls mi," řekla tiše. Nemusel jí připomínat, jak dlouho to bylo. Každý den plná nadějí čekala, že ji zavolá.

"Musels mít strašně moc práce."

"To ti teda řeknu!" zasmál se. "Prováděl jsem Nořenu po městě. Zbrousili jsme ho křížem krážem. Do kin, do divadel, na koncerty... pořád něco!"

Joy upřeně zírala před sebe.

"Takže teď s Nořenou vycházíš dobře?"

"No, myslím, že ano." Trochu se zachmuřil. "Otevřeně řečeno si ale myslím, že jak pro ni, tak pro mě by bylo lepší, kdyby si našla přátele ve svém věku, aby chodila s nimi. Připadám si vedle ní hrozně starý. Bere mě, řekl bych, jako neškodného a vcelku přijatelného člověka. Napadlo mě, že se se mnou spokojila proto, že holt není nikdo jiný. Proto jsem také trval na tom, aby vstoupila do klubu banky. Nejdřív nechtěla, ale nakonec jsem ji přemluvil. Teď uvažuje, že tam bude trávit víkendy."

Joy už nebyla tak znatelně napjatá.

"Hledá si přátele?"

"Myslím, že ano. Mladí nemají rádi, když se jich člověk moc vyptává. Řekl jsem jí, že si může přivést domů koho chce, ještě to však neudělala. Aspoň mám pocit, že jsem prolomil ledy. Rozhodně se však nechová, jak ty bys to řekla, láskyplně."

"Nesmiš hned čekat zázraky."

"To si také říkám, ale mám dojem, že v sobě nemá schopnost mít někoho ráda. Jako by byla z ledu." Pokrčil rameny.

"I tak by to mohlo jít. Alespoň s ní můžu žít, aniž by mi dělala takové starosti. A hodně si povídáme. Z některých jejích názorů mi ale vstávají vlasy na hlavě. Sem tam něco pleskne... jen tak mimoděk, samozřejmě, protože když ji chytну za slovo, nechá to plavat a už o tom nemluví. Asi to patří k mládí."

"Co se ti na ní nezdá?"

"Její životní postoj. Její matka na ni měla, obávám se, špatný vliv. Má značně nemorální názory. Je to opravdu podivné, protože doktor Graham o ní podal výtečné reference, když s ním Crowsure mluvil. Buď ho obalamutila, nebo se najednou změnila."

"Pořád dost dobře nevím, Mele, co máš na mysli."

"Je to trochu zamotané, než abych to teď rozbíral. Občas jí něco uklouzne. Někdy si čte noviny a říká k tomu svůj názor. Nějaký chlapík zachránil dítě z hořícího vozu a později zemřel na následky popálenin. Prohlásila o něm, že je hlupák. Nějaké staré ženě ukradli úspory. Nořena to komentovala, že jestliže se babka ve svém věku nedokáže postarat o své peníze, zaslouží si, aby o ně přišla. Vzpomínáš si na tu velkou loupež klenotů z minulého týdne? Podle ní mají zloději za ušima. To myslela také vážně. A to je jenom zlomek toho všeho. Často jí něco podobného ujede. Skutečně si myslím, že je zkažená."

"Ale Mele, to nesmiš říkat. Mládež dneska takhle mluví. Je to způsob jejich sebevyjádření. To se nosí, být drsný, cynický a nesympatický. Nejspíš ji baví tě rozčilovat."

"Snad máš pravdu. Tohle všechno bych čekal od jiných dětí, ne od svého vlastního."

"Jelikož se o ní doktor Graham vyjádřil tak pochvalně, ignorovala bych, co říká. Nejspíš je toho názoru, že si nesmí, pokud se jejího chytrého otce týká, zadat. Jak si vede v bance?"

"Tam je vše v pořádku," Mel se rozzářil. "Na Crowsurea udělala dojem. Nechtěl ji vzít, a nebýt to moje dcera, určitě by ji nepřijal. Než si s ní pohovořil, promluvil si s doktorem Grahamem. Podle všeho má nadání na počty. Pracuje v oddělení účtů a Crowsure říká, že opravdu udělá kus práce."

"No to je báječné."

"Je po mně," zazubil se Mel. "Opravdu se o chod banky zajímá. To bych byl do ní neřekl. Pořád se na něco vyptává... a neptá se hloupě... Zrovna včera namítala, že nemáme nárok nazývat se nejbezpečnější bankou na světě. Když jsem jí vysvětlil náš bezpečnostní systém, musela uznat, že se jen tak planě nechvástáme. Díky svému očividnému zájmu by mohla v bance udělat kariéru."

"Tomu nevěř. Zamiluje se," řekla Joy, "a pak tvoje milovaná banka pro ni bude znamenat tolik, co pro mne."

Rozesmál se.

"Ano... máš pravdu. Jako vždycky."

"Chodí teď za tím Edrisem?"

"Ne. Jsem tomu rád. Má moc napilno, než aby jezdila do Seacombe. Jsem si jistý, že ho nepostrádá. Teď, když má domov, banku a klub, tak na něho zapomněla."

Byl by nepříjemně překvapen, kdyby v tomto okamžiku mohl Iru vidět. Zastavovala svůj T.R.4 před čínákem Tickyho Edrise a pár minut poté, co vystoupila, zvonila u jeho dveří.

Edris přikvačil otevřít, a když ji spatřil, ustoupil a vpustil ji. Nevítal ji s úsměvem.

Měl za sebou mizerných čtrnáct dní. Algir z něho znovu ždímal peníze a Edrise znepokojilo, jak se jeho úspory sevrkávají. Kdyby Algir nemusel v jeho plánu sehrát tak důležitou úlohu, zbavil by se ho.

Věděl však, že je to v daném okamžiku nemožné a že nemůže nic říct ani udělat, aby udržel Algirovy extravagance na uzdě.

Během těch dvou týdnů neměl od Iry nejmenší zprávu. Několikrát byl v pokušení zvednout telefon, měl však na paměti, že řekla, že zavolá, až pro něho bude něco mít. Ačkoliv Algir naléhal, ať se s ní spojí, ovládl se. Důvěřoval jí. Věděl, že tahle záležitost se nedá uspěchat.

"Už jsem si o tebe začínal dělat starosti, kotě," řekl, jak za ní kráčel do obývacího pokoje. "Doufal jsem, že se mi ozveš dřív."

Algir vyšel z ložnice. Strávil noc u Edrise, protože začínal mít v hotelu potíže kvůli účtu.

"No, nejvyšší čas," zařičel, když ji uviděl. "Co je? Dva zatraceny tejdny čekáme, až pohneš zadkem a začneš něco dělat! To se ti líbí žít si na vysoký noze, ale co já? Tak co je?"

"Nech si ty řeči," utrlh se na něho Edris. "Posaď se, Iro. Máš něco?"

Lenivě přešla ke klubovce a usedla. Dlouhou chvíli zavile civěla na Algira, pak s opovržlivým úšklebkem pohlédla na Edrise. "Jestli se ten slepičí mozeček nepřestane do mě navážet," prohlásila, "jdu rovnou pryč. To myslím vážně. Tenhle drbán se na mě nebude vytahovat jenom proto, že nedovede udržet prachy a musí hned všechno rozfrcat!"

Algir se už už chystal odseknout, Edris tomu ale udělal přítrž. "Řekl jsem ti, abys neotravoval! Nech ji na pokoji!" Obrátil se k dívce. "Nevšímej si ho. Tak co?"

"Většinu informací, cos chtěl, mám. Nebylo to lehký a musela jsem si dávat majzla, ale mám to." Otevřela kabelku a vytáhla složený list papíru. "Co takhle pro začátek tohle?"

Edris od ní vzal papír, rozložil ho a začal ho studovat. Po chvíli se zeptal. "Mrtvý sejfy?"

"Některé. Jsou tam ještě další, ale tyhle si najmul ti největší pracháči. Nejsou záznamy o tom, co sejfy obsahují. Klienti si sejfy otvírají sami a za jejich obsah banka nezodpovídá, ale podle toho, kolik si vybírají z konta, by ty sejfy měly být nacvakány. Zjistila jsem, že pět naftařů z Texasu má koncem týdne odjet. Vyhráli tisíce dolarů v Kasinu. Je samozřejmé, že výhru si strčí do sejfu, než odfrčí domů. Čísla těch pěti sejfů najdeš ve druhém sloupci."

"K čemu jsou dobrý Čísla těch zatracených sejfů?" zavrčel Algir. "Chceme to, co je v nich."

Nevěnovali mu nejmenší pozornost.

"To je bezva, kotě," vrněl Edris. "Teď potřebujeme vědět, jak funguje bezpečnostní systém."

"Zjistila jsem to." Otevřela kabelku, vylovila balíček cigaret, jednu si zapálila, pak teprve pokračovala. "Mluvila jsem s papínkem. Myslí si, že tam chci udělat kariéru. Vyklopil mi, jak ten systém funguje, a když už by to nevěděl on, pak teda nikdo."

Edris se předklonil, malá očka mu jiskřila.

"Řeknu ti tolik: nemáš nejmenší naději, že by ses mohl do banky dostat v noci. Je tam šest ozbrojených strážců a každý z nich byl prověřený. Jsou to vybraní chlapi a zkoušet se jim dostat na kobytku, by bylo jako zahrávat si s dynamitem. Po celou noc drží nepřetržitou stráž se psy. Sejfy jsou pod bankou v trezoru obehnaném třípalcovou ocelí a čtyři stopy tlustými betonovými zdmi. Hned po zavření se trezory zatopí. V šest hodin ráno časovaný spínač zapne pumpu, voda se vypustí a prostory se vysuší elektrickými vysoušeči. Čímž rovnou zapomeň na nápad, že by ses mohl dostat do trezoru v noci."

Algir divoce zamáchl cigareru v popelníku. "Od začátku jsem ti říkal, že i jen pomyšlení na to dostat se k těm sejfům je čiré bláznovství," zavrčel na Edrise. "Akorát tady pitomě marníme čas..."

"Zavři klapačku!" doporučil mu Edris, aniž na něho pohlédl. "A jak je to přes den?"

"Taky žádná psina. Hlídkuje dvanáct strážných. Míří k trezorům zůstává zamčená a hlídají ji dva strážní s automatickými puškami. Vyhlížejí tak mohutně a nelitostně, že by odradili celou armádu. Je to tam prošpikovaný poplašným zařízením. Otec říkal, že i kdyby do banky vtrhlo dvacet lidí s kouřovými bombami a zbraněmi, neměli by naději. V kóji z neprůstřelného skla je strážný, který každého registruje. Nemůžeš se k němu přiblížit. Kdyby snad něco začalo, zmáčkne knoflík, čímž se uzavrou a zamknou všechny východy. Trezory se zatopí a zbucuje se policie. Během úředních hodin to nemá cvek."

Edris se uchíchl a zammul si masité ručky.

"Opravdu mysleli na všechno, co? A teď mi řekni, kdo vlastně do těch trezorů chodí."

"Klienti."

"Jinak nikdo?"

Ira se usmála.

"Teď jsi na to kápl. Ano, ještě někdo. Je tam úřednice, která klienty doprovází k jejich sejfům."

Přikývl.

"Slyšel jsem o ní. Znáš se s ní?"

"Znám. Jmenuje se Doris Kirbyová. Je jí třiatřicet a tu práci dělá už osm let. Nemůžeš se k ní dostat o nic snáz než k

biskupovi."

"Viš, kde bydlíš?"

"Ne, ale můžu to zjistit."

Znovu přikývl.

"Zjisti to, jak nejrychleji můžeš. Zavolej mi tu adresu. Je to dost naléhavý."

"Dobře."

"Co ona vlastně dělá? Viš to?"

"Představ si, že jsi klient," Ira se ještě pohodlněji uvelebila mezi polštáři v klubovce, "a chceš si pronajmout sejf. Jdeš do banky a vyplníš formulář. Jméno, adresu a telefonní číslo, jak dlouho a jak často chceš schránku používat. Dostaneš klíč. Když ho ztratíš, zámek se musí vylomit. Duplikát neexistuje. Každý sejf má dva zámky. Ty máš jeden klíč a banka má univerzál k druhému zámku. Musí být k dispozici oba klíče, aby se sejf dal otevřít. Ta Kirbyová má univerzál, který při odchodu odevzdává strážci. Když chceš do sejfu, jdeš za strážcem u mříže. Ukážeš mu svůj klíč, který má číslo. Zkontroluje si číslo, čímž se dozví tvoje jméno a adresu. Má taky tvoji fotku. Každý klíč má svoje heslo. Řekneš mu ho, a když se takhle přesvědčí, vpustí tě za mříž. Dole pod schody sedí za stolem ta Kirbyová. Řekneš jí své číslo a ona tě odvede k tvému sejfu. Odemkne univerzálem první zámek a odejde, když se zdá, že se zdržíš dlouho. Odemkneš si druhý zámek svým klíčem, vyndáš peníze, nebo je tam dáš a pak zazvoniš. Kirbyová se vrátí, zamkne svůj zámek a odvede tě k mříži. Takhle to chodí a tohle ona dělá."

Edris se d'ábelsky zašklíbil.

"Myslel jsem, že ti potrvá nejmíň měsíc, než tohle všechno schrastíš. Jsi jednička kotě, prima, prima, prima."

"Tyhle tyky jsou podle tebe taky prima?" vypěnil Algir. "Tak mi teda řekni, jak se k všem těm prachům v sejfech dostáném! Jejich slavný systém je mi putna. Jak se dostáném k prachům?"

"Teďka, hezouně, začneš taky něco dělat. Měls z toho dlouhýho čekání břichabol, tak teď ses dočkal. Jako první budeš mít na práci odstranit z cesty tu Kirbyovou. Nic drastického. Půjde na nemocenskou tak nejmíň na týden. Můžeš to zařídit?"

To Algira vyburcovalo.

"No, pokračuj... proč ji potřebujem mít z cesty?"

"Protože tadyhle kotě zaujme její místo. Nemám pravdu, kotě?"

"To je nápad," řekla Ira, "ale poslední slovo má Crawsure."

"Kdepak," zatleml se Edris. "Tvůj papínek má poslední slovo, a ten je v bance velký zvíře. Nakukáš tatíčkovi, že chceš dostat příležitost, jak se seznámit s některými z jeho důležitých klientů. Skočí na to, zvláště když zdůrazníš, že Kirbyová nebude pryč dlouho a taková krátká zkušenost že ti jenom prospěje. Takhle mu to naservíruj a to si piš, že nebudeš mít žádný potíže."

Algira to očividně zaujalo.

"Udělá otisk univerzálu? Taks to myslel, že jo?" poposedl.

"Udělá otisk nejenom univerzálu, ale také klíčů klientů... zvláště těch pěti Texanů."

"Jak to provede? Právě říkala, že si klienti svoje klíče nechávají. Jak se k nim dostane?"

"Vymámí je na nich," prohlásil Edris. Napráhl buclatou ruku a uculil se. "Kdybyste mi dal svůj klíč, pane Clunkheade, bylo by mi potěšením otevřít vám sejf."

"Tyhle Texanští jsou křupani. Nejspíš ji pošlou k čertu."

"Poslal bys tak hezkou holku, jako je tahle, k čertu, Phile?"

Algir Iru kriticky obzíral. Vyplázla na něho jazyk.

"No, možná jsi na to kápnul Co bude používat?"

"V levé ruce bude držet kousek kytu. A ty ty klíče uděláš. Radši si s ní o tom promluv... ukaž jí, co potřebuješ."

"Ty klíče by mohly jít těžko udělat," namítl Algir. "Přijde na to, jak složité jsou zámky."

"Proč by měly být nějak zvlášť složité, když tam mají tak spolehlivý bezpečnostní systém? Vsadím se, že jsou to prostě zámky a klíče. Ať je to, jak chce, zítra uvidíš. Jeden z těch klíčů budeš mít sám."

Algir naklonil hlavu.

"Jakto?"

"Zítra si jdeš do banky pronajmout sejf. S sebou vezmeš objemnou zapečetěnou obálku, nacpanou rozstříhanými novinami. Budeš tvrdit, že jsou to peníze, abys měl hotovost, když si jdeš zahrát. Chceš si je tam dávat a vybírat každý den. Setkáš se s Doris Kirbyovou. Dobře si ji prohlídni, ať si ji s někým nespleteš. Necháš obálku ve svém sejfu a odneseš si svůj klíč. Pak budeš moct rozhodnout, jak bude složitý udělat klíče stejného druhu. Večer zařídíš, aby slečna Kirbyová onemocněla. Dostane bolení břicha, bude mít nehodu, nebo pro co už se rozhodneš, abys ji dostal z vlny. Ale měj na paměti: zastává v bance významné místo. Jestli se jí stane něco podivného, policie by mohla začít věřit, a poldíky je z toho nutný vynechat. Tak dávej bacha, Phile."

Algir se škaředil na podlahu.

"Co kdybych ji drobátko nabral autem?" nadhodil konečně.

"A ujel," řekl Edris jemně. "V tu ránu to má pod palcem policie."

"Bydlí sama?"

"Ano," řekla Ira. "Má byt v posledním poschodí. Říkala mi to."

"Jestli musí po schodech, struna natažená nad schodama udělá svý," odvětil Algir. "Bude to dobrý? Když si jednoduše zlomí nohu?"

"Fajn, pokavad si nesrazí vaz," podotkl Edris. "Nemůžem kolem toho potřebovat žádný poldy."

"Sežeň mi tu adresu," obrátil se Algir na Iru. "Obhlídnou to tam, hned jak mi tu adresu dáš."

Přikývla, pak mrkla na hodinky a zvedla se.

"Ještě něco, Ticky? Táta si myslí, že jsem v klubu. Mohl by volat. Kdyby zjistil, že tam nejsem, bylo by mu to divný."

"To je prozatím všechno, kotě. Vedeš si náramně. Myslím to vážně. Jen tak dál a brzy budeš mít hromadu peněz, a když říkám hromadu, nemluvím do větru."

"Doufám sis nemyslel, že to dělám jen tak pro ukrácení dlouhý chvíle." Namířila si to ke dveřím. "Měj se, Ticky." Na Algirovu adresu poznamenala. "Uvidíme, jak se vytáhneš, slepičí mozečku. Nejvyšší čas, abys začal něco dělat." A odkráčela.

"Na tu malou potvoru mám žízeň," zavrčel Algir, obličej naběhlý krví. "Ta lahoda, slyšet ji jak vříská, než bych s ní udělal krátké j proces."

Edris se uchechtl.

"Dočkáš se, kamaráde. Jen trpělivost. Je moc mladá na takovou fůru peněz."

"Pořád mi není jasný," Algir si zapálil cigaretu, "proč si potřebuju pronajmout sejf?"

"Proboha, myslí, hezouně! Ira bude mít na práci sebrat peníze z jiných sejfů a strčit je do tvýho. Každý den tam zaskočíš a vyfoukneš prachy, které banka bude považovat za tvý. Jak jinak si představuješ, že bysme je mohli dostat z trezoru? Nevidíš, jak je to jednoduchý v momentě, kdy budeme mít duplikáty a Ira pro nás bude pracovat? Bude mít trezory na starosti, pokud bude Kirbyová mimo. Bude cpát tvůj sejf penězma ze sejfů, který bude moct odemknout. Budou to ty mrtvý sejfy, takže potrvá měsíce, než se zjistí, že něco chybí. A to už budeme na hony daleko."

Algir seděl bez pohnutí a jen na něho zíral.

"To mě podrž!" vypravil ze sebe příškrčeně.

"Náhdera, co?" Edris si skřížil ruce na prsou. "Milióny dolarů tam čekají na vyzvednutí. Nejkrásnější úlovek, na jaký kdy kdo pomyslel." Zaklonil hlavu a z plných plic zaječel: "Jipííí!"

Kapitola pátá

Následující dopoledne ve čtvrt na deset seděl Mel ve své kanceláři, před sebou na stole ranní poštu a různá hlášení. Když se natahoval pro zprávu z burzy, ozvalo se lehké zaklepání na dveře, vedoucí přímo k jeho soukromému výtahu. Na dveře, které zřídka používal, protože raději chodil do banky hlavním vchodem, aby měl možnost prohodit sem tam slovo se zaměstnanci.

Nikdy nikdo na tyhle dveře nezaklepal a on na ně zůstal hledět a uvažoval, jestli se mu to jenom nezdálo. Klepání se ozvalo znovu. Svrástil čelo. Něco tak neobvyklého by měla vyřídít jeho sekretářka slečna Ashleyová, rozhodl se. Už se natahoval k tlačítku zvonku, když přes dveře zaslechl tichý šepot: "Tati... to jsem já."

Usmál se. Vstal a trochu znepokojeně pohlédl na dveře do vedlejší kanceláře. Kdyby slečna Ashleyová pojala podezření, že ho v tuto hodinu někdo vyrušuje, velice by ji to pohoršilo, avšak vzdálený klapot psacího stroje mu řekl, že je zaneprázdněná. Šel ke dveřím, odemkl a otevřel.

Ira vklouzla dovnitř. Oči se jí bezelstně modraly a důvěřivě se usmívala. Měla na sobě bídlícově šedé šaty z lesklého materiálu, s bílým límečkem a manžetami, a štíhlý pas jí obepínal široký pásek z černé lakované kůže. Ve slunci, které svítilo velkými otevřenými okny, jí vlasy zářily jako leštěná měď.

"Vím... vím," řekla přidušeně. "Nemusíš mi to říkat, tati. Vím, že bych tady neměla být a Ashleyka že by vylítla z kůže, kdyby to věděla. Já ale za tebou musela zaskočit."

"Uvědomuješ si doufám, že svým příchodem v tuhle dobu a mým soukromým vchodem porušila jedno z nejposvátnějších pravidel banky?" nadhodil Mel a usadil se za stůl.

Pošoupla nějaké papíry na jeho stole, uvelebila se na něm a urovnala si sukni. Pomyslel si, že vypadá líbezně, a úsměv, kterým ho obdařila, ho hluboce zasáhl.

"Už to nikdy neudělám, ale náhodou ti chci něco moc důležitého," prohlásila. "Doris Kirbyová měla nehodu a já bych ji chtěla zastupovat v trezoru."

Zaklonil se na židli.

"Jak víš, že měla nehodu? Je to vážné?"

"Dole o tom kdekdo mluví," prohodila bezstarostně. "Zranila se dost vážně: zlomená ruka a tři žebra. Včera večer nevěděla nic chytřejšího než spadnout ze schodů. Hele, tati, Doris můžeme polito vat* někdy jindy. Ted' je nejdůležitější, že chci nastoupit na její místa Proto jsem přišla. Chci, abys řekl Crawsureovi, že převezmu její práci, dokud nebude v pořádku. Chci, abys to udělal hned ted' než bude mít čas připadnout na někoho jiného na zástup."

"S tím nepočítej..." spustil neochvějně, avšak přitiskla mu dlaň na ústa.

"Neříkej nic, čeho bys pak litoval. Poslouchej, co ti chci říct. Jestli mám být tobě a bance skutečně nějak užitečná, měla bych se seznámit s tvými významnými klienty. Koneckonců jsem tvoje dcera. Budou mít také zájem se se mnou poznat. Nemůžeš čekat, že mě bude banka zvlášť zajímat, když nepoznám některé klienty, nemám pravdu? Když je poznám, budu pracovat mnohem lip. Crawsure bude mít potíže, aby za Doris sehnal zástup. Spousta zaměstnanců má dovolenou. A pak se taky musí uvážit bezpečnost. Crawsure nebude namítat, abych já, tvoje dcera, šla do trezoru. Takže vidíš, jsem jasný kandidát, protože tu práci dělat chci."

Nespouštěl z ní pohled. Jak se jen Muriel podobá, uvažoval, a náhle jej palčivě zabořilo, že jejich manželství ztroskotalo. Nořena měla v sobě tutéž křehkou krásu, neústupnost a rafinovanou přesvědčivost jako Muriel, když chtěla dosáhnout svého.

"Dělat Dorisinu práci není žádná vzrušující zábava, Nořeno. Budeš celý den trčet v podzemí. Myslím, že se toho brzo nabažíš."

"Myslíš, že pracovat s počítačkou vzrušující zábava je?" Nadzdvihla obočí. "Dovol, abych ti, tati, připomněla, že

tady nejsem pro legraci. Jsem tady, abych se něco dověděla o chodu banky."

"Ale jdi!" Zasmál se. "Nečekej, že ti tohle spolknou. Tak proč vlastně chceš v trezoru pracovat, Nořeno?"

Pevně se střetla s jeho upřeným pohledem, vrcholně si jistá, že dokáže tohoto velkého, hezkého chlapíka zvládnout.

"Chci se seznámit s některými nejbohatšími lidmi na světě... proto. Neznám je. Chtěla bych si je prohlédnout zblízka, poslouchat, co říkají, učit se od nich."

Chvilí váhal, pak pokrčil rameny. Pomyslel si, že to nemusí být špatný nápad, a potěšilo ho, že projevuje o banku takový zájem.

"Nevím, nevím, co tomu řekne Crawsure," namítl pochybovačně.

"Neptej se ho, tati, prostě mu to oznam. Jsi tady Někdo. Ty se neptáš... ty nařizuješ." Zvedla sluchátko a nařídila telefonistce: "Spojte pana Devona s panem Crawsurem, prosím," a potom s trochu namyšleným okouzlejícím úsměvem podala sluchátko Melovi.

O polední pauze vypadla z banky a jako o závod se ve svém T.R.4 rozjela pobřežní autostrádou. Proplétala se hustým provozem lhostejná k mužským pohledům i k občasnému zahvizdnutí. Na konci autostrády zabočila do úzké uličky a zastavila před malým italským bistroem.

Vystoupila z vozu, vešla do tlumeně osvětlené místnosti a přistoupila k barovému pultu, kde dřepěl Algir, před sebou martini, cigaretu přilepenou k tenkým rtům.

Připojila se k němu a poručila si kokakolu, kterou Algir s nechutí zaplatil. Když barman odešel na druhý konec pultu, otevřela kabelku a vyndala lepenkovou krabičku. Podstrčila ji Algirovi.

"To je otisk univerzálu," řekla, aniž na něho pohlédla. "Vyříd' Ticky-mu, že jde všechno hladce. Jakmile budu moct udělat otisky dalších klíčů, předám ti je."

Otevřel krabičku a prohlížel si otisk v kousku tmelu. Okamžitě uviděl, že se zhotovením klíče nebude mít potíže. Přikývl.

"V pořádku."

Dopila a sklouzla ze stoličky.

"Nespěchej." Upřeně civěl na její štíhlou postavu. "Koupím ti pizzu."

"Kup si ji sám. Já se bez ní obejdu," obrátila se, svižně odešla z bistra, nastoupila do vozu a rozjela se zpátky. Zastavila před snack barem, kam obvykle chodívala, vešla a objednala si žitný chléb obložený kuřetem. Pojíдалa sendvič a mozek jí přitom pracoval na plné obrátky.

Uběhl už měsíc, co z New Yorku odjela. Náhlý přechod z bídy do blahobytu na ni nezapůsobil tak, jak si představovala. Při pohledu zpátky si uvědomila, že od odjezdu z New Yorku se necítila ani na chvíli skutečně šťastná. Věděla proč. Žít v blahobytu, vlastnit auto a mít neomezené kapesné neznamenal nic zábavného, pokud se o to všechno nemohla podělit s Jessem Farrem. Bez něho by! život nudný a zatuchlý: nezaostřená fotografie. Postrádala ho fyzicky. Přinejmenším čtyřikrát v týdnu si ji po džezovém večírku odvedl do svého malého, špinavého kutlochu, kde se divoce a často surově milovali. Jak tak seděla v záplavě slunečních paprsků a uždibovala ze svého sendviče, celá její bytost volala po Jessovi.

Rozhodla se, že když už se jí podařilo dostat se do trezoru, nebude dále čekat. V minulých dnech se jí nepřestávala honit hlavou myšlenka, že Jess musí dostat příležitost, aby se k ní mohl přidat. Jestli se přidá nebo ne, to se uvidí. Jak ho tak znala, už si nejspíš našel nějakou jinou. Nikdy si jím nebyla jistá. Využíval ji a dělalo mu dobře se s ní ukazovat, ale vůbec neměla jistotu, co k ní cítí. Alespoň tohle se dozví, když mu napíše, aby přijel. Když nepřijede, pak je to jasné. Jestli ale přijede...

Mít ho v Paradise City by mohlo být nebezpečné, napadlo ji, když platila účet. Tohle by mu ale vysvětlila. Jess není žádný hlupák. Měl by pochopení pro její postavení. Musel by jít Melu Devonovi z cesty. Ticky s Algirem by nesměli pojmout ani stín podezření, že se k ní přidal. Musela by mu zaplatit letadlo z New Yorku do Miami. Neměla poněti, kolik by to mohlo stát. A musela by mu rovněž něco peněz dát. Když chtěl Jess peníze, ukradl si je. Nemohla by ho nechat něco takového provádět tady.

Když nastupovala do vozu, usoudila, že by si jen koledovala o malér, kdyby sem Jesse přitáhla dřív, než si vyzvedne nějaké peníze. Co vybere z prvního sejfu, bude muset dostat Jess. Jinak se to zřejmě udělat nedá.

Hluboko v mysli jí zakolotal nejasný neklid. Připomněla si Edrisovu výstrahu. Je nebezpečný jako hroznýš a ona se ho chystá podfouknout. Napřímila se. Žádné zapracatěleji nicema ji nemůže zastrašit, řekla si. Chce Jesse a bude ho mít.

Stodvaosmdesát centimetrů vysoká hora z masa a kostí, ošlehaná pokožka protkaná jemnými rozšířenými žilkami, baňatý nos, celý důbkatý od neštovic, ano, Hyam Wanassee svým vzhledem nezapřel, že je naftař z Texasu, který si nadělal milióny.

Dnes trávil poslední den své šestitýdenní dovolené v Paradise City. S manželkou v noci odlétal do Texasu. Odjížděl nerad. Skličovalo ho pomyšlení, že se vrací k písečným bouřím, větru a honičce, z které koukaly jen žaludeční vředy. V třiašedesáti mu připadala práce za psacím stolem, nekonečné hodiny na naftových polích a věčné vyzvánění telefonu jako pustá otročina. Kdyby ho nechali, aby bylo po jeho, celý blažený by odešel na odpočinek do Paradise City a nechal naftové vrty na starost synovi. Nic se mu nezamlouvalo víc než vysedávat na pobřeží, pozorovat dívky v úsporných bikinách, popíjet whisky, dopřávat si jídla z mořských ryb a korýšů a po večerech to roztáčet v Kasinu. Jeho stárnoucí kostnatá žena by však nic takového nepřipustila. "Když mužský odejde na odpočinek, dostane roupy," opakovala až příliš často, "a to je přesně to, co ty, Hyame, neuděláš, dokavad mi zbyde kouska dechu v těle!"

Ve tři odpoledne Wanasseeův šoférem řízený rolls-royce zastavil před Floridskou depozitní bankou. Wanassee vylezl a vystoupil po schodech ke vchodu do banky.

V bance ho dobře znali a strážníci ho uctivě pozdravili.

Strážce u mříže k trezorům si u něho vždycky odpustily identifikační ceremoniál. Jeden z nich mu zasalutoval, odemkl mříž a uvedl ho k schodům.

"Tohle je moje poslední návštěva, hoši, až do příštího roku," prohodil Wanassee a na chvíli se zastavil. "Tentokrát to hromsky rychle uteklo."

Jeden ze strážných se nechal slyšet, že doufá, že si to u nich Wanassee příjemně užil. Druhý poznamenal, že mu bude potěšením, když ho napřesrok zase uvidí.

Wanassee potěšeně přikývl a sešel po jasné osvětleném schodišti do chladu rozlehlého podzemí. Jedinou píhu na kráse banky nacházel y tom, že vůbec zaměstnali takovou chmelovou tyčku Doris Jak-se-jen-jmenuje. Dole v tichých úzkých uličkách by byla příležitost na trochu zábavy, kdyby tam měla službu hezká holka. Komu by se ale zachtělo pokoušet takovou vpředu nic, vzadu nic fuchtli jako Doris?

Ale... hele! hele! hele! Koho to tu máme? Zůstal stát jako přibitý a jen zíral.

Iru na Wanasseeův příchod upozornili. Řekli jí, že je to cenný klient, bratru za takových osmáct milionů dolarů, a je třeba ho přijmout se všemi poctami.

Když Wanassee scházel po schodech, seděla za stolem. Vzhledla, usmála se a vstala. Stropní světlo na ni plně dopadalo.

"Ahojka!" zahlaholil Wanassee. "Kde jste se tu vzala? Co dělá taková pěkná holka jako vy sama samotinká tady dole?"

"Dobré odpoledne, pane Wanassee." Ira obešla stůl. "Asi tak na týden zastupuji slečnu Kirbyovou. Stala se jí nehoda."

"Slyším dobře?" Wanassee civěl na dívčiny dlouhé, půvabné nohy. "Nehoda, jo? Nepovídejte, že by ji nějaký udatný chlápek zbouchnul?"

Zasmála se.

"Kdepak, pane Wanassee, spadla ze schodů."

"Nic lepšího nemohla udělat." Malinko se k ní přitočil. Je to opravdu kus, blesklo mu hlavou. A zrovna na smůlu dneska večer odjízdim. "A kdo jste vy, brouku? Jak se jmenujete?"

"Nořena Devonová."

"Devonová? Stejný jméno jako má viceprezident?"

"To je můj otec."

"Slyším dobře?" Překvapilo ho to. "Váš otec? To jsem blázen! Deset let sem jezdím a nikdo mi nikdy neřekl, že Mel má dceru... a jakou dceru!"

Ira se zatvářila upejpavě. "Právě jsem skončila školu, pane Wanassee. Ted' pracuji tady."

"Líbí se vám to?"

"Není to špatné. Ráda poznávám klienty, kteří se těší zvláštní otcově přízni."

Wanassee se zakřenil.

"To platí i na mě?"

Pohlédla na něho zpod řas, pohledem, o němž věděla, že na muže vždycky zabírá... obzvlášť na ty starší.

"Samozřejmě, pane Wanassee. Táta mi říkal, že k vám mám být zvláště milá."

"To že řekl? Ale byla byste na mě milá, kdyby vám to nenařídil?"

Sklopila pohled.

"Myslela bych, že každé děvče by s vámi jednalo přívětivě a s potěšením, pane, Wanassee. Vypadáte přesně jako jeden známý hrdina z westernů. Úplně vás vidím na koni."

Wanassee nadmul hruď.

"To jo... moc byste jich nenašla v mém věku tak mocnejch a silnejch jako já."

"Ve vašem věku? Co tím vlastně chcete říct, pane Wanassee? Nejste vůbec starý."

Šlo to jako po másle. Vedla ho dál mezi sejfy, přiměla ho, aby se rozpovídal o sobě, což nebylo nic těžkého, vzhlížela k němu očima zářícíma obdivem, a když nakonec natáhla ruku a požádala ho o jeho klíč, podal jí ho, aniž ji přestal objasňovat, jak si nadělal své milióny. Za neustálého řečnění ji následoval úzkou uličkou, která vedla k jeho sejfu. Bez potíží obtiskla klíč do tmelu, který měla schovaný v levé ruce. Jak před ním kráčela, tělem zakryla, co dělá. Stejně měl plno práce, aby nepropásl nic z té náramnosti, co se před ním vrtěla.

Před sejfem se zastavila, odemkla oba zámky a podala mu jeho klíč. "Nyní vás nechám o samotě, pane Wanassee. Když mne budete potřebovat, zazvoňte."

"Jen tady klidně zůstaňte, brouku," řekl Wanassee. "Buduhned hotovej."

Otevřel sejf, vylovil z kapsy bachratou obálku a ledabyly ji mrskl do sejfu.

Jak mu tak nakukovala přes rameno, pocítila, jak se jí rozčilením rozbušilo srdce. Sejf byl k prasknutí nacpaný stodolarovými bankovkami. V životě tolik peněz neviděla. Zhlédla je jen v rychlosti, když Wanassee přibouchával dvířka. Otočil klíčem v zámku a poodstoupil.

"Zamkněte to, brouku," řekl a vstrčil si klíč do kapsy.

Přešla kolem něho a vsunula univerzál do zámku.

Wanassee ji ze zadu obzíral. Ovládla ho chlípnost, která v něm odjakživa pracovala. Takovouhle příležitost si nemohl nechat ujít. Nutkání bylo tak silné, že dokonce ani nepomyslel, že by mohla ztropit randál.

Když zamykala sejf, pocítila, jak jí hmátl horkými prsty na zadek a jemně štípl. Ovládla nutkání bleskově se otočit a praštit ho pěsti přes ústa. Zůstala bez pohnutí, nechala ho, ať jí štípane ještě jednou, než na něho přes rameno pohlédla, oči rozšířené a nastražené.

"To byste neměl, pane Wanassee. To tedy opravdu ne."

Spěšně od ní odstoupil, najednou zahanbený a trochu i vystrašený.

"Nic jsem tím nemyslel," vypravil ze sebe chraptivě. "Nevím, co to do mě vjelo. Moc se omlouvám, brouku. To jsem neměl dělat."

Obrátila se a zářivě se na něho usmála.

"Když už to někdo musel být, tak lépe, že jste to byl vy, pane Wanassee. Nemáte ponětí, jak mě obtěžují v podzemní dráze. Jsou to hrozné typy, vy ale... nu, vy jste jiný."

Wanassee úlevou zafuněl. Muselo mu přeskočit, že na ni takhle sáhl. Co kdyby začala ječet? Co kdyby si stěžovala otcí?

"Nořeno, to je od vás moc milý. Neměl jsem to dělat. Umím si představit, jak dovedou takový děvče, jako jste vy, mužský obtěžovat." Vytáhl náprsní tašku, vybral stodolarovou bankovku, přeložil ji a vtiskl jí ji do dlaně. "Neodmítněte starému člověku, brouku. Zapomeňte na to, jo? Něco si kupte... nějaký serepetičky. A neříkejte nic tatínkovi."

Poklepal jí na rameno, otočil se a nemotorně se štrachal uličkou pryč.

Vyplázla za ním jazyk.

"Ty dacane z lacinýho kraje!" pomyslela si v duchu. "To bude překvápko, až se napřesrok vrátíš!"

Ticky Edris zaparkoval a ztuhle se vyhrabal z vozu. Bolela ho záda. Dlouhé, namáhavé hodiny v restauraci La Coquille ho vyčerpávaly. Teď, když měl před sebou vidinu konce, mu práce připadala ještě úmornější a hodiny nekonečné. Pohlédl na náramkové hodinky. Ukazovaly za pět minut tři ráno. Hnusný čas na návrat z práce! Přejel pohledem čínžák a překvapilo ho, že se u něho v obývacím pokoji svítí.

Algir neměl ve zvyku na něho čekat. Že by se něco popsulo? Sebral všechny síly, přešel chodník, vyšel do schodů a chodbou k výtahu.

Kdyby už tak Algir dostal nějaké peníze, pomyslel si, když ho výtah vyvezl k jeho bytu. Ticky věděl o lepší zábavě než ho mít v podnájmu.

Odemkl dveře bytu a vešel do obývacího pokoje.

Algir seděl za kuchyňským stolem, který si přitáhl do obýváku a změnil na ponk. Na stole byl malý soustruh, který se poháněl šlapáním, svěrák a sada náradí. Po straně ležela hromádka předlisků na klíče.

"Pracuješ dlouho," poznamenal Edris a přistoupil k domácímu baru. "Co je nového?"

"Doprčic, tohle je ale fuška," zavrčel Algir.

Edris si nalil pořádnou dávku whisky, odkopl boty a ztěžka žuchl do svého křesílka. Sledoval Algira, jak jemným, tenkým pilníkem opracovává klíč. Asi po deseti minutách odstrčil židli a úlevou vydechl.

"Už to bude myslím ono. Zabrало mi to čtyři odporný hodiny."

Zvedl se a nalil si panáka. "Večer tady byla Ira. Přinesla nádherný otisk klíče od sejfu Hyama Wanasseeho."

Edris si rozčilením rozlil pití.

"Od Wanasseeho? To je jeden z největších pracháčů. Pravidelně se stravuje v La Coquille. Dává patnáct dolarů zpropitného a ani nemrkne!"

"Odletěl večerním letadlem. Zítřka ráno mu Ira vybrabčí sejf. Proto pracuju tak dlouho. V tom sejfu by mohlo být dost, abysme byli na půl roku v balíku!"

"To je teprve začátek, Phile! Zítřka může přijít k dalšímu klíči. Musíš pokračovat. Žádný lehy! Musíš ty klíče udělat hned, jak ti dá otisky. To ti povídám: z toho by mohl kápnout milión... i víc!"

Algir přikývl. Usrkal whisky a po chvilce se předklonil.

"Něco mi vrtá hlavou, Ticky. Něco, na cos možná nepomyslel."

Edris do něho zabodl pohled.

"Co je to?"

"Nepadlo tě někdy, že by nás Ira mohla oblafnout?" nadhodil. "Přešupačí peníze do mého sejfu. Pozděj tam půjdu, seberu je a přinesu sem. Co by jí mohlo zabránit, aby tam nedala jen část peněz a nechala si něco pro sebe?"

"Jak by je pronesla ven?" opáčil Edris a oči mu ztvrdly. "Ty je ven dostaneš, protože si v bance myslíš, že patří tobě. To by neriskla vynést balík peněz, když jsou tam u mříže ty strážce."

"Myslí si, že je to Devonova dcera. Kdyby si tam dolů vzala velkou kabelku, mohla by odnést dost."

Edris o tom podumal.

"Jestli je tak praštěná, aby podstoupila takový riziko, nevidím, jak bysme jí v tom mohli zabránit," řekl nakonec.

"No jo. Myslel jsem, že bych ti to měl říct."

Edris na něho zamyšleně zíral, pak se vyhrabal na nohy.

"Jdu si lehnout." Kráčel ke dveřím ložnice, zastavil se a znovu upřel nerudný pohled na Algira. "Nasadils mi brouka do hlavy, hezouně. Kdyby ona mohla podfouknout nás, ty bys zase docela dobře mohl podfouknout mě, nemám pravdu? Mohl by sis nějaký prachy ulejt a zbytek mi přinést, co říkáš?"

"To bych ti neudělal, Ticky," prohlásil Algir a střetl se s Edrisovým pohledem. "Jsme partneři."

"To byl jen takovej nápad Nebezpečnej nápad. Kdybych zjistil, že mě někdo doběhnul, tak bych s ním zatočil, že by už jakživ nikoho nevyšplouchnul."

"Ale, jdi už do postele," řekl Algir netrpělivě. "Mám ještě práci." Posadil se znovu za stůl z kuchyně.

Edris dlouhou chvíli upřeně civěl na jeho záda, pak vešel do ložnice a zavřel za sebou.

Příští den přispěchala Ira za deset minut devět do kavárny, vzdálené od vchodu do banky necelých sto metrů. Algir seděl u stolku v rohu. V tuto hodinu zela kavárna prázdnotou. Dojednali si schůzku tady, kde to měla blízko a kde jejich setkání projde bez povšimnutí.

Přisedla si k Algirovi. Černošský číšník k nim vyrazil; poslala ho mávnutím ruky pryč.

"Hned jdu," řekla, "nic si nedám."

Černoch pokrčil rameny a vrátil se k dostihovým zprávám, které předtím četl.

"Máš to?" zeptala se.

"Jo." Podal jí klíč tak, aby deska stolu zakryla, co dělá. "Měl by pasovat. Přijdu v jedenáct. Přinesu si aktovku. Můžeš do jedenácti přenést peníze do mého sejfu?"

"Snad jo. Pustím se do toho hned, jak se dostanu do trezoru. Nebude to tak snadné. Jeho sejf je na jednom konci, ten tvůj na druhém, ale pokud nikdo dolů nepřijde, můžu to provést."

"Dávej si pozor. Nic neriskuj. Lepší počkat než to zvorat. Podruhy už takovou šanci mít nebudeš."

Vsunula si klíč do kabelky. Algir její kabelu zvědavě obhlížel. Byla poměrně velká a tak ho napadlo, že by si v ní mohla odnést úhlednou sumičku.

"To tě nechávají brát si do trezoru tuhle kabelu?" prohodil jakoby nic.

Pronikavě na něho pohlédla.

"Proč ne? Děvče musí mít kabelku." Zvedla se k odchodu. "Musím běžet. Nechci přijít pozdě."

"Nashle v jedenáct."

Přikývla a rychle vyšla ven do slunečního jasu. Nastoupila do vozu a odjela na parkoviště pro zaměstnance za bankou. Byla nervózní a napjatá. V kabelce měla dopis, který včera večer napsala Jessovi. Dalo jí to zabrat, protože se obávala povědět mu o bance pro případ, že by už o ni nestál. Jenom mu napsala, že je v Paradise City, postrádá ho a chtěla by, aby za ní přijel. Ještě dodala, že přišla k nějakým penězům a má dost, jak na jeho jízdné, tak na to, aby si nějaký čas bezvadně žili.

Míř k trezorům se neodemykala před tři čtvrti na deset. To téměř hodinové čekání se nesnesitelně táhlo. Něco málo práce udělala v oddělení účtů, poklábosila s pár úřednicemi a snažila se co chvíli nekoukat na nástěnné hodiny. Konečně už byl čas jít dolů. Popadla kabelku, rychle prošla dvoranou ke mříži, kde jí dva strážní zasalutovali.

"Dobře jto, slečno," zahlaholil Aldwick, starší z obou mužů. Byl to mocně stavěný chlap s narezlými vlasy a pihatým, dobromyslným obličejem. Jeho společník Dodge byl snědý a vyhlížel jako ostrý chlapík. Pouze Iru přejel pohledem a odvrátil se.

Aldwick jí podal univerzál, a zatímco podepisovala potvrzený o převzetí, repetil: "Dneska by mělo být rušno. Spousta našich klientů odjíždí domů. Pan Ross a pan Lanza mladší by měli přijít kolem poledního. Bude to chtít se jim zvlášť věnovat, jsou to dva z našich nejvýznamnějších klientů."

"Odjíždějí?" zeptala se.

"Jo. Končí jim dovolená. Pan Lanza se vrací do Texasu, pan Ross do New Yorku."

"Dám si záležet." Zářivě se usmála a seběhla po schodech k svému stolu. Chvíli u něj postávala a obhlížela schodiště. Z tohoto úhlu viděla nohy obou strážných. Kdyby sestoupili po schodech, mohli by ji uvidět, jinak ne. Položila si kabelku na stůl, odemkla jednu zásuvku a vytáhla seznam nájemců bezpečnostních schránek. Rozložila ho na stole. Kabelku odsunula stranou, pohlédla na hodinky, které ukazovaly za tři minuty deset.

Srdce jí divoce bušilo a dělalo se jí mírně nevolno. Vstrčila ruku do kapsy sukne a nahmátla klíč od Algira. Na okamžik zaváhala, pak znovu přejela pohledem schody a pustila se spěšně úzkou uličkou, zabočila doleva a dala se k Wanasseeovu sejfu.

Až když se před ním zastavila, jí naplno došlo, jak je tahle práce, kterou se uvolila provést, nebezpečná. Někdo by mohl bez jejího vědomí přijít k jejímu stolu. Z místa, kde momentálně stála, na stůl neviděla. Kdyby však ten někdo, kterému by vrtalo hlavou, kde vězí, přišel potichu k ústí této uličky, mohl by ji uvidět, jak otvírá Wanasseeův sejf.

Pohlédla na hodinky. Byly čtyři minuty po desáté. Od Doris věděla, že se žádný klient nikdy takhle brzy nedostavil, musí však být připravená pro případ, že by někdo přece přišel. Na zlomek sekundy jí selhaly nervy a už už se chtěla vrátit ke svému stolu, pak si vzpomněla na Jesse a při pomýšlení, že ho neuvidí, pokud ten sejf neotevře, se vzchopila a vsunula univerzál do prvního zámku. Otočila jím, pak vzala klíč od Algira a zastrčila ho do druhého zámku. Nedalo se s ním hned otočit, když ale trochu přitlačila, podařilo se jí to. Dlouho stála a naslouchala, ruce lepkavé a chladné potem. Slyšet nebylo nic. Co když u jejího stolu čeká klient? Co udělá? Jak dlouho počká, než upozorní strážce, že služba není na svém místě?

Musela se přesvědčit. Neslyšně běžela na konec uličky a nakoukla zpoza rohu ke stolu. Nikdo na ni nečekal. Slyšela šoupaní bot strážných, jak pomalu přecházeli sem a tam. Slyšela vzdálený šum hlasů a ještě vzdálenější klapot psacích strojů.

Otřela si ruce o sukni, zhluboka se nadechla a utíkala zpátky k Wanasseeho sejfu. Tahem dvířka otevřela. Při pohledu na štůsky úhledných svazků stodolarových bankovek jí vyschlo v ústech. Natáhla se a jeden vytáhla. Bylo v něm pětadvacet bankovek... Dva a půl tisíce dolarů! Víc, než kdy v životě pohromadě viděla. Ale na Jessovo jízdné a jeho výdaje to nestačilo. Vytáhla další balíček, vyhrnula si sukni a nacpala si oba svazky za podvazkový pás. Záměrně si ráno oblékla pás a volnou skládanou sukni. Chvilku jí zabralo, než bankovky urovnala. Nakonec, ujištěná, že jí nemohou vyklouznout, sukni spustila.

Obrátila se znovu k sejfu. Teď musí přenést, co jen půjde, ze zbývajících peněz do Algirova sejfu. Kolik jen jich je! Bude muset jít přinejmenším třikrát. Znovu jí málem selhaly nervy, přinutila se však vytáhnout tolik svazků, kolik jen dokázala najednou pobrat. Urovnala je na zemi do úhledné hromádky a znovu se natáhla do sejfu. Jak uchopila další bankovky, zaslechla přibližující se kroky.

Na krátký, strašlivý okamžik to s ní tak otrásl, že zůstala, jako by ji opustily všechny smysly. Opřela se o stěnu, srdce jí div nevypovědělo a tělo měla ochromené strachem. Někdo scházel ze schodů.

Nechala peníze na podlaze, sejf otevřený a slepě běžela uličkou a na jejím konci zabočila k svému stolu.

Tam, s pohledem káravě upřeným směrem k ní a obočím tázavě pozdviženým, stál Mel Devon.

Zůstala jako solný sloup. Pomyslela na otevřený sejf a peníze na podlaze. Stačilo, aby ušel deset metrů a hned by

viděl, co prováděla. A už k ní vykročil!

Sebrala všechny síly, ovládla paniku a bílá jako stěna se přiměla jít mu naproti.

Slyšela se, jak říká: "Jé, ahoj, tati..."

Mel se zastavil a čekal, až k němu dojde.

"Co je s tebou?" Pátravě se na ni zadíval. "Je něco v nepořádku?"

"V nepořádku? Ne, vůbec ne. Pan Lanza mladší přijde kolem poledne, jen jsem se pro jistotu přesvědčovala, že dokážu najít jeho sejf," zalhala hladce a v duchu se obdivovala, že ji v tak vyhrocené situaci napadla taková výmluva.

"Bylo mi divné, kde jsi." Znovu na ni pozorně pohlédl. "Určitě je všechno v pořádku? Jsi celá zelená."

"Všechno v pořádku."

Vykročila kolem něho ke stolu. Obrátil se a šel za ní.

"Není ti dobře, Nořeno?"

Netrpělivě se k němu otočila.

"Kdy/ u/ to teda musíš vědět, mám menses. To vždycky vypadám takhle."

Zaskočený a zároveň trochu v rozpacích se natáhl pro seznam klientů a přelétl ho pohledem.

"Promiň, děvče. To jsem celý já, zas se mi něco povedlo. Už tu někdo byl?"

"Ne."

"Našlas ten Lanzův sejf?"

"Ano."

Posadila se za stůl, otevřela zásuvku a vytáhla hromádku účetních záznamů.

"Pokud už mi nic nechceš, tati, měla bych radši pokračovat. Tohleto musím zkontrolovat."

"Jen jsem se přišel podívat. Rád vidím, když všechno klapě. Pokračuj v práci." A k jejímu zděšení se obrátil a zvolna se pustil směrem k Wanasseeho sejfu.

"Tati!" Hlas měla najednou nezvykle ostrý a pronikavý.

Otočil se. "Ano?"

Zoufale přemýšlela, čím ho zadržet.

"Kdy poznám Joy Ansleyovou?" vyhrkla. Instinktivně vycítila, že pokud by ho něco mohlo odvrátit od Wanasseeho sejfu, pak jedině Joy Ansleyová. Nemýlila se. Obličej se mu rozzářil radostným překvapením.

"Myslel jsem, že se s ní nechceš setkat." Vracel se ke stolu.

"Ale ano, ráda bych ji poznala... pokud ona bude chtít poznat mě."

"Bude chtít. Často o tobě mluvíme. Dnes večer spolu večeříme. Co kdybys šla s námi?"

"Ráda." Prsty brnkala na hranu stolu. "Jsi do ní zamilovaný, ne?"

Se sraštělým čelem na ni pohlédl. Dívala se jinam. Zdála se více zaujatá vybrnkáváním pomyslné melodie než tím, co jí odpoví. "Vadilo by ti to?"

Ted' teprve vzhlédla.

"Já mám svůj život... a ty také svůj. Co děláš, se mě netýká."

"Ale jdi, Nořeno, to není pravda." Posadil se na kraj stolu. "Jsi moje dcera. Můj domov je teď tvým domovem."

Kdybych si Joy vzal a ona s námi začala bydlet, vadilo by ti to?"

"Takže uvažuješ o tom, že by ses s ní oženil?"

"Ted', když tvoje matka nežije... ano, uvažuji o tom. Žiju sám už šestnáct let. Ale vadilo by ti to?"

"Ne."

Nespouštěl pohled z jejího neproniknutelného obličejce.

"Opravdu?"

"Když něco řeknu, myslím to vážně. Řekla jsem ne a myslím tím ne."

"Oblíbíš si ji, Nořeno. Bude ti dělat společnost."

"Já nechci žádnou společnost. Bude dělat společnost tobě. Řekněme si to na rovinu. Jednoho krásného dne se vdám. Pak budeš rád, že ji máš. Měl bys s tím už něco udělat. Já bych tak dlouho jako ona na tebe na mužského nečekala."

"Ty si tedy nebereš servítky, vid'?"

"A proč bych měla?"

Zasmál se.

"Tak tedy dnes večer. Až Joy poznáš, znovu si promluvíme."

"Buď ji máš rád, nebo ne." Upřeně k němu vzhlížela. "Jestli ano, pak by sis ji měl vzít. Jestli ne, tak jí to řekni a nech ji plavat."

Telefon zařinčel, zvedla sluchátko.

"Tuším, že pan Devon je u vás, slečno Devonová," ozvala se telefonistka. "Pan Goldsand na něho čeká."

Úlevou zalapala po dechu.

"Shánějí tě z tvé kanceláře, tati," položila sluchátko. "Nějaký Goldsand..."

"Ano, ano. Uvidíme se doma," řekl Mel a dlouhými kroky vyšel do schodů a ven z podzemí.

Jakmile zmizel z dohledu, vyskočila a uháněla k Wanasseeho sejfu. Popadla svazky bankovek a naházela je zpátky, přirázila dvířka, zamkla, vytáhla klíče a běžela k svému stolu. Pár minut seděla bez pohnutí a vzpomínávala se ze svého strachu, pak s ušima nastraženými otevřela kabelku, vyhrnula si sukni, vytáhla ukradené peníze a nacpala si ty dva svazky bankovek do kabelky, kterou uložila do zásuvky.

Chvilí po jedenácté se Algir prokázal oběma strážným, kteří odemkli mříž a pokynuli mu ke schodům. Nesl s sebou aktovku a byl celý napjatý rozčilením. Konečně mám vyřešený problémy s peněžitkem, pomyslel si.

Jakmile však spatřil dívčin bílý, strnulý obličej, poznal, že se něco pošpatnilo.

"Co je?" obořil se na ni potichu. "Klíč nepasuje?"

"Pasuje bezvadně." Vstala a obešla stůl. "Málem mě chytili. Tohle nemůžu zvládnout sama!"

"Chceš říct, že nemáš dost odvahy to provést," zavrčel a krev se mu nahnula do obličeje.

"Jdi se bodnout! Oba jste s Tickym cvoci, když si představujete, že bych to mohla provést sama! A já byla blázen, že jsem souhlasila, že to zkusím. Wanasseeho sejf je až támhle. Kdokoliv sem může přijít, zatímco ho budu vybírat, a já o tom nebudu vědět, dokud ho nebudu mít přímo za zády. Devon přišel dolů. Málem mě nachytil. Měla jsem peníze na zemi a sejf dokořán."

Okanžitě rozpoznal, v čem je háček. Podle toho, jak byla vyjevená, poznal, co strachu zažila. Tohle byl Tickyho nápad. Dostatečně to nedomyšlel.

"Máš pravdu. Vidím, že to nemůžeš zvládnout sama. No nic, teď jsem tady já. Udělám to a ty budeš zatím hlídat. Kde jsou klíče?"

Dala mu je.

"Kde je ten sejf?"

"První nalevo, támhle, A. 472."

"Kdyby přišel někdo, z koho by koukaly potíže, shod' tohle na zem." Pokývl na měděný popelník, stojící na stole.

"Jasný?"

Přikývla.

"Je tam hodně peněz?"

"Víc než můžeš pobrat."

"Divila by ses, kolik jsem schopnej pobrat, když se jedná o prachy."

Kapitola šestá

Ira ležela v posteli a nemohla usnout. Měsíční světlo proudící otevřeným oknem zalévalo bílý koberec. Někde v domě začaly hodiny odbíjet půlnoc.

Nedala jí spát neodbytná myšlenka, že teď už je skutečná zlodějka. Drobné krádeže, které se jí tak znamenitě dařily na výpravách do obchodních domů v New Yorku, spadaly před komisi pro mladistvé delikventy, teď však postoupila do vyššího ranku. Kdyby ji chytili, vyfásla by pořádný flastr! A málem ji chytili. Tělem jí projel mrazivý záchvěv studu, když si představila, jak by se Mel tvářil, kdyby ji přistihl u Wanasseeho sejfu. Stud byl pocit, který předtím nikdy nezakusila, a to se jí nelíbilo.

Ty poslední týdny s ní něco udělaly. Změkla. Přímě to na sobě pociťovala.

Jakkoli si to nechtěla přiznat, věděla, že společný život s Melem a vědomí, že je mu čím dál tím milejší, na ni mají ochromující účinek. Nejenže si začínala zvykat, ale skutečně si oblíbila ten pravidelný způsob života, který teď vedla. Ten přesný režim: ráno vždy ve stejnou dobu vstát, jít do práce a úspěšně ji zvládat. Především ty úspěchy v práci ji těšily a zázemí, o němž by se jí ani nesnilo bez Melova vedení a jeho postavení v bance. To věděla.

Celá nespává se v posteli zavrtěla. Rovněž ji znepokojilo, že seznámení s Joy Ansleyovou se tak vydařilo. Pevně se rozhodla, že bude odměřená, když se však s Joy setkala, její nevraživost se rozplynula pod Joyinou vřelou, nezáladnou náklonností. Všichni tři večereli v Beach klubu a ji bavilo pozorovat plavce v osvětleném bazénu a naslouchat taneční kapele, která tiše a zručně vyhrávala swing. Po večeri je Mel odvezl k Joy domů, kde se seznámila se soudcem Ansleyem.

Před šesti týdny by jí představa, že se seznámí se soudcem, připadala k popukání, avšak tento vysoký, štíhlý osmdesátník s jasnými, pronikavými šedými očima na ni udělal takový dojem jako doposud nikdo. Choval se nenuceně a laskavě, takže se cítila jako doma. Vzal ji do své pracovny a ukázal jí své malé, ale zajímavé Černé muzeum - vzpomínky na své procesy, v nichž se jednalo o vraždu. Místo, aby se utvrdila v tom, jaká je to všechno otrava, zamrzelo ji, když Mel přišel s tím, že je načase jít domů.

"Přijďte se na mě zase podívat," nadhodil soudce. "Postrádám mladé tváře. Přijďte si se mnou v neděli vypít čaj. Joy bude u moře s vaším otcem. Pokud už nemáte něco lepšího na programu, můžeme si navzájem dělat společnost."

Už měla na jazyku, že přijde, pak ji napadlo, že jí snad musí měknout mozek, když jenom pomyslí, že by jí mohl takový starý ťulpas jako soudce dělat společnost. Prohlásila, že už je na víkend zadaná, a prudce se odvrátila.

Když však teď ležela v posteli, toužila si se soudcem znovu popovídat.

"Ale neudělám to," utvrdila se polohlasně. "Co se to se mnou proboha děje! V neděli přijede Jess. Jess!"

O polední pauze mu odeslala dopis a ve zvláštní doporučené zásilce pět set dolarů na cestovné a bezprostřední výdaje. Trochu váhala, jestli mu má ty peníze poslat. Co když si je nechá a nepřijede?

Protože jí pomyšlení na Jesse rozproudilo krev a rozbušilo srdce, přinutila se raději vzpomínat na události uplynulého odpoledne.

Při získávání otisku klíče Lanzy mladšího měla menší obtíže. Tenhle pomenší, sádelnatý Texasan byl druhým vydáním Hyama Wanasseeho. Nejenže si na ni dovoloval, ale pokoušel se ji líbat, a teprve když pohrozila, že zavolá strážu, neochotně ji nechal na pokoji. Přestože ji poslal pryč, než sejf otevřel, otisk jeho klíče pořídila.

Další klient, pan Ross, byl vyčouhlý, snědý žid s neochvějně hledicím očima tvrdým jako křemen. Klíč od svého sejfu měl na dlouhém, zlatém řetízku připevněný na knoflíku u kalhot.

Instinktivně rozpoznala, že se od svého klíče neodloučí, a nepokusila se ho od něho vymámit.

I tak nejsou dva ze tří špatný průměr, pomyslela si. Edris si nemůže stěžovat. Po odchodu z banky zaskočila do kavárny přes ulici a podala Algirovi otisk klíče Lanzy mladšího.

"Přijdu v jedenáct," řekl. "S Tickym jsme se ještě neviděli. Sejdeme se u něho zítra po šesté a rozdělíme se. Z

Wanasseeho káplo kolem padesáti tisíc. Škoda, že nezískala ten Rossův klíč. Vsadím se, že má v sejfu pěkný balík."

"Nemůžu dělat zázraky," opáčila stroze a cestou zpátky k vozu jí najednou blesklo hlavou, že je vlastně ráda, že jí to u Rosse nevyšlo.

Jak to přijde, že jsem tomu ráda, rozvažovala, jak tak zírala na měsícem zalitý strop. Také ji překvapilo, že s ní vůbec nehnulo, když jí Algir řekl, že jim Wanassee vynesl padesát tisícovek. Před půl druhým měsícem by se rozčilením div nepominula.

Od té chvíle si začala uvědomovat, že peníze už víc nepotřebuje. Má, co si odjakživa přála: bezpečí, domov, vůz a otce.

Všeho se jí dostalo bez rizika. Nejspíš v životě nikdo nepřijde na to, že není Nořena Devonová. Když ale bude dál krást z banky, někdo by to zjistit mohl a pak by litala v pěkném maléru.

Zpola se v posteli posadila. A co když už v tom nepojede dál? Co kdyby Tickymu řekla, že žádné další otisky udělat nemůže?

Vzpomněla si na ošklivý výraz v jeho očích, když ji varoval, ať si nezačíná s žádnými skopičiny. Nesmí ho podcenit, je nebezpečný. Bude to s ním muset sfouknout opatrně. Možná bude nejjednodušší požádat Mela, aby ji přeložili zpátky do oddělení účtů. Proti tomu nebude moct Ticky slovo namítnout.

Nakonec se rozhodla, že nepodnikne nic, dokud nepřijede Jess. Bude se pod jeho ochranou cítit bezpečněji, Jess se hravě o Tickyho a Algira postará. Koncem týdne by mohla Mela požádat, aby ji z trezoru vzal, a během těch dvou zbývajících dnů bude předstírat, že se nemohla žádných dalších klíčů zmocnit.

Když dospěla k tomuto rozhodnutí, uklidnila se, obrátila se na bok a zavřela oči.

Příští dopoledne sešel pár minut před jedenáctou do trezoru Algir.

Ira právě doprovodila jednoho klienta k jeho sejfu a vracela se na své místo, když ale spatřila Algira, zůstala jako opášená. Měl na sobě nový tropikový oblek krémové barvy a nový slamák. S nepříjemným pocitem si pomyslela, že už začal utrácet svůj podíl, a projela jí obava, zda by bylo možné peníze eventuálně vystopovat.

"Ahoj," zazubil se. Přímou kypěl sebejistotou, a když k němu došla, ucítila z jeho dechu whisky. "Jde se na to, andělí." Zamával aktovkou.

"Neřvi tak," okřikla ho ostře. "Jsou tady tři klienti."

"A co na tom? Nevědí, který sejf je můj. Tak jdeme. Máš přednost." Vedla ho úzkou uličkou k Lanzovu sejfu.

"A jedeme dál," zalaškoval, když odemkla svůj zámek. "Ty se vrať k svému stolu."

Odešla od něho, když vytahoval z kapsy klíč, který si předešlou noc zhotovil. Zjistila, že přišel další klient a odvedla ho k jeho sejfu. Když se znovu vrátila ke svému stolu, uviděla Algira vycházet z uličky, kde byl Lanzův sejf. Vzteky celý zbrunátněl a oči mu ošklivě blýskaly.

"Co se děje?" zůstala na něho hledět.

"Nic tam není!" zavrčel. "Jenom akcie a státní papíry. Celá zatracená práce byla na nic!"

Pocítila úlevu.

"Za to já nemůžu!"

"Radši koukej splášit další otisky! Ať máš jeden do oběda! Budu na tebe čekat v kavárně přes ulici!"

"Udělám, co budu moct."

Zabodával do ní pohled, v očích vraždu.

"Koukej se polepšit!" osopil se na ni a odešel.

Vrátila se k svému stolu a klesla na židli. Začínala se jí zmocňovat nervozita. Další ukazatel toho, jak ztrácí tvrdost, napadlo ji. Před měsícem by na Algira plivla, kdyby jí vyhrožoval, teď ji pohled na jeho zlostí fialový obličej vyvedl z míry.

Pak si vzpomněla, že v jedné zásuvce stolu zahlédla sadu klíčů od prázdných sejfů k pronajmutí novým zájemcům. Mohla by udělat otisky takových tří čtyř! To by Algira zaměstnalo. Jak může ona vědět, který sejf je prázdný a který ne?

V poledne zaskočila do kavárny a našla Algira u jeho obvyklého stolku. Zvedl se hned, jak ji uviděl.

"Máš něco?" naléhal. Vnímala jeho horečnou netrpělivost.

Přikývla.

"Dva." Podala mu krabičku s dvěma otisky klíčů od prázdných sejfů.

"Komu patří?"

"Panu Cruikshankovi a paní Rhindlanderové," vytasila se s prvními jmény, která ji napadla. "Oba bohatí a oba dnes večer odjíždějí."

"Vidělas, co mají v sejfech?"

"Ne."

Podezíravě na ni hleděl a ona se musela přinutit, aby mu pohled oplatila. "Jak jsi teda ty otisky získala?"

"Nechali mě odemknout sejfy, ne však otevřít dvířka. Spokojen?"

"No, pro tvé dobro doufám, že v nich bude víc, než tam měl ten panchart Lanza!"

"Co s tím mám dělat, když v sejfech nebudou peníze?" odsekla. "Plním, co mi Ticky řekl. Nemůžu dělat zázraky."

Algir ji bedlivě pozoroval.

"To už jsem jednou slyšel. Nashle v šest u Tickyho." Protáhl se kolem ní a zmizel z kavárny.

Do Tickyho bytu se jí nechtělo, ale bála se tam nejít. Budou se dělit o Wanasseeho peníze. Uvažovala, jak naloží se svým podílem. Kdyby ho mohla vrátit do Wanasseeho sejfu, udělala by to, Algir měl ale pořád ještě duplikát. Rozhodla se požádat Tickyho, ať jí její podíl nechá u sebe, že nemá bezpečné místo, kde by ho schovala. Kdyby se něco semlelo, přinejmenším by mohla prokázat, že se sama peněz nedotkla.

Když pár minut po šesté odcházela z banky, zahlédla Mela kráčet dvoranou a zastavila se, jen aby se na něho usmála.

"Jakýs měla den?" zeptal se, vzal ji za paži a společně sešli na parkoviště pro zaměstnance.

"Docela to šlo."

"Neříkáš to zrovna nadšeně." Pohlédl na ni, a když jen pokrčila rameny, pokračoval. "Začínáš se tam dole nudit? Jestli ano, buď klidná. Budeš to muset dělat už jenom dva týdny."

Ztuhla a rázem se zastavila.

"Dva týdny? Já ale nechci zůstat dole tak dlouho! Koncem tohoto týdne chci zpátky do oddělení účtů!"

Usmál se na ni.

"Musíš brát svou práci vážně, Nořeno. Slečna Kirbyová se nejméně dva měsíce nevrátí a Crawsure se domnívá, že by to mohla být dobrá příležitost pro nějakou změnu. Z New Yorku přijede úředník, který tu práci převezme, ale může přijet až zkraje měsíce. Do té doby to budeš muset vydržet."

Začala protestovat, když si však všimla, že na ni zvědavě hledí, zmlkla.

"Nakonec jsi tam, Nořeno, sama chtěla. Já tě varoval, že se budeš otravovat, ale teď se tam bez tebe, jak vidíš, neobejdeme." Znovu se na ni usmál. "Okay?"

Ještě dva týdny, pomyslela si znepokojeně. Nemůže ještě čtrnáct dní balamutit Tickyho a Algira, a zároveň se z toho nemůže vykrotit. Pak si vzpomněla na Jesse a telegram, který jí odpoledne přišel. Dnes večer přijede. S Jessem nablízku bude v bezpečí.

Pokrčila rameny.

"Už to tak vypadá."

"Fajn. Jedu za Joy," řekl Mel. "Požádám ji, aby si mě vzala. Chceš jet se mnou a popovídat si se soudcem?"

Zavrtěla hlavou.

"Dnes večer ne, tati. Ještě něco mám." Poodešla k svému vozu, zastavila se a ohlédla se na něho. "Hodně štěstí."

Pozoroval ji, jak kráčí k vozu, nastupuje a odjíždí. Zhluboka se nadechl.

Začíná to jít, řekl si v duchu. Nejenže se usazuje, ale začíná mě brát.

Ira vyrazila rychle do Seacombe. Přijela před Edrisův činžák, vystoupila a vešla do domu. Uvědomovala si, že jí nějak nápadně buší srdce a že je nervózní.

Když ji výťah vyvezl do posledního patra, řekla si, že se nemusí ničeho bát. Algir přijde na ty dva prázdné sejfy až zítra a pak by mohly nastat potíže, to tady ale už bude Jess a ten se o ni postará.

Před Edrisovým bytem se zastavila. Nepřestávala vnímat, jak jí buší srdce. Dokázala instinktivně postřehnout nebezpečí a teď ho vycítila. Zaváhala, pak se zaťatými zuby natáhla ruku a zmáčkla tlačítko zvonku.

Chvilí se nedělo nic, pak se dveře rozletěly a Edris k ní vzhlédl. Obličej měl bledý a malá očka bezvýrazná jako vyleštěné sklo.

"Tady tě máme," řekl. "Máš zpoždění. Pojd' dál."

Otálela. Otevřenými dveřmi zahlédla Algira, jak stojí u okna s rukama v kapsách a cigaretou přilepenou k tenkým rtům.

"No tak, pojd' dál," opakoval Edris. Okamžitě v jeho hlase rozpoznala potlačovanou netrpělivost.

Vešla do velkého obývacího pokoje a Edris zavřel dveře. Srdce jí poskočilo, když zřetelně zaslechla, jak otočil klíčem v zámku. Zastavila se až uprostřed místnosti.

Najednou byla zase zpátky v ovzduší brooklynské ulice. Jako tygřice větrící nebezpečí se už víc nebála. Pod tlakem té náhlé, skryté hrozby z ní nános posledních týdnů spadl.

Třemi rychlými kroky se dostala k nejbližší stěně a obrátila se obličejem k Edrisovi a Algirovi, oči temné a jiskřící, ústa seivřená do tenké čárky.

"Jak je libo, ty mrcho," Algir zrovna chraptěl vzteky. "Teď si to slízneš. Co jsme se potkali, čekám, abych si to s tebou vyřídil, a teďka tě stáhnou z kůže!"

Začal si odepínat pásek a Ira se bleskurychle rozhlédla po nějaké zbraní. Na dosah měla těžký popelník. Popadla ho, když Algir vytáhl pásek z poutek.

"Zkus ke mně udělat krok, ty zmetku," prohlásila pevně, obličej bílý, ale odhodlaný, "a tohle letí oknem. Pak si můžeš povykládat s polda-ma, až dorážej."

"Dej si pohov!" zasyčel Edris na Algira. "Nech to na mně! To jsem ti řekl, nebo snad ne? Nech to na mně!"

Algir váhal, zabodával do Iry zběsilý pohled, pak se zlostným zavrčením odhodil pásek na pohovku.

"Tak je to dobře," řekl Edris, přešel k svému křeslu a posadil se. "Sedni si, Iro, a ty, hezouně, taky."

Sjela pohledem z Edrise na Algira a potom stále s popelníkem v ruce usedla na židli u zdi. V ústech jí vyschlo a srdce měla až v krku. Co jen se mohlo zvrtnout? pátrala v duchu. Víc se obávala Edrise než Algira. Jeho klid byl specifický a mnohem nebezpečnější než Algirova určená zuřivost.

Algir něco nesrozumitelně zamručel a posadil se.

Edris zaostřil pohled na Iru.

"Myslela sis, jak jsi praskaná," spustil měkce. "Že to půjde jako po másle, když udáš Philovi jména, která něco znamenají, ale bylas natolik pitomá, aby sis ta jména vymyslela. Ten tvůj Cruikshank a Rhind-landerová nemají v bance konto. To jsem si ověřil."

Přinutila se zachovat bezvýrazný obličej. Ano, to byl hloupý tah, pomyslela si. Jak ale mohla vědět, že ji ten skrček vůbec podezírá?

"Tak jak to je?" pokračoval Edris. "Věděla jsi taky, že v Lanzově sejfu nebudou žádné prachy?"

"Nevěděla" odpověděla.

"Ty dva klíče, cos dala Philovi... komu patří?"

Zaváhala, pak se rozhodla vyložit karty na stůl. Bylo třeba jít s barvou ven dřív, než chtěla, ale ti dva se jí neodvážili dotknout v Tickyho bytě. Z bytu zdola slyšela hudbu z televizoru. Není v domě sama. Než by se k ní dostali, mohla by prohodit popelník oknem a mohla by ječet. Ne, tady se jí neodvážila nic udělat.

"Nikomů," řekla. "Sejfy jsou prázdné."

Algir na ni vychrlil nadávku. Vypadal, jako by se na ni chtěl vrhnout, ale Edris ho mávnutím ruky zarazila.

"Došla ti odvaha, Iro?" zeptal se Edris, zkrátil krátké nohy a oči mu výhrůžně blýskaly.

"Přesně tak. Jdu od toho. Můžeš si vymyslet jiné způsoby, jak se nakapsovat, a mě z toho klidně vynech."

"Věděl jsem, že by se tohle mohlo stát, ale nemyslel jsem, že tobě. Spočítal jsem si, že jsi na tu práci jako dělaná. A ty jsi na tu práci pořád jako dělaná, Iro, jenom o tom nevíš."

Neřekla slovo.

"Budeš v tom pokračovat," řekl Edris tiše. "Zítra dáš Philovi přinejmenším dva otisky klíčů a budou to klíče od sejfů s prachama. Jasný? Tohle uděláš a já na dnešní drobný lapsus zapomenou."

"Já jdu od toho," opakovala Ira. "A na tom trvám."

"Pusť mě na tu potvoru," vybuchl Algir. "Já jí..."

"Sklapni zobák!" utrl se na něho Edris a nespouštěl z Iry pohled. "Dostalas, cos chtěla, nemám pravdu? Máš domov, peníze a otce. Že je to tak? Prachy už ti na srdci neleží, co?"

"Tak a nejinak, Ticky, a nic na tom nemůžeš změnit."

"Že by?" usmál se Edris. "Ale mně pořád na srdci leží, kotě. Ještě jsem nedostal, co chci."

"Tak jdi a vem si to, mě z toho ale vynech!"

"Kdepak, kotě, jedeš v tom a pojeděš v tom dál."

Dlouhou chvíli si ho měřila pohledem, pak se zvedla.

"Teď jdu pryč. Jestli má někdo z vás jiný nápad, tohle letí oknem." Potěžkala popelník v ruku.

"Nač ten spěch, kote?" opáčil Edris jako by se nechumelilo. "Chci ti objasnit, proč i nadále táhneš s námi. Táhneš s námi, protože nemáš na vybranou. Devona má ráda, víd?"

Ani se nepohnula. "Ráda? Proč bych ho měla mít ráda?"

"Jen se nedělej," zasmál se Edris. "Myslíš, že nevidím, jak ses změnila? Je to bezva tat'ka, víd? Dává ti, na co si jen vzpomeneš. To je jiný kafe než tvůj druhý tat'ka, co?"

Najednou ji zalil chlad.

"Říkám si, co by asi na to Devon, kdyby tvůj tatíček chlastoun připochoďoval do banky a hlásil se k tobě," pokračoval Edris. "To bys měla co vysvětlovat. Myslím, že by ses z toho nedokázala vyplat. A ještě něco, až by se roznesla ta novinka, že jseš Devonova švagrová a ne jeho dcera a že vy dva jste spolu týdně bydleli pod jednou střechou, to by byl náramněj poprask v tomhle náramném městě. A potom by novináři čenichali v Murielině minulosti. Jak dlouho si představuješ, že by Devon zůstal na svém místě, až by se tahle špína provalila? To by pak pro tebe nebyla taková legrace, nemám pravdu, anděli?"

Pořád ještě mlčela. Podle toho, jak sebou trhla, poznal, že trefil do černého.

"Takže na to zapomenem," vedl dál svou. "Tadyhle hezoun si přijde zítra dopoledne do kavárny nejmíň pro dva otisky. Koukej mu je připravit, pokud se ovšem nechceš znova setkat se svým skutečným tatíčkem. A ještě maličkost. Svůj podíl nedostaneš, dokavad neodvedeš svou práci. Což ti ale nemusí dělat těžkou hlavu, když máš Devona, aby ti utíral nudli u nosu a strkal ti prachy, co říkáš?"

Dlouze na něho zavile zírala, pak položila popelník, odemkla si dveře a odešla.

Edris pohlédl na Algira a zamrkal.

"Psychologický přístup, hezoune, je vždycky lepší než násilí. Ta pitomá husa je do Devona mírně zabouchnutá. Zítra ty klíče dostaneš. Chceš se vsadit?"

Když Ira vcházela do příletové haly letiště v Miami, ručičky na velkých nástěnných hodinách ukazovaly patnáct minut po osmé večer. Musela deset minut počkat, než Jessovo letadlo přistane.

Cestou z Edrisova bytu si lámala hlavu, jak ven z té pasti, do které vlezla. Byla to vychytralá past, Ticky totiž věděl, že ho nemůže setřást, aniž by se sama namočila. Rovněž se dověděl, že má Devona raději, než si sama uvědomovala. Nesnesla pomýšlení, že by ho zapletla do skandálu, který by ho stál místo v bance. Stejně nesnesitelná byla představa, že by měla přijít o svůj nový domov a všechno, co s ním souvisí.

Musí existovat způsob, jak z toho ven, opakovala si pořád dokola, nemohla však na nic připadnout. Jedinou nadějí zůstával Jess. Jess mívá plno nápadů. Doufala, že když mu situaci vysvětlí, na nějaké řešení přijde. Odmítala si přiznat, že v minulosti byla většina jeho nápadů dětinská a nevedla k ničemu. Rovněž si odmítala připustit, že Jess podle všeho těžko obstojí proti Edrisově zkušenosti a mazaně vychytralosti. Neustále si opakovala, že Jess východisko najde. Byla si tím jistá!

Ozvalo se hlášení o přiletu letadla z New Yorku a tak přešla k vyhlídkovému oknu.

O několik minut později sledovala, jak velké letadlo dosedá na rozjezdovou dráhu. Po malé chvíli začali cestující mřít k příletové hale.

Zahlédla Jesse, ztuhla a srdce jí rázem pokleslo. Poslala mu peníze na šaty a doufala, že se dá do pořádku, zapomněla ale, že se Jess nikdy nestaral, jak vypadá. Byl navlečený do stejných vyšívaných přiléhavých modrých džin a staré černé kožené bundy, co měl na sobě, když ho viděla naposledy. Boty na vyšším podpatku a la ostrý hoch z Mexika měl popraskané a sešlapané. Přes rameno nesl špinavý vak z oranžové látky.

Jess byl vytáhlý a hubený, měl úzká ramena, dlouhé zarudlé ruce a dlouhé čapí nohy. Černé mastné vlasy mu sahaly

na ramena a nosil hustou patku, která mu padala přes oči. Rysy měl pravidelné a pohledné, až na malá ústa s tenkými rty. Pleť měl nažloutlou a na pravé tváři hlubokou jizvu od střepu z láhve, suvenýr na jeho první dny coby vůdce gangu. Vypadal, jako by se pár dní nemyl a potřeboval oholit.

Pozorovala ho, jak nadutě kráčí mezi dobře oblečenými a vymydlenými byznysmeny a jejich manželkami. Z pohledů, které na něho vrhali, viděla, jak je šokuje a jak jim vadí, že někdo takový má vůbec dovoleno s nimi cestovat.

Jak ho tak pozorovala, nečekaně zpanikařila a uvědomila si, nakolik se sama za ty uplynulé týdny změnila a jak nové prostředí ovlivnilo její životní styl a názory. Přistihla se, jak si klade otázku, zda mohla být skutečně zamilovaná do takového uvolněného pobudy. Tohle že by byl ten Jess, o kterého zuby nehty bojovala a jehož si přála otrocky poslouchat? Znovu ji polilo horko zahanbením a měla sto chutí zmizet dřív, než ji Jess zahlédne.

Vzchopila se. Poslala pro něho a má ho tady. Nemůže utéct. Má její adresu, a kdyby ji tu nenašel, mohl by přijít za ní domů a co by tomu Mel řekl? Stůj co stůj nesmí Melovi přijít do cesty, rozhodla se. Kam by ho ale tak mohla vzít? Nějak ho musí přimět, aby se umyl a opatřil si něco nového na sebe. Vzpomněla si na Melovu plážovou chatu. To bude to pravé místo. Tam by mohl zůstat přes noc. Mohla by mu obstarat nějaké šaty. Mel do neděle do chaty nepojede.

Zvolna kráčela k východu, stoupla si ke sloupu a sledovala procházející cestující. Pak zahlédla Jesse, jak líně přežvykuje žvýkačku a tváří se naštvane. Prodíral se davem a nestaral se, že do kdekoho vráží, a zastavil se, až když se vymotal z proudu lidí.

Sebrala všechny síly a vyšla mu naproti.

"Ahoj, Jessi, tak jsi přijel."

Zprvu ji nepoznal, což viděla podle prázdňného výrazu jeho očí, pak se mu rozbřeslo. Zůstal na ni civět, otřesen změnou, která se s ní stala, ale rychle se vzpamatoval.

"To mě podrž! Koho to tady máme!" zaryčel. "Páni, ale hodila ses do parády, co?"

Neměla čas se převléknout z toho, co nosila do práce, a uvědomovala si, že vyhlíží měšťácky a korektně, že se v ní odráží vše, čím Jess pohrdá. Její elegantní šedé šaty s bílým límečkem a manžetami, černé nylonové punčochy a lodičky symbolizovaly třídu lidí, které nejvíce nenáviděl. "Poseroutkové, co podlejzají měšťákům." Takhle se o nich ustavičně vyjadřoval.

"To je jenom divadýlko," bránila se. "Pojď, Jessi, chci ti toho spoustu povědět, ale pojďme odtud."

"Jo? A co když se mi nebude chtít nic poslouchat? Cos tím hrome myslela, že ses na mě tehda tak vyflajzla?" Úzký obličej mu zbrunátněl. "Tak mi napadá, že bych ti měl na místě ňákou vrazit!"

"Chovej se normálně!" utrhla se na něho, jak ji najednou namíchl. "Jestli to nedokážeš, jeď si domů!" Obrátila se, rychle vyšla z budovy a zamířila k svému zaparkovanému T.R.4.

Zůstal ohromeně civět, pak si přehodil vak znovu přes rameno a pustil se za ní. Dohonil ji, když si sedala za volant.

Pozorovala ho, jak si vůz zaraženě a závistivě prohlíží.

"To je tvoje?"

"Moje."

"Paráda." Zalapal po dechu. "Co se to děje? To myslíš vážně, že je to tvoje?" Vyhlížel teď tak udiveně, že se mu málem začala smát.

Otevřela dvířka.

"Nastup si, Jessi."

Obešel vůz, vklouzl na sedadlo vedle ní a přirazil dvířka. Když seděl tak blízko ní, ucítila, jak mu šaty zamřele páchnou špínou a potem. Ten zápach jí živě a děsivě připomněl její odpudivý domov, opilého otce, špínu a Štěnice. Otřásla se.

"Umíš to řídit?" zeptal se, vyvalené oči upřené na přístrojovou desku.

"Ovšem. Řídila jsem Joeovo auto, když mi dovolil, a to bylo dvakrát tak velké."

Podrbal se na hlavě a rázem měl límec samé lupy. Když nastartovala, optal se: "Odkud jsou hrome všechny ty prachy, cos mi poslala?"

"To je dlouhá historie. To počká," řekla a rozjela se. Udělalo jí dobře, jak najednou ztratil sebevědomí a byl jako na trní. "A co ty, Jessi? Cos dělal od té doby, co jsme se neviděli?"

"Co jsem dělal?" Znovu se naježil. "Dělal jsem, co se mi líbí dělat... nic!"

Stupidní odpověď, pomyslela si. Ty ses, Jessi, nezměnil. Až teprve teď vidím, jaký jsi klacek a flákač. Ty ses nezměnil, ale já ano.

"A co parta?" zeptala se, jen aby něco řekla.

"Co je ti po ty ztracený partě?"

"Zeptat se snad můžu, ne?"

"Parta je v pohodě. Na co všecy tydlety kydy? Musím zpátky. Parta se beze mě nevobejde."

"A co na tom? Ty se bez ní obejít můžeš, ne?"

Znepokojeně se zavrtěl. "Co tím chceš říct?"

"Ale nic. Proč sis neobstaral něco na sebe, Jessi? Poslala jsem ti dost peněz."

"Na co bych měl dopřic potřebovat něco na sebe?"

"Paradise City není New York. Když vypadáš takhle, můžou tě sebrat policajti."

"Ti mi můžou, ... víš co."

"Cos udělal se všemi těmi penězi... ztratils je?"

"Něco jsem vrazil... co je ti po tom? Jsou moje, ne?" Pokrčila rameny, konsternovaná tím, jak jí jde tenhle otrapa na nervy. Jela teď po dálnici 4A a soustředila se na řízení, hladce předjížděla malým vozem velké cadillaky, buicky a ford, dávala si však pozor, aby nepřekročila povolenou rychlost. Nechtěla, aby se za ní pustila policie, když má Jesse ve voze.

"Nemůžeš jet rychleji?" osopil se na ni, celý šťastný, že má příležitost kritizovat. "Pust' mě k tomu... Ukážu ti, jak se řídí auto!"

"Jedu dost rychle. Policie je tady ostrá."

Zamručel a pak se zeptal: "Kam to jedeme?"

"Někam, kde si budeme moct promluvit."

Celý nespůj po ní pošilhával, v rozpacích, jak s ní jednat. Byla pro něho někdo úplně cizí. Nevěděl nic lepšího, tak si zapálil cigaretu a upadl do navrčeného mlčení.

Trvalo jim něco málo přes hodinu, než dojeli k chatě na pobřeží. To už se setmělo a pláž zela prázdnotou.

Chata byla luxusní stavení z borovicového dřeva o třech místnostech, stíněné třemi palmami a dostatečně vzdálené od ostatních chat, v kterých se momentálně nesvítilo. Dnes večer se obvykle chodilo do klubů a nikdo z pravidelných návštěvníků večer na pláž nepřišel.

"A jsme na místě," řekla a vystoupila. "Máš hlad?"

"Co jako myslíš?" Vyhrabal se z vozu a nevěřícně a s podezřením v očích pohlédl na chatu. "Chceš se tam vloupat?"

"Mám klíč." Vykročila kupředu, odemkla dveře, rozsvítila a pokynula mu, ať vstoupí.

Vešel do velkého obývacího pokoje podezíravými kroky kočky, vstupující do cizího prostoru. Přistoupila k oknům a rychle zatáhla závěsy.

"Teda, to je něco!" hulákal a rozhlížel se kolem dokola. "Náramnej kutloch. Komu to patří?"

"To s tím vším také souvisí," řekla. "Udělej si pohodlí. Přinesu ti něco k jídlu."

Mezitím co připravovala studené maso z dobře zásobené lednice, rozvažovala, kolik by mu toho měla povědět. Věděla, že by bylo nebezpečné prozradit mu, jakou částku doufá Edris z banky vyfouknout. Tohle si nechá pro sebe, jestli jí ale má pomoci, to ostatní se dovědět musí. Už litovala, že ho požádala, aby přijel; pomoc však potřebovala a on jediný padal v úvahu.

Při jídle mu všechno vypověděla. Naslouchal jí bez přerušení a neotesaně si cpal studené kuře do úst, jako by nejedl celou věčnost. Když už nezbylo nic k snědku, udělal si na židli pohodlí, cigaretu přilepenou k tenkým rtům, a mlčel, dokud nedomluvila.

"Tak takhle se věci mají," uzavřela. "Byla jsem blázen, že jsem do toho šla. Teď z toho nemůžu ven. Co bych měla udělat?"

"A proč toho chceš nechat?" zeptal se.

"Nepotřebuju peníze. Mám všechno, co chci, bez rizika. Copak to nevidíš? Jestli budu v krádežích pokračovat, najisto se na to přijde a pak v tom lítám."

"Kolik ti to hodí?"

"Kolem pěti tisíc," zalhala. "Tolik mi Edris slíbil. Tehdy se to zdálo jako hotovej majlant, ale teď... no, dlouho by netrvalo a musela bych vzítroha!"

V očích se mu objevil vypočítavý pohled.

"Kolik z toho kápne Edrisovi?"

"Dvacet tisíc... tak nějak. Nevím přesně, kolik."

"Jo? To určitě. Nevykládej, že by tohle všechno dělal za dvacet táců. Vodi tě za nos. Vsadím se, že když se Algir v bance napakuje, je to pokaždý pěkný balík."

"Vybral jenom jednu schránku a tam bylo pět tisíc šest set," řekla. Znepokojilo ji, když viděla, jak se mu obličej rozsvítil chamtivostí.

"Jenom tolik kdyby vynesl každý den, brzo by z toho byla obrovská suma. Kdepak, balamutěj tě. Je potřebí..."

"Je mi jedno, jestli mě balamutěj," vpadla mu zoufale do řeči. "Chci se z toho vykrotit! Jsem spokojená s tím, co mám! Chci, abys mi s těmi dvěma pomohl, Jessi."

Začal se dloubat v nose a přitom na ni prázdně civěl. Viděla, že neposlouchá, co mu říká.

"Jessi! Slyšels, co jsem ti říkala?"

"Hele, sklapni! Nech člověka přemýšlet!"

Nespouštěla z něho pohled a netrpělivě vyčkávala.

"Musíš tohle dělat?" Znechutilo ji, jak se šťourá v nose.

"Zavři klapačku!" Oči se mu ošklivě zaleskly. "Nebudu ti to říkat dvakrát!" Vylovil z kapsy balíček cigaret a zapálil si. "Teda řeknu ti, to je náramnej nápad. Ten chlápek Edris má ale filipa."

"Jaký nápad?"

"Ten trik s těma mrtvejma sejfama je parádní. Jsi cvok, že toho chceš nechat."

Dlouze a zhluboka se nadechla. Měla vědět, že to takhle dopadne, řekla si trpce. "Ale, Jessi, copak nevidíš to riziko? Mohla bych jít na léta za mříže."

"Proč jsi na to nemyslela dřív?" Zavile na ni civěl, oči přivřeně.

"Protože jsem chtěla snadno přijít k penězům a nechala jsem se strhnout. Teď už peníze nepotřebuju. Nemusím riskovat. Kolikrát ti to mám opakovat?"

Potáhl z cigarety a vypustil kouř nozdrami.

"A co já z toho budu mít? Ty se na to vykašleš a já nedostanu nic. Zůstaneš s Edrisem a rozdělíme se."

"Na to nestačíme, Jessi. Když mi pomůžeš, nějaké peníze ti seženu. Slibuju. Něco ti obstarám."

"Kolik?"

"Nevím. Přijde na to. Mohla bych je dostat od Devona. Tři čtyři sta, Jessi."

"Nekecej blbosti! Právě jsi mi řekla, že ti Edris slíbil pět táců. A teď dávej bacha, zůstaneš pěkně s ním! Jasný? To ti povídám! Jestli si na tebe bude vyskakovat, vyřídím si to s ním. To ale nebude, když uděláš, co po tobě chce. A to taky

uděláš! Jestli si myslíš, že si nechám pět tisícovek proklouznout mezi prstama jenom proto, že ses podělala, takto se pleteš!"

Zbledla. Najednou s ní zalomcoval vztek.

"Ty mi nebudeš nakazovat, co mám dělat!" zařvala. "Nebudu..."

Jessova ruka se mihla tak rychle, že nestačila uhnout. Jeho dlaň jí dopadla s hlučným plesknutím na tvář. Zapotácela se a upadla nazad.

Zmámeně se začala zvedat. Prudce ji nakopl, špičku boty jí zaryl do stehna.

Oči jí jen žhnuly. Odkulila se z jeho dosahu a vyškrábala se na nohy. Stál na místě, v očích ostražitý pohled, ruce volně svěřené podél těla. Takhle nastraženého ho častokrát viděla při pouličních bitkách. Věděla, že je ve rvačce rychlý a velice nebezpečný a tak přemohla chuť se na něho vyřítit.

"Padej odtud!" rozkřikla se a ukázala na dveře. "Neměla jsem tě sem zvat. Už s tebou nechci nic mít... nikdy! Vypadni!"

"Půjdu, až se mi bude chtít." Vyklouzl ze své černé bundy a hodil ji na židli. "Potřebuješ spráskat. Jsi moc nafmrněná. Já jsem Jess... pamatuješ se? Svlíkni se! Dostaneš do těla!"

Postavila se mu tváří v tvář a oči jí bojovně planuly.

"Vypadni! Nebojím se tě, ty hnuse! Muselo mi přeskočit, když jsem si představovala, že by mi takovej bezpáteřej vagabund jako ty mohl pomoci! Padej!"

Třemi rychlými, kradnými kroky k ní přistoupil, uhnul hlavou před jejími prsty, kterými mu vyjela proti obličejí, a vši silou jí zabořil pěst do žaludku.

Úder byl tak bolestivý, že ji srazil na kolena. Jessova pěst jí ze strany dopadla na hlavu. Omráčená, neschopná se nadechnout se sesula na záda. Cítila, jak se jí jeho prsty zaklesly za límec šatů a malátně se pokusila po jeho ruce chňapnout. Prudkým škubnutím jí roztrhl šaty. Když se pokusila od něho odkutálet, udeřil ji pěstí ze strany do čelisti a omráčil ji...

Serval z ní zbytky šatů, tiše mumlal kletby a dech mu přitom hvízdal mezi sevřenými zuby.

Mlhavě si uvědomovala bolest, a co se s ní děje, ale bylo jí to jedno, tak byla dobitá. Po chvíli se zvedl.

"Okay, bobečku," slyšela ho, jakoby z nesmírné dálky. "Přijdu se za tebou mrknout. Uděláš, co ti Edris řekne, jinak s tebou znova zatočím. Slyšíš mě?"

Ležela nehybně, oči zavřené, bolela ji hlava, žebra, slabiny. Slyšela ho přecházet po chatě, neměla však sílu starat se, co dělá. Po tvářích jí stékaly horké slzy, které ji překvapily, protože si vždycky myslela, že je příliš tvrdá, než aby plakala.

Přišel k ní a zlehka ji nakopl do bolavých žeber.

"Vzal jsem si tvý prachy, kočko," slyšela ho. "Ty si můžeš obstarat jiný... já ne. Měj se."

Slyšela ho dusat přes pokoj, otevírat dveře a vycházet do noci. Dveře za ním s prasknutím zapadly.

V chatě se rozhostilo ticho, přerývané pouze jejím tichým, zoufalým pláčem.

Kapitola sedmá

O necelou hodinu později uviděl Jess, schovaný ve stínu palem, vycházet Iru z chaty. Teď na sobě měla kalhoty a plážový kabátek. Samolibě se ušklíbl. Sledoval ji, jak zamyká a klade klíč na střešní trám. Pak pomalu a rozbolavěle nastoupila do svého T.R.4 a odjela.

Jess se zvedl a protáhl se. Cítil se nasycený, uvolněný a sám se sebou spokojený. Přiloudal se k chatě, vybral klíč ze skřýše, odemkl si a vešel do obývacího pokoje. Rozsvítil a pohodil svůj látkový vak na pohovku.

Pocítil potřebu se napít. U domácího baru si nalil do sklenice pořádnou dávku whisky. Šel do kuchyně, vzal si z ledničky led, vrátil se do obývacího pokoje a žuchl do klubovky.

Jessi, kamaráde, uvažoval, zaříd' se tu jako doma. Přičuchl sis k náramnému byznysu, ale budeš muset mít jaksepatří pod čepicí, abys to dobře navlíkl. Tý holce jsi ukázal, že šéfem jsi pořád ještě ty. Dá ti veškerý prachy, o který si řekneš. Kdyby ne, postačí jí pohrozit, že si promluvíš s tím pitomcem Devonem.

Hodil do sebe pití, nadechl se a nechal sklenici spadnout na předložku.

Můžeš kliděnkou zůstat přes noc, uvažoval. Porozhlídní se v ložnici

Pobrukoval si a vešel do pohodlně zařízené ložnice s dvojlůžkem.

Náramný, liboval si, stáhl si bundu a hodil ji na židli. Přistoupil k vestavěné skříní, otevřel ji a prohlížel plážové oblečení, které tam našel. Všechny šaty byly na jeho vyzáblou postavu s úzkými rameny příliš velké. Otráveně se zašklíbil a obrátil pozornost k zásímkám.

Košile, kapesníky a ponožky, které tam našel, ho nezajímaly. Vytáhl poslední zásuvku a ztuhl. Zpola schovaná pod plážovou osuškou ležela automatická osmatčítka. Dlouho na zbraň upřeně hleděl, pak ji celý rozčilený opatrně vytáhl.

Od té chvíle, co se stal vůdcem Mokasínů, toužil vlastnit zbraň. Byl to jeho sen a přání. Jak zbraň prozkoumával, dech mu slyšitelně hvízdal v nose. Po chvíli objevil, jak uvolnit zásobník, a zjistil, že uvnitř je pět nábojů. Posadil se na postel, zásobník v jedné ruce, zbraň v druhé, a nevidoucima očima zíral na protější stěnu.

Dlouho seděl bez pohnutí, usilovně přemýšlel, nakonec se mu v obličejí objevil pořůuchlý úsměšek. Přikývl si na souhlas. Už věděl, co udělá. Se zbraní se může postavit každému. Klidně se vykašle na tahání peněz po troškách z Iry. Je teď v postavení, kdy si může troufnout na něco velkého.

Zasunul zpátky zásobník, položil zbraň na stolek u postele, skopl boty a hodil sebou na lůžko. Když se natáhl a zhasl světlo, ještě pořád se natěšeně šklíbil.

Mel právě dojídal snídani, když Ira sešla dolů. Zklamalo ho, když se včera krátce po jedenácté vrátil a zjistil, že v

domě se nesvítí a Ira že je v posteli. Chtěl ji vzbudit a povědět jí, co je nového, ale nakonec se nerad rozhodl, že ji nebude rušit. K její velké úlevě si šel lehnout. Slyšela ho přicházet a modlila se, aby nepřišel k ní do pokoje. Strávila bezesnou noc, hlavou jí vířily mučivé myšlenky a tělo ji bolelo. Co asi má Jess za lubem? Do New Yorku se nevrátí, to je jisté. Vyčítala si, že byla takový blázen a všechno mu vyklopila. Teď ji má beze zbytku v hrsti. Jak ho vůbec kdy mohla milovat? Přinutila se nemyslet na Jesse a začala přemýšlet o Edrisovi. Ani tady neviděla žádné řešení. Dokonce nemohla ani utéct. Mel by okamžitě zburcoval policii, a kdyby ji našli, všechno by určitě vyšlo najevo.

Když přišla ke snídani, Mela zarazilo, jak je bleďá.

"Ahoj," sklonil noviny, které zběžně pročítal. "Nevypadáš nejlíp. Spalas špatně?"

"Ne." Posadila se a apaticky si nalila šálek kávy. "Nic mi nechybí. Nedělej si starosti." Přinutila se na něho pohlédnout. "Tak jak? Co říkala Joy?" zeptala se.

Blaženě se usmál.

"Koncem měsíce se bereme. Vezmu si pak nějaké volno na svatební cestu. Nebude ti vadit, když zůstaneš čtyři týdny sama?"

Okamžitě uviděla svou příležitost. Když bude Mel z cesty, mohla by říct paní Sterlingové, že zůstane u přítelkyně, a pak potichu zmizet z Paradise City. Až se Mel vrátí, bude už daleko. Neměla představu, kam by měla jít, ale půjde.

"Ne, ovšemže ne. Už jste se rozhodli, kam pojedete?"

"Do Itálie, do Benátek. Prý je to pro líbáčky to pravé místo."

Dopila kávu.

"Hmmm... to nezní špatně. Tak hodně štěstí, tati."

"Děkuju." Vstal a přešel k ní. Zlehka jí položil ruku na rameno.

"Budete s Joy dobře vycházet." Sklonil se a políbil ji na tvář.

Ztuhla. Pocítila, jak ji zaplavuje dojetí. Prudce vstala a vyrazila ke dveřím.

"Musím běžet, tati. Uvidíme se večer," vyhrkla a rychle vyšla z místnosti.

Upřeně se za ní díval, v očích zmatený výraz, pak zavrtěl hlavou. Právě si bral svou aktovku, když uslyšel T.R.4 odjíždět.

Krátce po jedenácté sešla dolů do trezoru vysoká, dobře oblečená žena. Paní Marc Garlandová, manželka milionáře, ocelářského magnáta. Jeden ze strážných Iru upozornil, že přijde.

"Ona a její starej dneska odpoledne odjíždějí do New Yorku," řekl jí. "Včera večír si v Kasinu nahrabali. Hádám si sem přijde ulejt kořist. Pozor na ni: Mohla by být všelijaká, když je v takovémhle rozpoložení."

Když paní Garlandová sešla se schodů, Ira se zvedla ze židle.

"Dobré odpoledne, paní Garlandová," řekla zdvořile.

"Vy jste Melova dcera, vidíte?" prohodila paní Garlandová s úsměvem. "Hodně jsem o vás slyšela." Posadila se na židli pro návštěvy vedle dívčina stolu. "Před léty jsem se znala s vaší matkou, Nořeno." Okatě si Iru prohlížela. "Jste jí velice podobná. Slyšela jsem, že se Mel bude ženit. Nebude vám to vadit?"

"Ale vůbec ne, paní Garlandová. Jsem moc ráda kvůli němu."

"Zajisté jste se s Joy už setkala."

"Ano."

"Je moc milá, vidíte."

"Mám ji moc ráda."

"Škoda, že jsem vás nepoznala dřív. Vždycky k nám zveme spoustu mladých lidí. Příští rok se musíte seznámit s mým synem, až sem přijede na prázdniny." Otevřela velkou kabelku a vytáhla důkladně zapečetěnou obálku. "Byla byste tak hodná a dala to do mého sejfů? Tady je klíč."

"Samozřejmě, paní Garlandová," řekla Ira a srdce se jí najednou divoce rozbušilo. Vzala obálku a klíč. Pak obešla stůl, otevřela zásuvku a vyndala univerzál. Vteřinu zaváhala, pak sebrala malý kousek tmelu, který v zásuvce schovávala. Ukryla ho do dlaně, odpěchala uličkou, zabočila doprava a došla k sejfů Garlandových. Než sejf otevřela, pečlivě si udělala otisk klíče. Pak zaváhala. Proč se peklit s otiskem? Stačí, když si obálku zastrčí za podvazkový pás a ušetří Algirovi práci s pilováním klíče.

Jen ať si na tom zapracuje, pomyslela si. K penězům se beztak nedostane dřív než v pondělí. Když dávala obálku do sejfů, obhlédla, co je uvnitř. Leželo tam několik šperkovnic a několik objemných obálek, stejných jako ta, kterou tam právě strčila. Zavřela dvířka sejfů a zamkla.

Otočila se a viděla, že paní Garlandová popošla k ústí uličky a lenivě ji pozoruje. Po zádech jí přeběhl mráz. To bylo o fous! Hrklo v ní a na okamžik jí povolily nervy. Nedat obálku do sejfů, paní Garlandová by ji přistihla při krádeži.

"Jestli někdy přijedete do New Yorku," nadhodila paní Garlandová, když se k ní Ira připojila, "musíte nás přijít navštívit. Vždycky se snažím vašeho otce přemluvit, aby u nás pobyl, ale má pokaždé moc práce."

"Ráda bych," hlesla Ira a snažila se, aby se jí netřásl hlas, "ale obávám se, že se do New Yorku asi nedostanu."

"Nu, kdyby přece jenom, nezapomeňte. Na shledanou." Paní Garlandová odspěchala pryč.

O polední pauze Ira zaskočila do kavárny, kde čekal Algir.

"Tak co?" zeptal se naléhavě, když k němu došla.

Beze slova mu podala krabičku s otiskem.

"Komu to patří?"

"Paní Garlandové."

"Jsou v sejfů nějaký prachy?"

"Ano... spousta."

"Fajn. Nemusím ti říkat, co by tě čekalo, kdybys lhala." Vsunul si krabičku do kapsy. "Podruhy by ti to už neprošlo,

ty náno... na to nezapomínej!"

Obrátila se a vyšla z kavárny. Byla tak zabraná do myšlenek, že nezapomínala na protější straně ulice v pronajatém otlučeném fordu Jesse Farra. Ani Algir si ho nevšiml, když odjížděl ve svém buicku.

S obvyklou cigaretou přilpnutou k tenkým rtům, nastartoval ford a sledoval Algira k Edrisovu činžáku.

Fred Hess se ještě pohodlněji opřel o písečnou dunu a spokojeně si potichu odříhl. Právě se výtečně najedl, slunce mile hrálo, povíval lehký vánek a šum moře ukoľbával do spánku.

Po delší době měl zase volný víkend a tak se tuto sobotu ráno rozhodl, že vezme svoji ženu Marii a synka Freda na místo, kam se nejraději chodili koupat, a užijí si tam celý den.

Jedinou pihou na kráse, pomyslel si Hess a sepal na vypaseném bříše, je Junior. Hess měl rád děti jiných lidí, ale nebyl zrovna u vytržení nad svým vlastním. Potíží je v tom, uvažoval častokrát, že to smradě je rozmazlené. Marie, zbožňující matka, ale neoblomná manželka, mu nedovolila, aby na kluka vložil ruku, a jestli nějaké dítě potřebovalo pravidelně namastit buclatý zadeček, pak to byl Fred Hess junior.

V dané chvíli však panoval klid. Marie vzala Juniora k moři, kde jí usilovně cákal vodu na bílé šaty a znamenitě se bavil.

Hess totiž předtím oznámil, že si hodí šlofika. Junior se dožadoval, aby si s ním hrál s míčem. Vzplanulo vehemenní dohadování a Marie v obavách o manželův krevní tlak popadla Juniora za ruku a odtáhla hojz dosahu Hessova peprného slovníku.

Život je jedna báseň, pomyslel si Hess a zavřel oči. Co by mohl chtít člověk víc? Slastná představa, jak se ostatní potí v rozpálené zatuchlé úřadovně na policejním ředitelství. Joe Beigler má službu a zrovna teď nejspíš bere telefony a snaží se uctivě odpovídat volajícím na jejich nejapné dotazy, nebo poslouchá, jak se jim zaběhl pes, případně, jak jim ukradli auto. Dobře mu tak. Hess si spokojeně odfrkl a nechal se ukoľbat do spánku.

Dopřál si patnáct minut spánku, než tomu příchod Juniora učinil přítrž. Pociťil určité zadostiučinění, když viděl, jak Marie s obavami prohlíží své znáčené šaty. Když kluka nechá, aby na ni cákal vodu, její věc.

"Běž někam," nařídil synovi, malému, vykrmenému klučíkovi s výbojnou bradičkou a neústupným výrazem, což z něho činilo pravý obraz jeho otce. "Schválně, jak daleko se ti podaří doběhnout."

Chlapec ho ignoroval. Sebral lopatičku, vydal se k matce a prohlásil: "Chci zahrabat tatínka."

Marie se posadila do stínu. Byla to vysoká, příjemná pětáctičátnice. Krásy moc nepobrala, byla však spolehlivá a laskavá a Hess by ji byl Po desetiletém manželství nevyměnil za žádnou jinou na světě.

"No tak dobrá," řekla, "ale potichu. Tatínek je unavený a chce odpočívát."

"Hele!" ozval se Hess dotčeně. "Chci, aby se mi dal pokoj, a nenechám se zahrabávat!"

"Chci zahrabat tatínka!" trval na svém Junior a vystrčil bradičku.

"Frede," naléhala káravě, "všem dětem se líbí zahrabávat lidi, vždyť víš."

"Je tohle možný? Tak ať zahrabe tebe." Hess rovněž vystrčil bradu. "Mě zahrabávat nebude!"

"Chci zahrabat tatínka!" přidal Junior na hlase.

"Nechce zahrabat mě, můj milý," podotkla, "chce zahrabat tebe."

"Nejsem hluchej. Jestli se ke mně na krok přiblíží, jednu slízne."

"Ale Frede, nesmíš být tak sobecký. Junior má právo užít si den stejně jako my," oponovala. "Nevidím, proč by ti mělo vadit, když na tebe nahází trochu písku. Dětem se to líbí."

"Zatraceně, mně je putna, co se dětem líbí. Mně se to nelíbí!" zařičel Hess a zbrunátněl.

"Frede Hessi! Stydím se, že takhle mluvíš před vlastním synem!" křikla Marie, nelíčeně otřesená.

"Zatraceně! Zatraceně! Zatraceně!" povykoval Junior a poskakoval po jedné noze. Navýsost šťastný postřehl, že otec je zrovna v nemilosti, a chystal se z toho těžit.

"Nech toho, Juniore!" okřikla ho přísně. "Ať už od tebe tohle slovo nikdy neslyším."

"A proč? Tatínek ho smí říkat!" prohlásil Junior a vrhl na otce prohnáný pohled.

"Tatínek by to neměl říkat," podotkla.

"Ošklivý tatínek! Ošklivý tatínek!" vyzpěvoval Junior a poskakoval si k tomu. "Neměl by říkat zatraceně, ale říká to!"

"Vidíš, co děláš" řekla rozzlobeně a upřela na manžela hněvivý pohled.

Hessovi to připadalo legrační a měl co dělat, aby se nerozesmál.

"Jednou se to kluk musí naučit," řekl lehkovážně. "A teď už toho nech, Juniore. Chci chvilku spát."

"Chci zahrabat tatínka!" zakvílel Junior. Nastalo dlouhé ticho, v kterém si Marie měřila manžela podrážděným pohledem.

"Jestli chceš mít trochu klidu, Frede, měl bys mu to dovolit. Znáš ho. Bude takhle vyvádět celé odpoledne."

"Chci zahrabat tatínka!" zavřeštěl Junior z plných plic, jak vycítil, že má vítězství na dosah.

"Co kdybych mu jednu lísknul?" navrhl lichometně. "Jenom takovou malou. To mu neublíží. Trochu ho to srovná. Co říkáš?"

"Frede Hessi!" prohlásila Marie nebezpečným tónem.

Pokrčil rameny.

"No nic, navrhnout jsem to snad mohl."

Junior, který věděl, že pokud je u toho matka, má před otcovou pádnou rukou ochranu, začal rudnout v obličeji jak ostopryč hulákal, že chce zahrabat tatínka.

"Hej, Juniore," zvolal Hess v náhlé inspiraci, "chci ti něco povědět."

Junior přestal křičet a podezíravě se podíval na otce.

"Copak?"

"Vidíš ten velký kopec písku támhle?... ten veliký," Hess ukázal na vysokou dunu vzdálenou takových sto metrů. Junior se na ni upřeně zadíval.

"Ano."

"Povím ti o něm něco moc zajímavého, ale nejdřív mi musíš slíbit, že to nikdy nikomu neřekneš. Je to velikánské, to největší tajemství."

Juniora to začalo zajímat.

"Jaké tajemství?"

Hess na něho zakýval prstem.

"Pojď blíž. Nechci, aby to někdo slyšel."

V Juniorovi zahlodala zvědavost, přistoupil k otci a poklekl vedle něho. Hess potlačil pokušení nějakou mu stříhnout. Ztišil hlas.

"Včera večer se tam šel prospat jeden dědeček. Je to hodný dědeček. Má rád děti. Nosí s sebou spoustu masových briošek, aby je mohl dětem rozdávat"

Nic nemiloval Junior víc než masové briošky a Hess to věděl. Chlapec se celý rozzářil.

"A co se s ním stalo?" zeptal se a sklouzl pohledem na dunu.

"Je celý zahrabaný," prohlásil Hess. "Je zahrabaný zrovna pod tou velikou dunou. Usnul a vítr foukal a celého ho zavál pískem... a všechny jeho briošky taky. Jdi a vykopej ho."

"Jsou tam ještě ty briošky?"

"Samosebou že jsou," prohlásil Hess. "Krásné, velké briošky z máslového těsta se spoustou šťavnatého, voňavého masíčka." Z vlastní výmluvnosti ho najednou přepadl hlad a začal si přát, aby Marii napadlo vzít nějaké briošky k svačince.

"Jůůů!" Junior vykulil oči. "A co ten dědeček... není mrtvý, když je tam tak zasypaný?"

"Nic mu nechybí. Bude moc rád, když ho vyhrabeš. Dá ti všechny bridšky. Běž a uvidíš."

Junior zaváhal. Nebyl si tak docela jistý, jestli na něho otec nešije nějakou boudu.

"Pomůžeš mi ho vyhrabat?" zeptal se.

"To víš, že jo," řekl Hess a dělal, jako že vstává. Tuhle otázku čekal a byl na ni připravený. "Když ti ale pomůžu, budeme se muset o briošky podělit. Můj díl bude větší, protože jsem větší."

Junior se zakabonil.

"Není mi jasné, proč bys měl dostat víc než já."

"Ale jo. Jsem větší než ty a mám větší hlad."

Junior zaváhal.

"Tak to teda udělám sám," prohlásil, popadl lopatku a pelášil k duně.

"Že se nestydíš," řekla Marie a měla co dělat, aby se nerozesmála.

"Takhle lhát. Toho budeš litovat. Jen počkej, až zjistíš, že tam žádné briošky nejsou."

Hess se zazubil a znovu se uvelebil.

"Až na to přijde, bude čas jít domů," řekl. "Teď si dám dvacet." Pohlédl k místu, kde jeho syn jako divý hrabal, blaženě se usmál a zavřel oči.

Spal sotva deset minut, když ho vzbudilo Juniorovo rozčilené vřeštění. Namáhavě se posadil, obličej zrudlý zlostí.

Kluk poskakoval a mával na něho.

"Tatí! Pojď sem honem!" zaryčel. "To není dědeček... je to teta a smrdí!"

Když policejní fotograf skončil svou práci, po pláži vykročil rázně doktor Lowis.

Terrell, Beigler a Hess postávali opodál vysoké písečné duny a pracovníci z oddělení vražd mezitím vyndali tělo, které Junior našel, z jeho mělkého hrobu.

"Je celá vaše" řekl Terrell Lowisovi. "Potřebujeme hlášení rychle, doktore. Vypadá to, jako by ji uškrtili."

Lowis přikývl a přistoupil k tělu.

"Viš," Hess vypjal hrud', "z toho mého kluka bude jednou policajt jaksepatří. Nebejt jeho, tak tady ta mrtvola mohla zůstat celou věčnost."

"Je po tobě," zazubil se Beigler.

"Jo. Tak jsem ho taky vychoval," prohlásil Hess natěšeně.

"Tak jo, hoši," řekl Terrell, "pustíme se do toho. Potřebujeme ještě pár lidí, Frede. Musí se to tady prohledat píď po pídi."

Hess přikývl a odspěchal.

"S tímhle obličejem," řekl Beigler ponuře, "ji těžko identifikujem, šéfe. Ten zabiják musel její šaty buď odnést, nebo je někde zahrabat."

"Ztratila se nějaká děvčata v poslední době?" zeptal se Terrell.

"V našem okrese ne."

"Počkáme, co nám řekne doktor, pak se vrátíš zpátky k nám. Její popis potřebujeme dostat do zítřejších novin a ještě dnes večer do rozhlasu a televize. Tohle zařídíš ty, Joe."

"Okay." Beigler pozoroval, jak vítr žene vějířky písku po pobřeží. "Tenhle pohyblivý písek nám zrovna neposlouží. Nemůžeme doufat, že najdeme nějaké stopy. Musel ji sem dovézt autem a musel se na to připravit. Táhle je ten písek příliš ztvrdlý, než aby ten hrob vyhrabal rukama. Musel mít s sebou rýč."

Terrell přikývl.

"Ano, a nechtěl, aby se dala zjistit její totožnost. Nějaký řadový násilník nebude odstraňovat její šaty. Najisto věděl, že kdyby se zjistilo, kdo to je, mohlo by se na něho přijít. Což značí, že se museli znát."

Na písčité cestě se objevila sanitka a zaparkovala vedle policejních vozů. Dva zřízenci s nosítky vyrazili po pláži. Hess, který obsluhoval vysílačku, se připojil k Terrellovi a Beiglerovi.

"Kluci už jsou na cestě," oznámil a pak se dál vybavoval se třemi detektivy z oddělení vražd, kteří lezli po čtyřech a pečlivě prosívali uvolněný písek z hrobu.

Zřízenci vyčkávali, dokud doktor Lowis chvatně nedokončil ohledání těla, pak na jeho pokývnutí roztáhli nosítka, podebrali jimi tělo, přikryli je plachtou a uháněli s ním k sanitce.

Terrell s Beiglerem přistoupili k doktoru Lowisovi, který právě zaklapl svou brašnu.

"Tak co, doktore?"

"Vražda... uškrcení s použitím značné síly," vychrlil na ně Lowis. "Může být po smrti tak šest týdnů. Rozklad značně pokročil. Bránila se. Na tom, co zbylo z obličeje, jsou patrné těžké zhmožděny. Řeknu vám víc, až ji dostanu do márnice."

"Byla znásilněná?" zeptal se Terrell.

"Ne."

Terrell s Beiglerem na sebe pohlédli, pak Terrell pokrčil rameny. Bude nutné přijít na motiv té vraždy.

"Kolik ji mohlo být, doktore?"

"Tak mezi sedmnácti a devatenácti."

"Nějaké zvláštní znamínko, podle kterého by se dala identifikovat?"

"Ne."

"Je přirozená blondýna?"

"Je."

"Okay. Udělejte nám co nejdříve pitevní protokol. Těhotná nebyla, že ne?" Terrell pořád doufal, že se dobere toho motivu.

"Byla panna." Doktor Lowis jim pokývl a pustil se k svému vozu.

"Tak, Joe, můžeš začít. Prověř v Miami, jestli se nepohřešuje nějaká dívka v jejím věku. Když nebudou nic mít, budem se muset porozhlédnout dál. Zapoj do toho tisk, rozhlas a televizi. Chci to kolem tohoto případu hodně rozvířit. Tak nejlíp zjistíme, kdo to je."

Beigler odešel a Terrell přistoupil k Hessovi.

"Máš něco, Frede?"

"Nezavraždili ji tady," vzhledl k němu Hess. Seděl na bobku a prozkoumával hrob. "Musela krváčet z nosu a z úst, tady ale není po krvi stopy. Jen co kluci dorazí, nechám je prohledat támhlety písečné pahorky." Ukázal. "Může být, že to provedl tam."

"Dnes večer už toho moc nestihnem," řekl Terrell a pohlédl na tmavnoucí oblohu. "Ještě hodinu a nebude tam dost vidět. No, nechám to na tobě. Jedu zpátky na stanici."

O čtyři hodiny později zavolal Terrell, který stále ještě seděl za pracovním stolem, své ženě Caroline.

"Přijdu pozdě, děvče" řekl. "Nejdřív za dvě hodiny." Stručně jí pověděl o nalezeném těle. "Tenhle případ nebude nijak lehký."

"To je v pořádku, Franku," odpověděla Caroline. "Nechám ti něco v troubě. Víte, kdo ta dívka je?"

"V tom to právě vězí. Nemáme se čeho chytit." Zatímco telefonoval, vešel Beigler. Terrell vyčkávavě zvedl obočí. Beigler zavrtěl hlavou. "No, musím končit. Snad brzy ahoj, děvče." Zavěsil. "Nic?" Obrátil se na Beiglera.

"Zatím ne. Miami ani Jacksonville žádnou dívku nepohřešuje. Vzali si na mušku vesnice. Už máme zprávu od doktora?"

"Ano. Tady." Terrell mávl ke složce strojem psaných listů na svém stole. "Zvlášť nám to nepomůže. Byla uškrcená velkou silou. Má zlomené chrupavky v hrtanu a jazyku, nos přeražený. Ať už ji napadl, kdo chtěl, měl pádnou ruku. Žádné jizvy po operaci... žádná mateřská znamínka. Pocházela ze slušné rodiny. Nehty a vlasy měla dobře udržované."

"A co zuby?"

"I tady máme smůlu. Chrup měla bezvadný. Zubař se jí vůbec nedotkl."

Beigler si z kartónu na stole nalil kávu.

"Něco nového od Freda?" zeptal se Terrell a rovněž si nalil ten životabudič.

"Ještě tam pořád šmejdí. Umluvil požárníky, aby se k němu přidali se svítilnami." Beigler se zazubil. "Znáte Freda. Když se jednou do něčeho dá, nepřestane, dokud něco nevyšťourá."

"Jo." Terrell si přitáhl Lowisovu zprávu a začal ji znovu podrobně číst.

Beigler dopil kávu, zapálil si cigaretu a pak se odlepil od stěny, o kterou se opíral.

"Nejlíp, když se vrátím k svému stolu," poznamenal.

"Jedna věc by tu byla," Terrell vzhledl od protokolu. "Moc z toho asi nevytlučem. Byla zabita ani ne hodinu po tom, co snídala. Takže ji zabili za denního světla."

Beigler zamručel.

"Co tam dělala tak brzo?"

"Mohla taky vstávat pozděj a tím pádem jíst pozděj."

"To jo." Beigler pokrčil rameny. "Budu u sebe, šéfe." Odešel z místnosti.

Terrell si udělal na židli pohodlí. Mozek mu pracoval na plné obrátky, a jak dostával nové a nové nápady, dělal si poznámky do bloku. Po chvilce blok odstrčil, zvedl se a odešel do služebny.

Beigler četl hlášení. Lepsi bušil do psacího stroje. Jacoby telefonoval. Ručičky na nástěnných hodinách ukazovaly pět minut po deváté večer. Všichni tři detektivové vzhledli k Terellovi.

"Jdu domů," řekl Beiglerovi. "Ale vrátím se za pár hodin a pak si budeš moct jít taky oddáchnout. Dnes večer toho

už nemůžeme moc udělat. Třebas se to zítra ráno nějak zvrtné k lepšímu s pomocí novin nebo televize. Někdo ji mohl docela dobře zahlédnout, ale šest týdnů je dlouhá doba." Jen co se obrátil ke dveřím, rozletěly se dokořán a vešel Hess, oči rozzářené, naducaný obličej lesklý potem.

"Našel jsem místo, kde byla zabitá, šéfe," halekal. "A našel jsem ještě něco." Položil na Beiglerův stůl brýle s bleďě modrými obrubami z umělé hmoty. Pravá čočka chyběla a levá nožička byla ulomená. "Ležely pod keřem tak metr od místa, kde zemřela."

Beigler se zvedl ze židle a zíral na brýle. Lepsi se k němu přidal.

"Pověz nám to podrobně, Frede," vyzval ho Terrell, sedl si na kraj stolu a uchopil brýle.

"Vlezli jsme do těch pahorků," začal Hess. "S pomocí těch svítilen to docela šlo. Po chvíli jsme narazili na úzkou stezku, která vede na tu písčitou cestu z dálnice 4A. Na konci té stezky jsme našli slehlou trávu a rozdupaný písek, jako by tam někdo zápasil. Na písku a na listech jednoho keře se našla krev. Nedaleko od toho keře je houština a tam jsme našli otisk podpatku mužské boty. Jack přinese sádrové odlitky, jen co zatvrdnou. Jeví se to tak, že ten zabiják na ni čekal schovaný v houští a odtamtud po ní skočil. První ranou jí pravděpodobně srazil brýle."

Terrell zašilhal skrz čočku.

"Je dost silná. Lepsi, odnes ji hned chlapcům do laboratoře. S trochou štěstí by tohle mohla být speciální čočka. Zjisti všechno, co se dá, o těch ráfkách." Sklouzl pohledem na Hesse. "Našlo se něco z té druhé čočky, Frede?"

"Tadyhle." Hess vytáhl z kapsy obálku a podal ji Lepskému, který bleskurychle odešel.

"Budu u sebe," řekl Terrell a věnoval lítostivou vzpomínku něčemu, co na něho čeká v troubě. "Naklepej hlášení jak budeš moci nejrychleji, Frede." A vrátil se do své kanceláře zavolat Caroline.

Kapitola osmá

Ticky Edris otevřel oči a zamžoural na budík vedle postele. Ukazoval půl deváté a do zatažených závěsů se opíralo slunce.

Přes dveře své ložnice slyšel Algirovo chrápání. Když se Edris krátce po třetí ráno vrátil z restaurace La Coquille, Algir byl vzhůru a opracovával klíč.

Při vzpomínce na klíč se rozklepal rozčilením. Zaslechl od jednoho z Garlandových známých, který v restauraci obědval, že Garlandovi ten poslední večer vyhráli v Kasinu přes sto tisíc dolarů. Kdyby paní Garlandová odložila jen polovičku jejich výhry, ten klíč by bohatě vynahradil práci, kterou si s ním Algir dal.

Zavřel oči a pár minut poklímával, myšlenky mu ale nedaly spát. Odhodil pokrývku a vyhrabal se z postele.

Tiše vešel do obývacího pokoje. Algir spal na pohovce. Neklidně se zachrul, jak šel Edris do koupelny.

O deset minut později, oholený a vysprchovaný, krácel Edris k hlavním dveřím pro mléko a ranní noviny.

Když se vrátil do obývacího pokoje, Algir se probral a posadil se.

"Uděláš káfe?" zeptal se nadějně a protáhl se.

"Jo." Edris se odkolébál do kuchyňky a zapnul kávovar. Pak opřený o stěnu rozevřel noviny. Titulky přes celou stránku mu vyrazily dech. Zůstal na ně zírat a noviny mu začaly šustit v třesoucích se rukou. V ústech měl vyprahlo a srdce mu začalo divoce bušit.

NEZNÁMÁ BLONDÝNA NALEZENA UŠKRČENÁ V KORÁLOVÉ ZÁTOCE

Nedbal, že se káva začíná vařit, a začel se do zprávy o nálezu těla. Chvilí civěl na fotografii Hessova ducatého synka, teprve pak vypnul kávovar a prkenně vešel do obývacího pokoje. Tak ho to rozběsnilo, že by byl s to Algira zabít.

Algir dřepěl na posteli. Navlékl si lehký župan a teď zrovna mohutně zíval a drbal se na hlavě. Když spatřil Edrisův popelavý obličej a oči doutnající zuřivým vztekem, ztuhl.

"Co je?"

Edris mu beze slova podal noviny.

Algir si přečetl titulky a zbledl. Nejistě se vyhrabal na nohy.

"Páni!" zalapal po dechu. "Oni ji našli!" Chtěl si tu zprávu přečíst, ruce se mu však tolik rozklepaly a před očima se mu začaly dělat strachy mžítiky, že nebyl schopen rozluštit, co tam stojí. Zaklel a odhodil noviny na podlahu. "Co tam píšou?"

Edris přistoupil k domácímu baru a nalil dva pořádné panáky whisky.

"Co tam píšou!" zaječel Algir.

"Nech toho řvání!" utřhl se na něho Edris. "Hoď to do sebe."

Algir popadl sklenici a naraz ji vypil. Nalil si ještě.

"Padám odtud," zahuhlal. "Čert tě vem, Ticky. V životě jsem neměl skočit na ten tvůj pošahanej plán. Já..."

"Zavři zobák!" osopil se na něho Edris. "Poděkovat můžeš jenom sobě! Říkal jsem ti, abys ji zakopal někde na bezpečném místě! Zakopal, ty leple! Fakan ji dokázal vyhrabat! Tomu říkáš zakopat?"

Algir vyzunkl whisky a znovu si nalil. Pít ho zahřálo a začal se vzpamatovávat. Posadil se a zvedl noviny.

"Zahrabal jsem ji dobře. Je to smůla."

"Jo? Měl bych ti zakroutit krkem, ty hovado!" Edris nadsakoval zlostí. "Zvorál jsi ten nejnádhernejší plán pod sluncem! Aby do tebe hrom! Proč jenom jsem to neudělal sám?"

Algir se zatím uklidnil, srovnal noviny a začel se do zprávy. Po chvíli se ozval. "No, nezdá se, že by věděli, kdo to je. A píšou, že se nenašly žádné stopy. Pokud to Ira zahraje jaksepatří, jak by mohli kápnout na to, že našli Nořenu?"

Edris ovládl zuřivost. Vyrval Algirovi noviny, posadil se a znovu si zprávu přečetl.

"Jo." Vypravil ze sebe nakonec. "Pořád ještě bysme to mohli zmáknout. Možná nikdy nezjistí, kdo ta holka je."

"Ani nápad!" Algir znovu zpanikařil. "Já mizím. Tadyhle už jde o kejhák. Já znám poldy. Drží se zpátky, když mluví s někým od novin. Zrovna teď by už klidně mohli vědět, kdo ta holka je."

"Máme šanci, že na to nikdy nepřijdou," tvrdil Edris. "Nemají se čeho chytit... Tady stojí, že část obličeje mají na svědomí mravenci, a co zbylo, je k nerozpoznání. Píší, že nemá žádná znaménka, ani jizvy, podle kterých by se dala zjistit její totožnost, a zuby že má bez kazu. Tak jak by ji u všech všudy mohli identifikovat?"

Algir o tom podumal, ale nepřesvědčilo ho to.

"Ale co když na něco přišli a nechávají si to pro sebe?"

"A na co?" zavrčel Edris. "Kdyby jo, napsali by to v novinách. Chtějí přece zjistit, kdo to je, ne?"

Algir jen zafuněl. Dopil whisky a potom začal bloumat po pokoji, protože cítil, že je trochu opilý.

"I tak mizím, Ticky. Mám dvacet tisíc dolarů a to mi stačí. Dnes odpoledne se zkusím dostat do letadla na Kubu."

V daném okamžiku mohl Edris nejméně potřebovat, aby Algir vypadl ze hry. Bez něho neměl naději, že by se dostal ke Garlandovým penězům. S vypětím všech sil se ovládl, zvedl klíč od Garlandova sejfu, který ležel na stole, a zamával jím Algirovi před obličejem.

"Tohle má cenu sto táců!" vřískl. "Necháš si ujít takový prachy?"

Algir zaváhal.

"Do zejtra s tím nemůžeme hnout, a pak už by mohli vědět, kdo ta holka je. Jakmile se to domáknou, půjdou do školy a ten učitel jim dá můj popis. Pak mě sbalí jedna dvě. Do háje s prachama! Mizím, dokud to jde."

"Do háje s padesáti tisícovkami? Přeskočilo ti?" zařičel Edris a vyskočil. "Jak dlouho si představuješ, že ti dvacet tisíc vydrží? Poslyš, Phile, udelej to, co já. Oba vypadneme zítra odpoledne. Poletím s tebou na Kubu, ale budeme mít s sebou Garlandovy peníze."

Algir na něho upíral zavilý pohled.

"Nevzal bych tě s sebou ani do pekla! Každý polda ve státě tě od minuty pozná, ty smradlavej skrčku! Jít s tebou by bylo jako pověsit si na krk neónovou reklamu."

Edris se zrovna zalykal vzteky. Obličej měl zbrocený potem, dokázal se však opanovat.

"No tak dobře" řekl příškrčeně. "Tak půjdem každé po svejch, ale nejdřív si vezmem ty Garlandovy peníze."

"Já ne!" prohlásil Algir. "Já dneska odpoledne mizím."

Edris ho spaloval pohledem, malá očka zrudlá nenávistí, pak mu došlo, že musí tohohle podělaného grázla jediň ukecat, aby spolupracoval. Hbitě se rozhodl, že to zahraje na jeho chamtivost.

"Tak jo, když to chceš takhle, pak si ty prachy klidně nechám celý sám."

Algir přestal pobíhat po místnosti a zapíchl do Edrise upřený pohled.

"Co tím chceš říct?"

"Jsme partneři, když ale chceš ode mě utéct, pak mám právo na všechny prachy z Garlandova sejfu."

"Nemůžeš na ně, ty pošuku! Beze mě se na ně nedostaneš."

"Jo? Tak to se pleteš. Můžu přimět Iru, aby je vynesla. Prachy jsou v tlustý obálce. Stačí, když si ji strčí do kalhot a vyjde ven. Což udělá, na to vem jed, jinak bych s ní zatočil!"

"Dej si říct, ty pitomče," řekl Algir a pohled mu najednou znejistěl. "Zítra ráno tě mají poldové. Copak to nevidíš? Jestli přijdou na to, že Ira není Nořena, a oni na to přijdou... Ira bude mluvit, a pak jsi v loži."

"Říkám ti, že na to tak rychle nepřijdou," prohlásil Edris sebejistě. "Za takovýhle prachy hodlám to riziko podstoupit. Znam Terrella. Je spolehlivější, nic proti tomu, ale je pomalejší. Mohl bych zůstat rovnou tady v tomhle bytě klidně týden a pořád ještě bych byl v bezpečí."

Algir si nalil další sklenici. Tvářil se zamyšleně, a jak ho tak Edris pozoroval, viděl, že mu na to skočil.

"Jsi o tom opravdu přesvědčenější?" ujišťoval se Algir.

"Samosebou. Snad si nemyslíš, že bych riskoval krk, kdybych si nebyl jistej."

Algir do sebe hodil pití. V duchu si řekl, že by byl blázen, kdyby nechal Edrise shrábnout těch sto tisíc, když polovina právem patří jemu.

"No, možná do zítra počkám," řekl pomalu. "Mohl bych letět zítřejším odpoledním letadlem."

"Jestli na to nemáš nervy, leť dneska," Edris se náramně bavil. "Kromě toho by se mi tvůj podíl hodil, hezouně. Odjed' hned."

"Nech si ty kecý!" utrl se na něho Algir. "Půlka těch peněz patří mně a já se o ni nenechám připravit!"

"No dobrý, jestli ses takhle rozmyslel," řekl Edris, odešel do kuchyňky a začal znovu vařit kávu.

Bez Algira se nemůže obejít, uvažoval, ale čert vem den, kdy si ho vybral. Algir má pravdu. Jakmile ty peníze bude mít, musí z Paradise City vypadnout. Poldové by ho mohli líznout raz dva. Stačí, aby vylezl na ulici a kdekdo ho pozná. Pořád ale existuje možnost, že policie nezjistí, kdo ta mrtvá je. Zmizí a počká. Jestli bude pár měsíců ticho po pěšině, vrátí se zpátky. Ira by mohla být pořád ještě v bance. Za Algira by našel náhradu. Jeho plán není tak docela ztracený.

Ale kam jít, dokud nebude mít jistotu, že mu nic nehrozí. Do Mexika? To není špatný nápad. Nalil kávu do dvou šálků. Má dost peněz, to je jiná. Mohl by si v Mexiku pěkně užívat. A jestli Algir žije v iluzi, že svůj podíl dostane, bude se moc divit. Za to, že sehrál svou roli, vyfasuje Algir akorát kulku do zad.

Někomu ubíhala tato horká neděle pomalu, jinému rychle.

Iře připadalo, že den snad nikdy neskončí. Krátce po desáté odešel Mel za Joy. Chtěli strávit den v chatě na pobřeží. Zval Iru, ať jde s nimi, odmítla však.

"Vy dva zamilovaní chcete být sami. Mně nic nechybí," řekla s lehkostí, kterou nepociťovala. "Půjdu do klubu."

Mel odešel a Ira šla nahoru do svého pokoje a sedla si k otevřenému oknu. Má před sebou dvanáct dní, než odejde. Ještě se nerozhodla, kam by měla jít. Budoucnosti se nebála. Věděla, jak se o sebe postarat, ale hluboce litovala, že

opouští Mela, tenhle dům a svůj pokoj.

Zapálila si cigaretu a položila si nohy na okenní parapet. Nejraději by se neviděla při pomýšlení, že se Edris s Algirem vypaří s penězi, které jim pomohla ukrást, nemohla v tom ale nic podniknout, aniž se sama svezla s sebou. Svým odchodem jim přinejmenším zabrání, aby toho nesebrali ještě víc. Ještě dvanáct dní jim ale bude nucena obstarávat otisky klíčů, a to ji tížilo.

Nakonec se po důkladné úvaze rozhodla, co udělá, až Mel s Joy odjedou na svatební cestu. Nejlépe bude odjet do chaty na pobřeží, převléct se do šatů, v kterých do Paradise City přijela, obarvit si vlasy na černo, nechat auto autem a jít na dálnici, kde může chytit dálkový autobus do Miami. Odtamtud by mohla dalším autobusem do Texasu. S penězi, které si našetřila, půjde všechno hladce. A když už jednou bude v Texasu, najde si práci.

Algirovi utíkal den pomalu. Seděl u rádia, poslouchal každé zprávy, měl plno strachu vystrčit hlavu z domu a proklínal se, že se vůbec kdy s Fdrisem zapletl.

Kolem desáté zavolal na letiště a rezervoval si místo v letadle do Havany na následující odpoledne. Sbalil si zavazadlo. Pak už neměl nic na práci, tak si znovu sedl k přijímači a dával mu zabrat a pořád dokola pročítal zprávu o nalezení Norenina těla.

Edris se mnohem lépe ovládal. Zatímco Algir telefonoval na letiště, odešel z bytu. Odjel do restaurace La Coquille, kde našel Louise, jak sestavuje menu na večer. Řekl mu, že musí do New Yorku, kde umírá jeden starý přítel, který ho chce vidět. Louis mu dovolil odjet, když musí, s tím však, že nemůže očekávat, že mu ty dny, co bude pryč, půjde plat.

"To se rozumí," odpověděl Edris. Zatoužil plivnout Louisovi do obličeje, rozhodl se však působit dobrým dojmem až do konce. "Samozřejmě. Vrátním se, jak nejrychleji to bude možné, ale mohl bych se zdržet až deset dnů. Mrzí mě, pane Louisi, že jsem vám způsobil nesnáze."

Na chodbě udělal ke dveřím Louisovy kanceláře sprostý posunek. Pak odešel k svému zaparkovanému vozu, odjel na letiště a rezervoval si na příští odpoledne místo v letadle do Mexika.

Bylo právě poledne. Odjel zpátky do Paradise City, zaparkoval a vešel do baru, kam někdy chodíval. Objednal si dvojlitou whisky s ledem a kuřecí a šunkový sendvič. Zatímco jedl, vešel Bert Hamilton ze Sunu.

"Stálé zdraví," zahalekal Hamilton a zuchl vedle Edrise. "Jak se vede mému dvornímu šaškovi?"

"Skvěle. A vám?"

"Hnusně." Hamilton si dal čistou whisky. "Byl jsem skoro celou noc na nohou kvůli tý vraždě. Četl jste o tom?"

"No bodejť." Edris dopil a objednal další. "Vždycky čtu váš plátek, Berte. Co je nového?"

"Dalšího nic. Nikdo neví, kdo to je. Jen tak mezi námi, já si myslím, že na to vůbec neprijdou, ale ne abyste mě citoval. Ať je to, kdo chce, musí být zdaleka. Policie má teď už hlášky z celé Floridy a nikde nepohřešují holku, která by odpovídala jejímu popisu. Takže rozšiřují okruh pátrání. Mohla přijet z New Yorku... odkudkoliv."

"Kapitán Terrell je chytrý člověk," podotkl Edris. "Jestli to někdo zjistí, pak jedině on." Pohlédl tázavě na Hamiltona. "Nemají tedy ani tu nejmenší stopu?"

Hamilton, kterému o brýlích neřekli, zavrtěl hlavou.

"Ani jedinou... žádné jizvy, žádné zásahy od zubů, otisky prstů nejsou k ničemu, žádná mateřská znaménka... vůbec nic."

Edris dopil a sklouzl ze stoličky. Najednou se cítil volně a bezstarostně.

"No, poběžím. Mějte se, Berte." Pokývl na rozloučenou a vykolébal se z baru.

Jessi Farrovi se den táhl k nepřečkání. Trávil ho o samotě na opuštěném kousku pobřeží. Za nic nechtěl, aby ho někdo zahlédl. Až zítra ráno provede, co si předsevzal, bude pro něho mnohem bezpečnější, aby se na něho nikdo neupamatoval. Rovněž nezapomínal, jak Ira řekla, že by ho v takovémhle oblečení sebrala policie. Nechtěl, aby k tomu došlo, pokud se tomu může vyhnout.

Takže si naplánoval zůstat na pobřeží a přespát v pronajatém voze. Jídlo si vzal s sebou. Plaval, kouřil a pil jako zjednaný. Hrozně nerad byl sám. Připadalo mu, že den snad nikdy neskončí.

Mužům z oddělení vražd utekl den jako nic. Koho jen mohli na stanici postrádat, toho vyslali shánět informace ohledně rozbitých brýlí.

Technici z laboratoře na nich odvedli pěkný kus práce, když se vezme v úvahu, co měli k dispozici.

Ve tři čtvrtě na osm ráno seděl Terrell ještě za svým stolem. Beig-ler a Hess byli u něho v pracovně a všichni tři se nalévali kávou a kouřili. Terrell potřeptal pročítal zprávu z laboratoře, jako by se snažil z ní vyždímat ještě více údajů, než vůbec obsahovala. Technici z laboratoře klasifikovali obě čočky rozbitých brýlí a uvedli, že majitel trpí těžkým astigmatismem a musí brýle nosit neustále. Právě oko je více postižené než levé.

Z tohohle už se dalo vyjít a Terrell si od toho dost sliboval.

Poslal tři muže za všemi velkovýrobci skel v okruhu sta mil.

"To je jedno, že je neděle. Zjistěte, kde bydlí ředitel, ať otevře závod," nařídil Terrell. "Chci vědět, komu ty čočky byly dodány, a chci to vědět dnes!"

Přikázal Jacobymu, ať obtelefonuje nemocnice a oční specialisty, uvedené v telefonním seznamu.

Další tři muži se pokoušeli vypátrat továrnu, kde vyrobili ty brýlové obruby. Což rovněž nebylo nejjednodušší, vždyť továrny měly přes víkend zavřeno. Terrellovi se však nedalo oponovat.

Nyní měl před sebou hlášení o sádrových odlitcích otisku podpatku, nalezeného poblíž Korálové zátoky. Zpráva byla stručná, avšak zajímavá. Člověk, kterého hledali, měřil kolem stoosmdesáti centimetrů a vážil přes osmdesát kilo.

Boty číslo deset, které měl na sobě, byly prakticky nové. Tento typ vedli jedině v obchodě s pánskou luxusní obuví v Paradise City. Jeden policista se už vydal zkusit zjistit, který prodavač takový pár bot nedávno prodal.

Terrell odložil zprávu a zeptal se: "Co hodláš podniknout dál, Frede?"

"Šel bych se podívat na kluky do Korálové zátoky. Udělalo se už dost světlo, takže bude dobře vidět. Souhlasíte, šéfe?"

Terrell přikývl, a když Hess odešel, ještě si nalil do papírového kelímku kávu a upřel pohled na Beiglera.

"Doufal jsem, že po posledních nočních zprávách se trochu pohneme z místa."

"Sobotní noc je nalevačku. Většina lidí je někde venku. Za pět minut to budou znova hlásit. Jdu zpátky k sobě."

Beigler vykročil ke dveřím.

Po jeho odchodu si Terrell vyndal ze stolu ručník a holicí potřeby a vydal se do pánské umývárny.

Beigler zastihl Lepského ve služebně pro detektivy, jak kouří a poklímává. Jacoby hovořil do telefonu.

Beigler se stačil posadit a zapálit si, než Jacoby zavěsil a svižně se k němu obrátil.

"Doktor Hunstein má dvě pacientky, které trpí vadou, co odpovídá našemu popisu," oznámil. "Jednu tříadvacetiletou a jednu pětadvacetiletou. Obě blondýny. Obě místní."

"Zjistí, jestli se pohřešují a jestli někdy vlastnily brýle s bledě modrými obrubami." Jacoby se pustil do telefonování a Beigler pohlédl na Lepského. "Ty brýle s tím nemusejí mít vůbec nic společného. Pomyslels na to?"

"Ty jseš placenej za přemýšlení," zazubil se Lepski. "Já jsem placenej jedině za chození."

Po deseti minutách Jacoby ohlásil, že žádná z dívek se nepohřešuje a žádná v životě neměla brýle s modrými plastikovými obrubami.

"Pokračuj v tom dál," nařídil mu Beigler a přeškrtl jméno doktora Hunsteina.

Zařinčel telefon, Beigler se nadechl a zvedl ho. Zbytek dopoledne mu utekl díky výzvě v rozhlasu a v televizi v přívahu nepoužitelných informací, které bylo nutno ověřit.

V poledne zhlhl Terrell sendvič a rozhodl se, že se zajde podívat do Korálové zátoky, co dělá Hess. Když se soukal do svého vozu, pomyslel si, že dopoledne uteklo jako voda a v pátrání po totožnosti té dívky že postoupili stejně, jako kdyby si všichni celé dopoledne lebedili doma na kanapi.

Zůstal s Hessem po dvě hodiny. Prohledala se každá píď písečných pahorků a blízkého okolí a nepřišlo se na jedinou stopu.

"Nemá to cvek," zamručel Hess a utíral si zpocený obličej. "Vracím se s vámi, šéfe. Třebas už bude něco ohledně těch brýlí."

Na stanici zastihli Beiglera nad prvním seznamem jmen a adres, který právě došel.

Věřte nebo ne, tady máme dvaatřicet děvčat mezi patnácti a pětadvaceti, které nosí brýle podle našeho popisu," oznámil Terrellovi "Tři bydlí tady, deset v Miami. Dvanáct v Jacksonville tři v Tampě a ostatní kolem Keysu. Žádná není hlášena jako pohřešovaná, což ovšem neznamená, že se nepohřešuje,"

Terrell zamručel.

"Ať se do toho pustí Max. Nutno zjistit, zda měly takovéhle brýle,"

Beigler podal seznam Jacobymu, který s rezignovaným výrazem v obličeji přistoupil k telefonu.

"Jede sem chlápek, který by mohl být zajímavý," pokračoval Beigler. "Tvrdí, že viděl dívku a muže, jak jedou směrem ke Korálové zátokě kolem osmé ráno sedmáctého minulý měsíc... což by bylo před šesti týdny."

Terrell se rozzářil.

"Výborně. Až dorazí, zaveď ho ke mně do kanceláře." Zpozoroval, že se Lepski chystá zapálit si cigaretu, a nařídil mu: "Jdi Helfnout Maxovi s tím seznamem. Ať se to tady pohne!"

Když Terrell zmizel ve své pracovně, Lepski povytáhl obočí.

"Starej začíná mít zamotanou hlavu?" zeptal se.

"Já začínám mít zamotanou hlavu!" odsekl Beigler. "Pohni kostrou! Ať ti to odsejpá!"

Lepski se přidal k Jacobymu a přitáhl si druhý telefon. Zkoumal seznam jmen a adres. Po chvíli zvolal: "Hej, Joe? Víš, že je na tom seznamu ta Devonova holka?"

Beigler na něho nerudně pohlédl.

"Jo. Umím číst. A co z toho? Víme, že se nepohřešuje. Takže co?"

Lepski zamáčkl nedopalek, znovu si připálil, pak teprve prohodil "Až na to, že nenosí brýle."

"No a co?" utrl se na něho Beigler. "Proboha, Tome, jeď dál! Ty raděj kecáš než děláš, v tom je ta potíže!"

"Řekl jsem, že nenosí brýle," opakoval Lepski trpělivě. "Viděl jsem ji čtyřikrát pětkrát řídit auto... ona nenosí brýle!"

Beigler na něho upřeně pohlédl a najednou mu v očích svítl zájem. Natáhl se a podal si zprávu z laboratoře ohledně čoček. Pak se znovu zadíval na Lepského.

"Možná rád kecám," prohlásil Lepski suše, "nejsem ale žádnéj pitoměj polda. Už ti to došlo, Joe?"

"Tady píšou, že majitel brýlí je musí nosit neustále," zahuhlal Beigler a sraštil čelo. "Říkáš, že je na seznamu od doktora Weidmana a že brýle nenosí?"

"Jde ti to jedna báseň, Joe. Pozor, ať ti nepraskne v mozku žilka."

Beigler se zvedl a přistoupil k sedícímu Lepskému. Sebral seznam a začel se do něho.

"No jo. Nořena Devonova. Grahamova koedukační škola, Miami." Zamnul si bradu. "Může to být omyl. Promluví s Weidmanem."

Přešel zpátky k svému stolu a nechal se spojit s ordinací doktora Weidmana v Miami.

Sestra, která zvedla telefon, prohlásila, že doktor Weidman je mimo a do devíti se nevrátí. Zdála se dotčená, že by někdo vůbec mohl chtít mluvit s doktorem v takové krásné slunečné nedělní dopoledne.

"Tady policie v Paradise City," představil se Beigler. "Potřebuji informaci o jedné pacientce doktora Weidmana."

"Po telefonu nemohu s nikým o pacientech doktora Weidmana hovořit," odušila sestra upjatě. "Potřebujete-li nějakou informaci, musíte přijít za panem doktorem osobně." Zavěšila.

"Kráva!" ulevil si Beigler a mrskl sluchátkem do vidlice. "Hej, Tome! Zvedni zadek! Jeď do Miami a vyhledej doktora Weidmana. Nemůžeme čekat, až se vrátí. Promluv s ním. Víš, co mu chceme."

Lepši vyskočil. Všechno bylo lepší než trčet v dusné, zatuchlé služebně.

"Fajn. Najdu ho," prohlásil a zmizel.

Telefon se rozřinčel.

Volal Charley z ohlašovny. "Joe, mám tady pana Harryho Tullase. Tvrdí, že s ním chceš mluvit."

Tullas byl ten volající, který prohlašoval, že viděl muže s dívkou jet směrem ke Korálové zátocě.

"Sem s ním, Charleyi," řekl Beigler.

Harry Tullas byl vysoký, robustní člověk v laciném, avšak pečlivě vyžehleném obleku. Když Beigler povstal a potřásl si s ním rukou, odhadl, že Tullas by mohl být obchodní cestující, a trefil do černého.

"Děkuji vám, že jste přišel, pane Tullasi. Přijme vás policejní šéf. Šel byste laskavě se mnou?"

"Milerád," prohlásil Tullas. "Jenom doufám, že vás nepřipravuju o čas."

Beigler ho zavedl do Terrellovy kanceláře a představil ho.

"Posaďte se, pane Tullasi," vyzval ho Terrell a pokynul mu na židli. "Domníváte se, jak jsem vyrozuměl, že byste nám mohl pomoci."

"Poslouchal jsem dneska ráno to hlášení. Pamatuju se na tu dívku... tak jsem myslel, že neuškodí, když vám brnknu."

"Přál bych si, aby každý byl tak ochotný a dbalý veřejného zájmu," vzdychl Terrell procítěně. "Dáte si kávu?"

"Ne, díky, nikdy ji nepiju."

Terrell pokývl a Beigler nalil dva kelímky. Jeden pro Terrella, druhý pro sebe. Vždycky se jim oběma lépe pracovalo, když měli po ruce kávu.

"Takže, pane Tullasi..."

"Zastupuji Mellorovy výrobky, pane kapitáne. Potravinářské zboží. Obchoduju se všemi malými krámy na štrece od Miami po Key West. Sedmnáctého minulý měsíc jsem vyrazil brzo. Z Miami jsem vyjel ráno v sedm třicet..."

"Okamžik, pane Tullasi," přerušil ho Terrell. "Vezmeme to všechno důkladně. Vaši adresu jste nám nedal, vidíte?"

"377 Biscayne Street, Miami."

"Díky. Můžete pokračovat."

"Jel jsem po 4A a mířil na Seacombe, kde jsem měl pár obchůzek," navázal Tullas. "Provoz byl dost hustý. Předemnou jel buick se sklápěcí střechou. Střechu měl dole. Řídil ho nějaký muž a vedle sebe měl světlovlasou dívku. Celá kolona jela tak pětadesátkou. Pak najednou ten chlápek dal znamení blinkrem, že odbočuje doprava. Musel jsem zostrá šlápnout na brzdy, protože jsem nečekal, že doprava odbočí."

"A to proč?" zeptal se Terrell.

"Všecko to jelo na Seacombe. Ta silnice, co na ni ten chlapík odbočoval, je ta písčitá cesta ke Korálové zátocě. Lidi prostě přes týden ke Korálové zátocě nejedí. Tamtudy se dá jet jedině k moři. Je to víkendový místo. Někdy tam v neděli jezdím s dětma."

"Kolik tak mohlo být?"

"Krátce po osmé. Ti dva na sobě neměli plážový oblečení. Přišlo mi to trochu divný. Když jsem pak slyšel to hlášení, napadlo mi, že bych vám měl zavolat."

"Učinil jste správně. Vjeli na tu cestu a vy jste je ztratil z dohledu?"

"Jo. Ale později jsem toho muže v Seacombe znovu zahlédl."

"Povězte mi o té dívce. Dokázal byste ji popsat?"

"Vypadala tak na sedmáct osmáct. Měla na sobě bílou halenku, malý černý klobouk... jo, ano... měla brýle s modrými obrubami."

Terrell s Beiglerem na sebe pohlédli.

"Říkal jste, že jste toho muže znovu zahlédl?"

"Přesně tak. Vyřídil jsem své zákazníky v Seacombe a byl jsem na konečné autobusu a bral benzín. Ten chlápek zastavil nedaleko, co jsem stál. Poznal jsem auto a poznal jsem jeho. Vylezl z vozu a kráčel k lavici, kde seděla nějaká dívka."

"Okamžik, pane Tullasi, co ta první dívka?"

"Ta už s ním nebyla."

Terrell s Beiglerem na sebe znovu pohlédli.

"Chcete říct, že naložil jinou dívku?"

"Přesně tak." Tullas se zakřenil. "Jsem úctyhodný ženáč se třema dětma, pane kapitáne, ale tahle holka mi padla do oka, to vám povím. Počítám, že každý chlap tam po ní koukal. Měla víc sexu v malíčku, než mají tyhlety některé sexbomby, co se o nich píše, v celém těle. Takže ten chlápek k ní přistoupil a něco jí řekl. Odpověděla mu. Ať už mu řekla, co chtěla, pěkně ho to dožralo. Zrudl v obličeji, otočil se jak na obrtlíku a hurá zpátky k svému vozu. V životě jsem neviděl chlapa, aby se takhle rychle naštvál. Zajímalo mě to, chápete, protože jsem ho viděl jet po té písčité silnici s tamtou dívkou a najednou tadyhle s jinou. No jo, řekl jsem si, je bez sebe vzteky, a chvíli jsem si myslel, že ho ta senzační holka odpalírovala, ale kdepak. Zvedla se, šla za ním a nastoupila do vozu. Odjeli směrem na Paradise City. Víc už jsem je neviděl."

"Zapsal jste si číslo auta?"

"Ne, proč. Auto mě nezajímalo. Byl to buick roadmaster se sklápěcí střechou. To je všecko, co vám o něm můžu říct."

"Jakou mělo barvu?"

"Bylo dvoubarevné: červená s modrou."

"Nové?"

"Tak rok staré."

"A ten muž. Můžete ho popsat?"

"No bodejť. Vypadal jako právník, tedy aspoň mně se zdálo, anebo jako bankovní úředník. Měřil tak stoosmdesát, měl rozložitá ramena, vážit mohl odhadem takových devadesát kilo. Pohledný, opálený blondýn s úzkým knírkem. Na sobě měl béžový oblek a hnědý slamák. Na oblečení si potrpěl, to vám teda řeknu."

Beigler najednou poposedl. Něco mu pošimralo paměť.

"Pane Tullasi, kolik mu tak mohlo být?"

"Hmmm, osmatřicet... čtyřicet."

"Nevšiml jste si na jeho obličejí ještě něčeho: Něčeho zvláštního?"

Tullas zkrabatil čelo.

"Nevím, co máte na mysli tím zvláštním... měl výrazný důlek na bradě, čímž vypadal zajímavě... víte, co chci říct... jako filmovej herec."

Beigler chňapl po sluchátku. Terrell z něho nespouštěl vyčkávací pohled.

"Max? Hoď mi sem tu fotku Phila Algira, co nám poslali z New Yorku. Víš... toho kriminálního," řekl Beigler.

"Algir?" Terrell nadzdvihl huňaté obočí.

Beigler zavěsil.

"Třebas se pletu, ale popis sedí. Vypařil se z New Yorku zrovna když na něho vydali zatykač. Mohl by to být on."

"Než nám to donesou... můžete nám popsat tu dívku, co s ním odjela?" zeptal se Terrell.

"To se ví! Prvně jsem ji zahlídl, když jsem parkoval, abych vyřídil jednu obchůzku. Vystoupila z autobusu z letiště v Miami, šla k lavičce a posadila se. Nepřehlídl jsem ji, protože se uměla vrtět jedna radost," Tullas se zazubil. "Ta si to nesla, co k ní patřilo, pane kapitáne. Od dob Marylin Monroe nic takového nevidět."

"Kolik jí tak mohlo být?"

"Osmnáct... devatenáct. Tak sto šedesát centimetrů vysoká, pěkně roslá. Měla na sobě tmavě zelené sako a přiléhavé černé kalhoty. A na hlavě bílý šátek."

"Vystoupila z autobusu z letiště?"

"Jo. Když jsem skončil jednání, pořád ještě seděla na lavičce. Potom se vynořil ten chlapík..."

Vešel Jacoby, položil na stůl složku a odešel.

Beigler ze složky vytáhl fotografii a položil ji před Tullase.

"Je to on?" zeptal se.

Tullas se zahleděl na snímek, pak přikývl.

"Jo... to je on!"

Když Tullas odešel, Terrell prohodil: "Zdá se, že se na nás usmálo štěstí. Porozhlídní jse po Algirovi, Joe. Třebas tady ještě pořád bude, i když pochybuju. Řekni Hessovi, že s ním chci mluvit."

O pár minut později vstoupil do Terrellovy pracovny Hess.

Terrell mu rychle zrekapituloval, co říkal Tullas.

"Nevím, kdo je to děvče, co Algir naložil, ale najdi ji. Mohla by nás k němu dovést. Vystoupila z autobusu z letiště krátce po čtvrt na devět. Musela přiletět z New Yorku. Oťukej to, Frede."

Hess vkráčel do kanceláře pro rezervaci letenek najetišti v Miami. Dívka, která tam seděla u psacího stroje, přestala ťukat a tázavě k němu vzhledla.

"Jsem od policie v Paradise City," oznámil a blýskl odznakem. Dívka se spěšně zvedla a přistoupila k přepážce.

"Chtěl bych se podívat na seznam cestujících ze sedmnáctého minulého měsíce," pokračoval. "Letadlo z New Yorku, tady přistává v sedm třicet."

"Ano, pane. To vám mohu vyhledat."

Odešla a Hess se zatím posadil na lavici. Když odcházel od Terrella, šéf právě hovořil s newyorskou policií. Rozjel se všeobecný záťah na Algira. Nad Algirovým rejstříkem Hesse zarazilo, proč se přeskolil na zabijáka. V jeho bohatém policejním materiálu nebyla zmínka, že by se uchýloval k násilnostem. Algir pracoval v rukavičkách. Násilí používat nepotřeboval.

Dívka se vrátila se seznamem cestujících a podala ho Hessovi.

"Můžete si to nechat, pane," řekla.

Seznam obsahoval dvaatřicet jmen. Nad jedním se zarazil a na čele mu vyskočily vrásky. Ira Marshová.

Divný, divný, pomyslel si. Marshová. Že by náhoda? Muriel Marshová... Ira Marshová... příbuzné?

"Máte nějaké informace o téhle ženě?... Ira Marshová," zeptal se úřednice, která ho se zájmem pozorovala.

"Mám kopii její letenky, jestli by vám to pomohlo."

"Jo... podívám se na ni."

Dívka přistoupila k registratuře a po chvíli vytáhla letenku. Dozvěděl se z ní, že Ira Marshová cestovala sama a že bydlí v East Battery Street číslo 579 v New Yorku.

"Díky," řekl Hess, opustil kancelář a vydal se k letištní policejní hlídce. O půldruhé hodiny později byl zpátky na policejním ředitelství a podával hlášení Terrellovi.

"Ta dívka, kterou Tullas viděl na konečné autobusu v Seacombe, je Ira Marshová," oznámil a nalil si kávu. "Kluci z letištní hlídky se na ni pamatují. Podle všeho udělala dojem na hezkou řádku chlapů. Ira Marshová přiletěla z New Yorku. Nastoupila do autobusu z letiště do Seacombe. Otázka zní, co je to zač, ta Ira Marshová? Máme její adresu. Co kdyby nám ji v New Yorku oklepli?"

"Pust' se do toho," kývl Terrell, "a co možná nejrychleji. Zjisti, jestli náhodou není v příbuzenském vztahu k Devonově ženě. Mohla přijet na pohřeb, co ale má s Algirem?"

Sotva Hess z Terrellovy pracovny odešel, vpadli dovnitř Beigler a Lepski.

"Tom na něco přišel, a třeba nám to k něčemu bude, šéfe," začal Beigler. "Mezi jmény děvčat, které by mohly nosit ty brýle, je Nořena Devonová. V poslední době ji Lepski párkrát zahlédl za volantem. Tvrdí, že ji viděl bez brýlí. Poslal jsem ho za doktorem Weidmanem, který ten předpis vystavil Začni od tohohle, Tome."

"Zaskočil jsem za tím doktorem Weidmanem. Omyl můžeme vyloučit. Nořena Devonová má těžký astigmatismus. Na pravém oku horší než na levém. Ukázal jsem doktorovi tu čočku a ten potvrdil, že byla zhotovena podle jeho předpisu. Dal mi jméno optika, který brýle dělal, ale ten je někde na víkendu. Vráti se v úterý ráno."

Terrell si mnul šiji a mračil se na Lepského.

"To mi teda není jasné, proč tímhle ztrácíš čas, když víme, že slečna Devonová se nepohřešuje?"

Lepski přešlápl z nohy na nohu.

"Připadlo mi prapodivné, že slečna Devonová nenosí brýle."

"Chceš říct, že je nenosí nikdy?"

"To bych netvrdil, ale podle doktora, kdyby je nenosila ustavičně, byla by poloslepá."

"Nevíš, že děvčata brýle nerada nosí?" opáčil Terrell netrpělivě. Zkrátka chodí bez nich a skoro nevidí... holky už jsou takové."

"Řídí bez nich auto."

"No dobře, dobře, až budu mít chvíli, promluví si s jejím otcem. Už se, Tome, proboha pust' do něčeho důležitějšího." Pohlédl na hodinky. "Je skoro devět a my propásli zprávy. Ať Algirův popis odvysílají v zítřejších ranních zprávách v sedm třicet. Vezmi si tuhle fotku a začni obcházet hotely. Porozhlídni se, jestli je ve městě."

Lepski sebral fotografii, vrhl pohled na Beiglera a odešel.

"A ty, Joe," pokračoval Terrell, "neposílej lidi za nepodstatnými záležitostmi, když potřebujeme kdekoho na Algira. Měl bys mít rozum a nezdržovat se s dcerou Mela Devona."

"Ano, šéfe," řekl Beigler schlíple. "Připadalo mi podivné..."

"To je v pořádku... nech to plavat!" odsekl Terrell. "Co kdybys dejme tomu zavolal toho Edrise a zjistil, jestli se před ním Muriel Marshová někdy o téhle Iře Marshové nezminila?"

"Bude teď v restauraci."

"Brnkni mu tam."

Beigler se vrátil zpátky k svému stolu. Hess právě pokládal sluchátko do vidlice.

"Posílají někoho do East Battery Street a ozvou se," řekl, zívá a vstal, aby se trochu protáhl. "Vypadá to na další dlouhou noc."

Beigler jen zamručel. Vytočil číslo restaurace La Coquille. Po chvíli čekání zvedl sluchátko vrchní číšník Louis.

"Městská policie. Chtěl bych mluvit s Edrisem," oznámil Beigler.

"Není tady."

"Kde je?"

"V New Yorku. Vráti se do deseti dnů. Jel navštívit umírajícího přítele."

"No, alespoň má přítele," poznamenal Beigler a zavěsil.

"Viš, co mi nehraje?" řekl Hess, "proč se z Algira stal zabiják. To je u podvodníků vzácný. Co to musel mít za důvod? Muselo to být něco opravdu velkého."

Beigler si přisunul telefon.

"Lámej si s tím hlavu sám" řekl. "Já mám své vlastní starosti." Za- volal noční službu automobilové společnosti General Motors. Když zvedli telefon, ohlásil se: "Tady policie v Paradise City. Potřebujeme vypátrat buick roadmaster se sklápěcí střechou. Dvoubarevný: modrý a červený, pravděpodobně loňský model. Co takhle u vás?"

"Teď právě máme v garáži tři takové."

"Majitel tohohle má tak sto dvaosmdesát, udělaný, modré oči, blondák a potrpí si na oblečení."

"Ano, jistě. Toho známe, to je pan Harry Chambers. Je tady na návštěvě."

"Máte u vás jeho auto?" zeptal se Beigler a poposedl až na kraj židle.

"Ne. Měli jsme ho tady minulý týden. Od té doby u nás pan Chambers nebyl."

"Zůstal vám něco dlužen?"

"Nevím. Zjistím to. Počkejte u telefonu."

Beigler se opřel v židli a mrkl na Hesse.

"Hned napopravně jsem na něho kápnul. Kdo by si troufnul tvrdit, že nejsem jedinečnej detektiv?"

"Holt štěstí," podotkl Hess kysele.

Garážmistr se vrátil zpátky k telefonu.

"Ne. Zaplatil do devátého. Náš účetní si myslí, že pan Chambers odjíždí z města."

"Máte jeho adresu?"

"Bydlel v Regentu."

"Nevzpomněl byste si, jestli ten člověk neměl důlek na bradě?"

"No bodejť. Důlek, že by se mu tam vešla kulička."

Beigler s úsměvem od ucha k uchu poděkoval a zavěsil. "Je v Regentu, nebo tam aspoň byl, a Tom si může uběhat nohy, jak se ho snaží najít."

Hess se natáhl po telefonu. Zavolal spojovací ústřednu, nařídil, ať se co nejrychleji spojí s Lepským a řeknou mu, ať jde do hotelu Regent.

Lepski právě ujížděl po pobřežní autostrádě, když to hlášení zachytil. Vzápětí zabočil do postranní ulice a vyrazil k hotelu Regent.

O deset minut později volal Terrellovi.

"Algir odešel z Regentu devátého; žádnou adresu, kam by se mu měla posílat pošta, nenechal. Podle všeho vypadl z města."

"Třeba mu došly peníze. Začni obcházet lacinější místa," nařídil Terrell. "Pořád ještě by tady mohl být."

"Ano, pane," řekl Lepski, zavěsil a trpce si povzdychl.

Kapitola devátá

Ticky Edris vyšel z kuchyňky s konvicí kávy a postavil ji na stůl. Spal mizerně a byl podrážděný. V noci ležel potmě a přemítal o své nynější nejisté budoucnosti. Pěnila se v něm krev, že musí opustit svůj byt a všechno jenom proto, že Algir je nezodpovědný, nespolehlivý zmetek. Jak naléval dva šálky kávy, vrhl na Algira pohled plný stěží utajované nenávisti.

Algir dřepěl v křesle a kouřil. Rovněž špatně spal a pod očima se mu modraly kruhy. Neustále sledoval hodiny a netrpělivě čekal na rozhlasové zprávy v sedm třicet

"Noviny ještě nepřišly?" zeptal se naléhavě a natáhl se po kávě.

"Ne!" Edris přistoupil k domácímu baru a chrstl si do kávy velkorysou dávkou brandy.

"Taky si trochu dám," řekl Algir.

Podal mu láhev, a když si Algir naléval brandy do šálku, znovu mrskl pohledem po hodinách. Ukazovaly za tři minuty půl osm. Nestojí ty hodiny? Porovnal čas na svých hodinkách a netrpělivě zamručel.

"Dej si pohov!" ozval se Edris podrážděně. "Říkám ti, máme to v suchu! Hamilton říkal, že policajti nemají nejmenší stopu. Podle něho nikdy nepřijdou na to, kdo ta holka je."

"Ten srabař! Co ten o tom ví?" Algir si srkl kávy, pak se natáhl a pustil rádio.

Oba netrpělivě poslouchali poslední takty swingové skladby a pak s ještě větší netrpělivostí zprávy z domova i ze zahraničí. Nakonec celí zkameněli naslouchali, jak hlasatel pokračuje: "V případu vraždy v Korálové zátocě nastal obrat. Policie potřebuje vyslechnout Phillipa Algira, alias Harryho Chamberse, poslední známá adresa hotel Regent, Paradise City, od něhož si slibuje, že by jim mohl v pátrání pomoci. Algir je sto osmdesát centimetrů vysoký, váží 85 kilogramů, blondýn. Má široká ramena, malý knírek, modré oči a hluboký důlek na bradě. Naposledy byl viděn v bezovém obleku a čokoládově hnědém slamáku s červenou stuhou. Řídil červenomodrý buick roadmaster se sklápěcí střechou, poznávací značky NY 4599. Kdokoliv bude mít jakoukoliv informaci týkající se tohoto muže, ať laskavě okamžitě zavolá policejní stanici v Paradise City, číslo 0010."

Oba dobré půlminuty seděli, jako když do nich uhodí hrom, a propastné ticho, které mezi ně padlo, vyplňovala jen taneční hudba. Pak Algir najednou ožil. Zaklel a mrskl po Edrisovi svůj šálek. Šálek se Edrisovi roztrhl o hrud' a vřelá káva mu chrstla do obličej. v "Ty hajzle!" zaryčel Algir a vyskočil. "Za tohle ti zakroutím krkem! Čert tě vem! Vyrvu ti srdce z těla!"

Jak se na něho Algir řítí, Edris sklouzl z pohovky, jako ještěrka se vyhnul jeho napřaženým rukám, vletěl do ložnice, přibouchl dveře a zamkl za sebou.

Algir ze sebe chrlil kletby a ramenem se opřel do dveří. Otrásl ses ale nepovolily. Poodstoupil, namáhavě oddychoval, nenávistně civěl na dveře a zatínal pěsti. Pak mu došel celý dopad toho hlášení a málem se strachy pozvracel. Posadil se, polykal hořké sliny, roztrásla ho zimnice, na obličej mu vyrazily kapky ledového potu a zuby mu cvakaly.

Edris v ložnici měl rovněž pěkně nahnáno. Algir by ho bezpochyby zamordoval, kdyby se na něho dostal. Přirtil se ke komodě, vytrhl spodní zásuvku a horečně hledal automatickou pětadvacítku, kterou tam měl schovanou. Nemohl ji nalézt. Všechno ze zásuvky vyházel a přesvědčil se, že tam zbraň nemá. Musel ji sebrat Algir. S roztřesenými koleny dosedl na postel a zíral na dveře jako vyděšený pták tvář v tvář hadovi.

Uplynulo dobrých dvacet minut a Algir vyzunkl půl láhve brandy, než se začal pomalu vzpamatovávat.

Ještě mě nemají, říkal si. Jsem v rejži, ale ještě pořád mám šanci, když budu trochu myslet. Poldové budou hlídat letiště a nádraží. Budou pást po jeho autě. S letem do Havany je konec. Ani kdyby nehlídali silnice, neodváží se jet buickem, který byl momentálně bezpečně zamčený v Edrisově garáži.

Ten zatracenej skrček ho do toho navezl a teď ho bude muset vysekat! Vyhrabal se na nohy a přistoupil ke dveřím ložnice.

"Do smrti dobrý, Ticky," řekl. "Vylez. Nedotknu se tě ani malíčkem. Musíme si o tom promluvit. Polez ven."

"Nehnu se odtud," ozval se Edris. Převlékal se do suché košile. "Nevěřím ti."

"Nebud' blázen. Ztrácíme čas. Jedeme v tom oba. Musíme to prodebatovat."

Edris zaváhal. Algirův hlas už nezněl zuřivě. Věděl, že ho přechází vztek stejně rychle jako ho popadne, ale i tak si přál mít svou zbraň. Vklouzl do jiného obleku, a když pak na něho Algir znovu zařval, ať vyleze, odemkl dveře a opatrně je otevřel. Algir stál uprostřed místnosti, v pravé ruce držel Edrisovu pistoli a mířil na podlahu.

Edris se zastavil. Při pohledu na zbraň se mu obličej zkrivil děsem.

"Žádný strachy, ty smrade podělaná," zavrčel Algir. "Nic ti neudělám."

"Dej mi tu pistoli! Je moje!" vřiskl Edris a vešel do obývacího pokoje.

"Je jistější, když ji nemáš," odsekl Algir a vsunul si zbraň do kapsy. "Posaď se! Hodíme řeč."

Edris se posadil a mozek mu pracoval na plné obrátky. Jak jen mohli poldové na Algira kápnout? Věděl, že jestli ho chytnou, bude mluvit. Algir ho do toho zatáhne a ani nemrkne, tím si byl Edris jist. Zbývá mu jenom jedna možnost.

Přistihnout Algira nepřipraveného a zabít ho dřív, než ho policie sbalí.

"Vezem se v tom oba," říkal Algir. "Nezdá se, že po tobě policajti jdou, jinak by tady už byli. Taky podle všeho ještě nejdou po Iře. Kdyby věděli, že to není Nořena, nedrželi by to pod pokličkou. A teď poslouchej, ještě pořád máme mizivou naději z toho vyváznout. Mohli bysme to zkusit v tvým mini. Kdybysme se mohli dostat až do Miami, znám tam jednoho chlápka, kterej by nás schoval, dokavad se to trochu nepřežene. Ten chlápek má konexe a může nás dostat na loď na Kubu, ale na něco to přijde. Je drahej. Než odtud vypadnem, musíme schrstit každej dolar, co bude po ruce. Takže to prostě musíme zkusit s tím Garlandovic sejfem."

Edris na něho zůstal civět. Věděl, že Algir má pravdu. Musejí dát dohromady co nejvíc peněz, ale ne z banky! To by bylo šílenství!

"Nemůžeš lízt do banky, ty skopová hlavo," zavrčel. "Poznali by tě."

"Kdo říká, že půjdu do banky? Dokud nebude čas vypadnout, zůstanu tady," prohlásil Algir. Ukázal na telefon. "Zavolej Iře. Řekni jí, že se za půl hodiny sejdete v kavárně naproti bance. Včera jsi vyřvával, že jestli toho nechám, peníze z banky vynese ona. Tak ať to udělá! Je mi fuk, jak ji přesvědčíš, ale koukej ji k tomu přimět! Řekni jí, že hned, jak se trezor otevře a bude moct dolů, ať ty prachy sebere, pak musí nabulíkovat strážím, že jí není dobře a musí na vzduch. Budeš čekat v kavárně. Tak pohni kostrou, zavolej jí!"

Edris zaváhal.

Algir zaklel, vytáhl pistoli z kapsy a namířil na něho.

"Jestli to neuděláš, máš funus! Tak hrome dělej!"

Edris pomalu kráčel k telefonu. Nejdřív si vyhledal číslo v seznamu, pak je vytočil. Ozval se ženský hlas: "Rezidence pana Devona."

"Chtěl bych hovořit se slečnou Devonovou," řekl Edris.

Žena mu řekla, ať počká u telefonu. Po krátké odmlce vzala sluchátko Ira.

"Tady Ticky. Chci, abys na mě za půl hodiny čekala v kavárně naproti bance."

"Proč?" Vhlase jí zazněl rezavý tón,

"Nestarej se proč... dělej, co ti říkám, nebo toho budeš litovat!"

Algir se zvedl. Nepřestával na Edrise mířit.

"Chci tvůj podíl z těch Wanasseeho peněz, Ticky. Pětadvacet táců. Naval je! Nechám si je jako pojistku. Nenecháš mě aspoň ve štychu s těma Garlandovejma prachama. Naval to sem!"

Edris rozpoznal v jeho pohledu hrozbu a nedohadoval se. Přistoupil k psacímu stolu, vytáhl zásuvku, hrábl dozadu a vyndal silnou, zapečetěnou obálku. Hodil ji Algirovi.

Algir ji trhnutím otevřel, ujistil se, že v ní Edrisův podíl z Wanasseeho peněz je, a vsunul si ji do kapsy.

"Všecko dostaneš zpátky, Ticky. Teď padej. Čas utíká."

S vraždou v srdci, obličej sešklebený vztekem, se Edris vykolébal z bytu a práskl za sebou dveřmi.

Joe Beigler seděl za svým stolem, v obličejí ztrhaný, oči o poznání zapadlejší. Seděl tak už osm hodin a vypořádával se s nepřetržitým přílivem hlášení, telefonátů a rozhlasových zpráv souvisejících s Algi-rem a vraždou v Korálové zátocce.

Všichni detektivové byli v terénu a pídili se po informacích, které Beigler předával dál. Až na něho ve služebně nikdo nebyl a Beigler si přál, aby si někdo našel čas a přinesl mu trochu kafe.

Už po dvanácté během hodiny zařinčel telefon. Zamručel a chňapl po sluchátku.

"To jsi ty, Joe? Tady Aldwick, strážný z Floridské depozitní."

"Ahoj, Jíme, copak chceš?"

"Ten chlap. Algir. Tady ho známe. Najmul si tady sejf a každý den sem chodí."

"Fakt?" Beigler zpozorněl. "A co dělá, že si u vás najal sejf?"

"Je to velkej hazardní hráč... to aspoň vykládá. Zapsal se jako Lowson Forester, popis na něho sedí a já ho poznal podle fotky v novinách. Je to na beton Algir."

"Hele, Jíme, hned jak budu někoho volnýho mít, pošlu ho k vám. Možná má něco v sejfě, na co bysme se měli podívat."

"Máš smůlu. Bez jeho klíče nemůžeme sejf otevřít."

"Můžeš ho vypáčit, ne?"

"To musí rozhodnout pan Devon."

"Okay, jakmile budu někoho mít, pošlu ti ho. Jestli se ale Algir objeví dřív, budeš si s ním umět poradit?"

"To si piš. Po ničem neprahnou víc. Měj se, Joe, a moc to s tou prací nepřeháněj." Aldwick zavěsil.

Beigler načmáral poznámku na cár papíru a zabodl do něho tužku. Telefon znovu zazvonil. Zavrtěl hlavou a zvedl sluchátko.

Ira vešla do kavárny z plného slunečního jasu časného dopoledne a zastavila se, aby si přivykla na příšeří. Zhlédla, jak na ni Edris od druhého konce místnosti mává. Bez nadšení se propletla mezi stolký a přisedla si k němu.

Z jeho napjatého a popelavého obličej se dovítčila, že se muselo semlít něco moc špatného, a po zádech jí přeběhl mráz. Ani jeden neřekl slovo, dokud si u číšníka neobjednala kávu.

Ještě štěstí, řekla si, že Mel nepřišel k snídani dřív, než vypadla z domu. Určitě by se jí vyptával, proč odchází tak brzo. Paní Sterlingové řekla, že má hned po ránu schůzku a nemůže na snídani čekat. Teď seděla tady a lámala si hlavu, co jí Edris chce. Nespouštěla z něho pohled a pozorovala, jak mu oči jezdí sem a tam a na nízkém čele jak mu vyskakují kapičky potu. Pociťala strach.

Edris neztrácel čas. "Četlas ráno noviny?" zeptal se bez průtahů.

Zavrtěla hlavou.

"Phil má malér. Hledají ho poldové. Nemáme moc času, tak dobře poslouchej. Sebereš ty Garlandovy peníze."
Pošoupl jí po stole klíč, který Algir zhotovil.

"To ne!" odtáhla se od klíče.

"Zavři zobák! Phil je nemůže vyzvednout, musí se schovávat, tak je vybereš ty."

"Nemůžu! Je to moc nebezpečné!"

Vycenil na ni zuby. Vypadal jako zlé zvíře zahnané do kouta.

"Setři dechem!" Vytáhl ze zadní kapsy kalhot výtisk listu Paradise City Sun, který vzal s sebou. "Mrkni se na tohle!"

Upřeně hleděla na Algirovu fotografii na přední straně a na titulky přes celou stránku. Se vzrůstajícím děsem četla, že Algir je hledán policií v souvislosti s vraždou neznámé dívky, nalezené v Korálové zátocě.

Vražda! Algir!

Připitoměle zůstala na Edrise koukat.

"To nechápu. Copak on...?"

"Nejvyšší čas, abys pochopila," syčivě zašeptal. "To byl kec, jak jsem ti vykládal, že se Nořena utopila. Stála v cestě, tak ji Phil vyzvedl ze školy předtím, než naložil tebe, a zakroutil jí krkem. Nezahrabal ji dost hluboko, hovado jedno pitomý, takže našli, co z ní zbylo!"

Zdálo se jí, že už už omdlí. Oběma rukama křečovitě sevřela hranu stolku a snažila se vzpamatovat. Cítila, jak jí z obličeje zmizela všechna krev.

"Takže po něm slídí a udělali na něho záťah" pokračoval Edris a nespouštěl z ní pohled. "Potřebuje prachy, aby mohl fofrem zmizet. A ty mu je obstaráš, nebo jsme všichni v rejži. Jasný? Jestli ho chytanou, bude zpívat jak zjednaný a ty a já se pěkně vezem."

"Neudělám to!" řekla chraplavě. "Já s tím nemám nic společného. Nevěděla jsem..."

"Přestaň žvanit! Uděláš to," osopil se na ni. "Představuješ si, že ti poldové kdy uvěří, žeš nevěděla, že ji Algir oddělal, abys mohla na její místo? Tohle je vražda, kotě, a ty v tom pojedeš jako spoluvinice. Vyfásneš doživotí. Phil a já půjdeme do plynové komory, ty však strávíš zbytek svého života v jiný komoře, s mřížema. Osobně dávám přednost plynu."

Zachvěla se.

"Trochu myslí. Obstaráš nám prachy, a jsi v bezpečí. Dokavad Phila nechytí, nemají naději, že by zjistili, kdo ta mrtvá ve skutečnosti je. Já mizím, ty ale můžeš zůstat. Jedině ty na tom vyděláš. Pořád si můžeš udržet svůj domov a nic ti nebude hrozit, pokavad my dva dostaneme prachy. Copak to nevidíš? Tohle je tvoje velká příležitost, ale musíš za ni zaplatit." Pohlédl na hodinky. Ukazovaly za deset minut devět. "No tak, anděli, rád bych od tebe slyšel, že to uděláš!"

Dlouhou chvíli seděla bez pohnutí. Kdyby se tak mohla těchhle dvou bestii zbavit, udělala by pro to cokoliv!

Nakonec přikývla.

"Pokusím se," řekla, aniž na něho pohlédla.

"Koukej nezůstat jen u toho pokusu. A teďka poslouchej: hned jak otevrou trezor, seber peníze. Strč si je do kalhot. Řekni tam někomu, že ti není dobře. Muselas něco špatného sníst nebo tak. Dovol se a jdi domů. Budu tady na tebe čekat. Dáš mi prachy, půjdeš domů a budeš z toho venku. Do jedenácti s Philem vypadneme z města. Je ti to jasný?"

Už se začínala vzpamatovávat z prvního otřesu a pomalu překonávat panický strach. Budťo tedy všechno, nebo nic. Až se zbaví těchhle štění, ještě pořád by se jí mohlo podařit pokračovat v tomhle novém způsobu života, který si tolik oblíbila.

"Udělám to," zajíkla se. "Přinesu ti ty peníze." Zvedla se k odchodu.

Nespouštěl z ní pohled. "Budu čekat. Pamatuj, stačí malá chyba a máme to všichni spočítaný... na to nezapomeň."

Vrávoravě vyšla z kavárny a zamířila přes ulici do banky. Strachy se jí dělalo nevolno. Teprve jí začalo docházet, že Algir opravdu zavraždil Melovu dceru. Měla jistotu, že kdyby to Mel někdy zjistil, nikdy by neuvěřil, že s vraždou neměla nic společného. Musí vzít ty peníze a zbavit se těch dvou. Kdyby je tak chytl! Rozklepala se při pomýšlení, jak se pokouší Mela a policii přesvědčit a vysvětlit jim, že nevěděla, že Algir Nořenu zavraždil. Ano, Edris má pravdu... nikdy by jí neuvěřili.

Následující hodina ubíhala k nepřečkáni pomalu. Seděla za svým stolem v oddělení účtů a bezmyšlenkovitě obracela listy papíru, příliš vyděšená, než aby věděla, co dělá. Jedna úřednice, co šla kolem, se zastavila a ptala se, jestli jí není zle.

"Vypadáš hrozně, Nořeno. Neměla bys raději jít domů?"

"Nic mi není," odpověděla odměřeně. "Nestarej se."

Dívka na ni ještě jednou pohlédla, pak pokrčila rameny a odešla.

Když se ručičky na nástěnných hodinách doplázily na tři čtvrti na deset, zvedla se a prošla dvoranou k trezoru. Překvapilo ji, že Aldwick není na svém místě. Mříž odemykal druhý strážný.

"Kde je Aldwick?" zeptala se, když čekala, až odsune mříž.

"Má práci," řekl úsečně a podal jí univerzál.

Rychle seběhla po schodech a rozsvítila světla mezi sejfy. U svého stolu dlouho naslouchala. Vnímala, jak jí srdce splašeně buší a jak jí nesnesitelně vyschlo v ústech. Když nezaslechla nic než šum hlasů a šoupání nohou z dvorany, rychle se pustila uličkou vedoucí ke Garlandovu sejfu.

Vytáhla z kapsy klíč od Edrise, vstříčila ho do prvního zámku a otočila jím. Pak pomocí druhého klíče odemkla druhý zámek. Ohlédla se přes rameno do dlouhé uličky, nikoho nespátřila, otevřela tedy dvířka sejfu, popadla objemnou obálku, kterou tam před několika málo dny dávala, přibouchla dvířka a zase je zamkla.

Vysoukala si sukni, vstříčila si obálku do kalhotek a přitiskla si ji na břicho. Upravila si elastický podvazkový pás tak, aby obálku pevně přidržoval, a spustila sukni.

Rychle se vracela ke svému stolu, obličej jako křída, ruce roztřesené. Vstrčila univerzál do zásuvky a zamkla ji. Jen co s tím byla hotová, sešel po schodech druhý strážný Aldwick.

"Dobře, slečno Devonová," zahlaholil a pronikavě na ní pohlédl. "Pan Devon se po vás shání. Máte k němu hned jít." Znovu na ni pohlédl. "Něco se děje, slečno?"

"Všechno v pořádku, Není mi - není mi nějak dobře. Otec se mnou chce mluvit?"

"Ano, slečno."

"Univerzál je v téhle zásuvce. Nechám klíč od zásuvky v zámku." Pokývla mu a vyběhla po schodech do dvorany. Dorazila k Melově kanceláři, zaklepala a vešla. Zůstala stát jako přibitá, když uviděla, že Mel není sám. U okna stál detektiv druhé třídy Tom Lepski a díval se na ni. Okamžitě rozpoznala, že je to policista a jenom s vypětím všech sil popošla do místnosti.

"Chtěl - chtěl jsi se mnou mluvit, tati?"

"Ano," řekl Mel a povstal. "Tohle je detektiv Lepski od městské policie." Při pohledu na její bílý, ustrašený obličej s úsměvem pokračoval. "Nemusíš se ničeho bát, holčičko. Pan Lepski se domnívá, že bys mu mohla pomoci... položí ti jen pár otázek."

Lepski nevěděl, co si z toho má vybrat. Proč je to děvče tak očividně vyděšené? Nevypadá dobře... jako by měla každou chvíli omdlít. Proč?

"Posaďte se, slečno Devonová," vybídl ji mírně. Protentokrát upustil od svého obvyklého řízného tónu.

Tak tohle je dívka, uvažoval, která potřebuje pořádné brýle, a nenosí je dokonce ani v bance!

Posadila se na židli blízko Melova stolu. Sevřela si chvějící se ruce pevně mezi kolena a přiměla se střetnout se s Lepského upřeným, pátravým pohledem.

"Viděla jste někdy tohoto člověka?" zeptal se, vytáhl Algirovu fotografii a podal jí ji.

Zadívala se na ni a přikývla. "Ano. To je pan Forester."

"Jak často chodil do banky, slečno Devonová?" Lepski si zasunul fotografii zpátky do náprsní tašky a vytáhl blok.

"Každý den."

"Chodila jste s ním odemykat jeho sejf?"

"Ano, samozřejmě."

"Naskytla se vám někdy příležitost do jeho sejfu nahlédnout?"

"Ne. Když jsem odemkla první zámek, vždycky jsem ho nechala o samotě."

"Naznačil vám někdy, co do sejfu dává nebo co si z něho bere?" Ne

Lepski si otázky, které jí kladl, a odpovědi zaznamenával do notesu. Najednou ho něco napadlo a chtěl si to ověřit.

"Devátého tohoto měsíce odešel z hotelu Regent, slečno Devonová. Neohlásil vám změnu adresy?"

"Ne."

"Hovořil někdy jmenovitě o někom ze svých přátel?"

"Ne."

Lepski jí položil klíčovou otázku.

"Nezmínil se někdy o doktoru Weidmanovi z Miami?"

"Ne."

"Znáte doktora Weidmana, slečno Devonová?"

Zkameněla. Pohlédla na Lepského, který si dělal poznámky do bloku a z obličeje se mu nedalo nic vyčíst.

"Ne, neznám."

"Nikdy jste o něm neslyšela?"

"Ne."

Co teda víš, rovnal si Lepski myšlenky. Doktor Weidman měl No-reninu kartu ve své kartotéce, prohlížel ji kvůli brýlím a tadyhle ona prohlašuje, že o něm v životě neslyšela. Co to všechno znamená?

Jen žádné spěch, nabádal se. Nezačni si s něčím, co bys nemohl dotáhnout do konce. Uvědomil si, že Mel z něho nespouští udivený pohled.

"Když Forester přicházel do banky, měl s sebou vždycky aktovku?"

"Ano."

"Nemáte představu, co v té aktovce nosil?"

"Ne."

Lepski chvíli psal, pak s úsměvem vzhlédl. "To je všechno, slečno Devonová. Mohla byste se jenom na tohle podívat, jestli jsem to zapsal dobře? Jestli ano, mohla byste to podepsat?"

Podal jí poznámkový blok. Váhavě po něm natáhla ruku.

"O co vlastně jde?" zeptal se Mel ostře. "Nedělala žádnou výpověď. Proč chcete, aby to podepsala?"

Lepski se na něho nevinně usmál.

"To je nové policejní nařízení, pane Devone. Pouhá formalita. To jen abychom měli zápis se vším, jak se patří."

Mel pokrčil rameny a povzbudivě se na Iru usmál.

"Tak si to tedy přečti, holčičko, a podepiš to."

Ira se začetla do drobného, úhledného rukopisu. Naplno v ní pracoval její instinkt, tušící nebezpečí. Zmocnil se jí pocit, že vlezla do nějaké pasti, ale neměla představu, do jaké.

"Ano, je to v pořádku," řekla a vzala si propisovačku, kterou jí Lepski podával. Dole na stránku se nečitelně podepsala.

Lepski se zvedl, vzal si od ní zápisník a poděkoval. Tahle dívka nemá nic s očima, přemítal. Co by to tedy mohlo znamenat?

"Hmm, ještě otázku, slečno Devonová. Neslyšela jste někdy o dívce jménem Ira Marshová?"

Jako by se na židli scvrkla. Obličej jí tak zbělel, že Mel vyskočil.

"Ne... ne... nikdy jsem o ní neslyšela!"

"Nořeno! Je ti něco?" zeptal se Mel, obešel stůl a přistoupil k ní.

"Je mi mizerně, tati. Včera jsem musela něco špatného sníst... mohla bych jít domů? To mě přejde, stačí, když si na chvíli lehnu."

Mel pohlédl na Lepského.

"Snad abyste radši už šel. Vidíte, jak se věci mají."

"Ovšem, ovšem," souhlasil Lepský. "Moc se omlouvám." A s očima planoucíma rozčilením odešel.

"Seženu někoho, aby tě doprovodil domů, holčičko," řekl Mel. "Je mi to moc líto. Netrap se kvůli..."

"Nedělej si starosti!" vzpamatovala se a skočila mu do řeči. Vstala. "Nechci, aby se mnou někdo chodil Neumírám!" Otočila se a rychle vyšla z místnosti. Zůstala za ní zaraženě hledět.

Ticky Edris seděl u stolu, komíhal krátkýma nohama, obličej zalitý potem, a co chvíli se ujišťoval, kolik je hodin. Jak dlouho jí to ještě může trvat? Bylo za dvě minuty tři čtvrtě na jedenáct. Něco nevyšlo? Přistihl ji někdo, jak otevírá sejf?

Pak ji zahlédl. Vešla do kavárny, vzpřímená, vyzývavá, bradu bojovně vystrčenou, obličej, že by se v ní krve nedořežal, v očích odhodlaný pohled. Beze spěchu se proplétala uličkou mezi stoly. Najednou mu vytanulo, jaká byla, když se s ní setkal poprvé: sebejistá a nepoddajná, tvrdá jako kalená ocel. Utřel si zpocený obličej a upřeně k ní vzhlížel. Opřela se oběma rukama o stůl a naklonila se k němu. Modré oči jí jiskřily.

"Máš to?" zeptal se a usilovně přemýšlel, co jí to mohlo přelítnout přes nos. Změna, která se s ní udala, v něm vzbudila nedefinovatelný strach.

"Ptát se budu já," prohlásila. "Zavraždil jsi moji sestru, nebo se pletu?"

Trhl sebou, jako když ho bodne. Obličej se mu zkřivil vztekem, vycenil zuby.

"Co to má s tímhle společného?" zaútočil otázkou. "Byla na umření, Nezavraždil jsem ji! Jenom jsem jí pomohl z toho ven. Co se staráš? Máš to?"

"Ten dopis na rozloučenou? Napsals ho ty?"

"Jo... a co má být? Napsal jsem i ty ostatní dopisy, které poldové našli u ní. v bytě, takže rukopis odpovídal. Takže co? Přineslas ty prachy?"

"Taky jsi zavraždil jejího milence, nemám pravdu?"

"Hele, dej si pohov! Když už to musíš vědět, udělal to Phil. Tohle jsme museli zařídit. Oba stáli v cestě." Praštil pěstí do stolu. "Tak přineslas ty prachy?"

"Vzala jsem je. V bance byl nějaký policajt Zeptal se mě, jestli znám dívku jménem Ira Marshová."

Obličej mu ochabl.

"Jo, prcku, už je to tak," řekla tiše. "Už to dlouho nepotrvá. To jsem teda musela být cákla, že jsem se s tebou do tohohle pustila. Hotovej blázen. Vědí všechno. Ještě tak pár hodin... víc ne."

Sklouzl ze židle.

"Dej mi ty peníze! Pojedeš se mnou, kotě. My dva se odtud můžeme dostat! Ještě pořád máme šanci. Dělej... dej mi ty prachy!"

"Dala jsem je zpátky do sejfu. Proč bych si měla ještě víc zavařit? Sbohem, Ticky. Moc času už nezbyvá. Uvidíme se znova u policajtů." Otočila se a rychle vyšla z kavárny do oslepujícího slunečního jasu.

Jess Farr seděl v pronajatém fordů s rukama zlehka položenýma na volant. Celý zmatený sledoval Iru, jak odchází z kavárny naproti Floridské depozitní bance. Pod těmhle palmami parkoval už hodinu. Viděl přijíždět Tickyho Edrise. Viděl Iru vcházet do kavárny a po pár minutách vycházet; tvářila se, jako by se jí zhroutil svět. Pozoroval ji, jak vchází do banky.

Netrpělivě čekal, až se ukáže Edris, ale neobjevoval se. Jess nevěděl, co si z toho má vybrat. Proč přišel Edris namísto Algira? Jesse v životě nenapadlo koupit si noviny. Nikdy noviny nečetl; nečetl nikdy nic.

Zapálil si cigaretu, uvelebil se ještě pohodlněji a pokračoval v čekání. Uplynula hodina a tři čtvrtě. Začal ztrácet nervy. Jestli tady zůstane parkovat dál, nějaký polda by se mohl začít starat, a pak bude v rejži. A potom, právě když se rozhodoval, že zaparkuje jinde, uviděl Iru znovu vycházet z banky a rychle mířit do kavárny. Ztuhl, když zpozoroval, jaká očividná změna se s ní udala. Tohle byla ta stará Ira, kterou znával v New Yorku. Ta chůze... ten napjatý, nemilosrdný výraz... ten způsob, jak drží ramena. Když ji uviděl vcházet do kavárny, vyhodil okénkem nedopalek cigarety. Sebrala ty Garlandovy prachy, pomyslel si. Byl si tím jist. Předklonil se a otočil klíčkem v zapalování. Zdržela se v kavárně jen několik minut. Vyšla a odpěchala na parkoviště za bankou. Když se mu ztratila z dohledu, uviděl vycházet z kavárny Edrise.

Zíral na Edrise stejně jako ostatní, kteří ho na chodníku míjeli. Edris vypadal, jako by pozbyl rozumu. Obličej měl voskově žlutý, malá ústa zkřivená. Jak se tak kolíbal a poskakoval k svému zaparkovanému mini, zavalité paže se mu mrskaly jako ryby právě vytažené z vody.

Co se to u všech všudy děje, ptal se v duchu Jess. Nastartoval. Když Edris nastoupil do svého vozu a přibouchl dvířka, začal Jess vyjíždět z parkovacího pruhu.

Mini se rozjelo a zamířilo k Seacombe.

Jess vyrazil za ním.

Lepski postával vedle svého vozu a zvažoval různá pro a proti. Ještě se mu rýsovala jedna možnost, aby měla dušička pokoj. Měl by to zkusit? Kdyby to nevyšlo, šéf by z toho nebyl nadšením bez sebe, kdyby to však klaplo...

Obratem se rozhodl. Vsedl do svého vozu, nastartoval, a vřít se do proudu vozidel. Řídil opatrně a rychle. Zamířil k dálnici 4A směrem na Miami.

Když se vymotal z dopravní zácpy a dorazil na začátek dálnice, pohlédl na hodinky. Bylo půl jedenácté a šest minut. Zpátky na stanici měl být v půl dvanácté. Musel by sebou pěkně hodit, aby měl naději se přibližně v tu dobu vrátit.

Zahlédl silniční hlídku, jak sedí z boku na svém zaparkovaném motocyklu a kontroluje dopravu. Zastavil vedle. "Ahoj, Time," zahlaholil. "Mám něco naléhavého. Mohl bys mi udělat cestu? První zastávka - Grahamova koedukační škola. Potřeboval bych se tam dostat za třicet minut."

Policista se zazubil a nastartoval svůj stroj.

"To se nedá," prohlásil. "Za třicet osm a půl minuty, jestli mi budeš stačit."

Lepski přikývl, pustil ho před sebe a rozjel se za ním. Policista zapnul sirénu, a když proud vozidel rychle zajel k pravé straně, přidal plyn.

Lepski sešlápl pedál plynu a pomyslel si, že by šéf vyletěl z kůže, kdyby ho teď viděl, jak se řítí po dálnici skoro dvoustovkou.

Dlouhá rovná dálnice jako by se pod svištěcími koly rozpouštěla. Vozy, které míjel, byly pouhé šedé šmouhy otřásající se pod nápořem vzduchu. Trochu se přikřčil a s pohledem přibitým na záda silniční hlídky pevně sevřel volant. Držel se za motocyklem na vzdálenost necelých padesáti metrů, a když se rychlost pomalu vyšplhala na dvě stě kilometrů v hodině, pomyslel si se záchvěvem strachu, že čelní náraz by mu teď vynesl jenom velice skromnou rakev a hlubokou jámu v zemi.

O dvacet minut později dorazili na konec dálnice a policista zdvižením ruky dal Lepskému znamení, aby zpomalil. Do předměstí v Miami vjížděli stovkou, což se jevilo jako hotové plazení ve srovnání s tou zdivočelou rychlostí na dálnici.

O šestnáct minut později už zvolna šplhali po vozovce ke Grahamově koedukační škole.

Lepski zastavil a vystoupil. Nohy měl mírně roztřesené, ale zvesela se křenil na policistu, který se rovněž zubil.

"Jízda jako víno, Time. Budeme to pro velký úspěch opakovat. Chci, abys mě vzal nazpátek, až to tady vyfídím."

"Okay," kývl policista. "Na zpáteční cestě ušetříme ještě pár minut, provoz už nebude tak hustý."

Lepski vyšel po schodech a zazvonil. Dveře mu otevřel doktor Graham osobně.

"Dobrý den, pane," začal Lepski. "Policie z Paradise City. Domnívám se, že byste mi mohl pomoci. Mohu dál?"

Graham přikývl a poodstoupil. "Doufám, že to nebude dlouhé," řekl a vedl Lepského do své pracovny. "Mám schůzku."

"Nemělo by, pane doktore," odušil Lepski a usedl na židli, na níž mu Graham pokynul. "Provádím pátrání týkající se jedné vaší žákyně: Nořeny Marsh Devonové."

Graham vyhlížel mírně vyplašeně.

"Už od nás odešla... Ona..."

"Jo, to je mi známo. Řekněte mi, pane doktore, nosila brýle... nemám pravdu?"

"Ano, nosila."

"Mohla by číst bez nich?"

"Ovšemže ne. Vždycky je nosila. V nejmenším nechápu, co..."

"Měla brýle s modrými ráfky z umělé hmoty?"

Graham zaraženě čučel.

"Musím si to vybavit... byly modré. Nevím, jestli byly z umělé hmoty. Mohl byste mi vysvětlit, proč se mě na to ptáte?"

"Máme důvod se domnívat, že Nořena Devonová je ta neidentifikovaná dívka, co se našla zavražděná v Korálové zátoce," řekl Lepski chraplavě.

Graham leknutím ztuhl.

"Pane na nebi! Co vás vede k..."

"Výptávat se budu já, pane doktore," zarazil ho Lepski pevně. Vytáhl z náprsní tašky Algirovu fotografii. "Viděl jste někdy tohoto člověka?"

"No ovšem ano. To je pan Tebbel, právní zástupce Noreniny matky."

Lepski dlouze a pomalu vydechl. Takže se nemýlil!

"Neměl byste fotografii Nořeny Devonové?" zeptal se.

"Ano. Ovšem. Na konci roku necháváme vždycky dělat fotografie," řekl Graham, vyhrabal se na nohy a přistoupil k registratuře. Po chvíli vytáhl fotografii.

Přešel místností a podal snímek Lepskému.

Kapitola desátá

Edris napůl nepřítelny strachy se řítí po dálnici na Seacombe. Tak usilovně přemýšlel, jak by si zachránil krk, že nepostřehl zaprášený ford, který se mu držel v patách.

Nesmí ztratit ani minutu, říkal si. Poldové už po něm můžou jít. Také má své známé mezi mariňáky. Nejlepší bude dostat se na loď do Mexika.

Ale nejdřív musí podstoupit to riziko a vrátit se do svého bytu a vyrazit z Algira svoje peníze. Bez peněz by měl po legraci! Bude nutné Algira zabít, jinak zabije on jeho. Bude muset také zjistit, kam si Algir ukryl svůj podíl z Wanasseeho peněz. Ale než bude moct Algira odpravit, musí si obstarat zbraň!

Vjel do Seacombe a prudce zabočil na úzkou silničku vedoucí k moři.

Nepříjemně zaskočený Jess dupl na brzdu a zastavil. Vylezl z vozu a běžel k místu, kde se z dálnice na silničku

odbočovalo. Ještě stačil zahlédnout, jak mini na konci vozovky zahýbá doprava a mizí z dohledu. Utíkal zpátky k fordu a opatrně a pomalu vyrazil po silniče.

Edris zaparkoval mini a pak hopkavě uháněl do zaplivaného lokálu, který sloužil především posádkám rybářských lodí, když kotvily v přístavu. V tuto hodinu zela nálevna prázdnou a majitel Harry Morris, mohutný, zarostlý, podmračený chlap, se opíral o výčepní pult a pročetl sportovní stránku.

Když uviděl Tickyho, zazubil se od ucha k uchu.

"Helemese, Ticky!" Složil noviny a shlížel na Edrisův bílý, potem zbrocený obličej. "Co tě žere, brácho?"

"Lítám v maléru, Harry," vyhrkl Edris a snažil se, aby nelapal po dechu. "Na nic se neptej... jdou po mně poldové. Můžeš mě dostat na loď do Mexika?"

Morris vyvalil oči. Na okamžik mu prolitlo hlavou, jestli ho Edris nebalamutí, pak ještě jednou pozorně pohlédl na jeho obličej, a rozhodl se, že ne.

"Dalo by se to zařídit, Ticky, ale nebude to zadarmo. Jedna loď odplouvá dneska večer v deset. Mohl bych to pro tebe zařídit... přijde tě to na tři tácy."

Edris zakvílel.

"Nešlo by to levněj, Harry? Potřebuju prachy."

"Udělám, co budu moct, ale ten chlap je kus krkouna."

"Ještě musím něco menšího vyřídit a hned jsem zpátky. Můžeš mě schovat, než loď vypluje?"

"Samo, Ticky. Pro tebe všecko."

"Ještě něco... potřebuji pistoli s tlumičem a potřebuju ji hned."

Morris na něho zůstal civět.

"Na co?"

"Neptej se, Harry. Potřebuju ji."

"No dobrý. Jseš si jistej, že nechceš, abych to za tebe zmáknul?"

Edris divoce vycenil zuby.

"Zvládnou to sám. Hoď sebou, Harry, nemám moc času."

Morris přikývl a zmizel ve dveřích vzadu v lokálu. Za pár minut byl zpátky s balíčkem v hnědém papíru. Podal ho Edrisovi.

"Ještě je čistá, Ticky. Zpátky mi ji nenos. Tlumič vydrží na tři rány... na víc ne. Jseš si jistej, že víš, co děláš?"

"Jsem," řekl Edris chmurně. "Díky, Harry. Za pár hodin mě tady máš." Odpěchal z lokálu zpátky k svému mini.

Vlezl do vozu, rozbalil balíček a prohlédl si automatickou osmatřicítku. Našrouboval na hlaveň tlumič a položil zbraň na vedlejší sedadlo. Přiklopil na ni svůj klobouk. Pak nastartoval a rozjel se k svému bytu.

Jess Farr, který parkoval opodál, vystartoval za ním.

Před svým činžákem popadl klobouk a zbraň, nechal klíčky v zapalování a vylezl z vozu. Hopkavě přešel chodník a vykolébal se do schodů. Vešel do chodby, vstoupil do výtahu a v mžiku se octl v patře, kde bydlel.

Když se zastavil před svými dveřmi a hledal klíč, mrkl na hodinky.

Bylo jedenáct čtyřicet tři. Odemkl dveře a opatrně vešel do předsíně.

"Phile?"

Hodil klobouk na židli a s pistolí za zády a novinami, které koupil, v levé ruce vykročil do obývacího pokoje.

Algir stál u okna. V ruce svíral Edrisovu pětadvacítku, oči ostražitě, obličej strnulý. Zvedl zbraň a namířil na Edrise.

"Máš je?" zeptal se naléhavě. "Nepřibližuj se!"

"Co to má zase znamenat?" nadhodil Edris a naklonil hlavu na stranu. Za zády palcem odjistil zbraň.

"Nevěřím ti, ty slizkej parchante," odsekl Algir. "Přinesls prachy?"

"Ovšemže jsem je přinesl a přinesl jsem taky noviny. Máš tam krásnou velkou fotku, hezouně, hned na první stránce." Hodil noviny Algirovi. Jak mu padaly k nohám, rozvinuly se první stranou nahoru.

Algir přestal být ve střehu, shlédl dolů, uviděl vlastní fotografii a začal chrlit kletby. Což byl jeho poslední proslov na tomto světě. Edris zdvihl zbraň a prostřelil mu hlavu.

Algir se zlomil v kolenou a začal se hroutit na podlahu. Edris ho s vyceněnými zuby střelil do hrudi.

Algir se rozplácl na podlaze a po tváři mu stékala krev. Chabě pohnul rukama a ústy a obrátil oči v sloup. Zachvěl se a čelist mu poklesla.

Edris se dlouze a zhluboka nadechl. Odšrouboval tlumič a vstrčil si ho do kapsy. Položil pistoli na stůl. Aniž o Algira zavadil pohledem, odešel do své ložnice pro plátěné zavazadlo, které si zabalil předem.

Pak začal v bytě hledat Algirův podíl. Trvalo mu to dobrých deset minut, než peníze našel! za reprodukci raného Picassa. Přepočítal bankovky. Naštvaně zamručel, když zjistil, že Algirovi z jeho podílu zbylo už jenom šestnáct tisíc dolarů.

Nacpal si peníze do zadní kapsy kalhot. Pak si zastrčil obálku se svým podílem do vnitřní kapsy saka. Zastavil se a přešel byt pohledem v náhlém návalu lítosti, že z něho odchází. Shlédl na Algira, ležícího s hlavou v kaluži krve. Nad děsem v Algirově obličej se usklíbl, sebral zavazadlo a pomalu kráčel ke dveřím od bytu.

Stěží uvěřit, pomyslel si, že už svůj domov nikdy neuvidí. Ale aspoň má peníze a šanci dostat se do Mexika. Začne nový život. Peníze odemykají většinu dveří. Bez nich má člověk dohráno.

Otevřel hlavní dveře a zůstal stát jako solný sloup. Proti němu se na chodbě tyčil Jess Farr s pistolí v ruce. Mířila mu do obličej.

Zavřel oči a zase je otevřel. Pohled na tohohle vychrtlého ludráka s pistolí jim tak oťásl, že se mu na krátký okamžik zastavilo srdce a pak se zběsile rozbušilo.

"Zpátky!" nařídil mu Jess zlověstně. "A žádný blbosti!"

Edrisovi se zoufalstvím udělalo mdlo. Pomalu vykročil nazpět do obýváku. Jess kopnutím zabouchl hlavní dveře a šel mu v patách. Při pohledu na Algirovu mrtvolu ztuhl. Nikdy nikoho mrtvého neviděl. Strachy se mu sevřel žaludek.

"Polož ten bágl, otoč se a pracky pěkně nahoru!" vyštěkl. "Ty, poslyš..." začal Edris a vykouznil na svém popelavém obličejí úlisný úsměv.

"Pohyb... prasečí hlavo!" zaječel na něho Jess a pohrozil pistolí.

Edris vzlykavě zalapal po dechu. Pustil zavazadlo, obrátil se, a když začal zvedat ruce, Jess k němu přiskočil a křísil ho pistolí přes hlavu.

Lepski se náramně kochal pohledem na Terrellův obličej, když mu podával hlášení. Beigler, který se opíral o stěnu za Terrellovým stolem, skýtal rovněž jedinečnou podívanou.

Lepski nedokázal potlačit vítězný úsměv, když uzavíral slovy: "A tady máte fotografii Nořeny Devonové, šéfe. Ziskal jsem ji z její školy." A okázale položil snímek na jeho stůl.

Terrell a Beigler se předklonili a civěli na skupinku děvčat na fotografii.

"Druhá zleva... v poslední řadě," řekl Lepski.

"Dobrá práce," řekl Terrell, když se vynadával na všedně vyhlížející dívku v brýlích. "Kdo teda je to děvče, o němž si Devon myslí, že je to jeho dcera?"

"Ira Marshová... Murielina sestra," vložil se do hovoru Beigler. "Právě jsem dostal hlášení od newyorské policie. Ira Marshová opustila New York večer šestnáctého. Od té doby ji nikdo neviděl. Sedí to, šéfe."

"Ale proč?" Terrell zamyšleně hleděl na Beiglera. "Tady nám uniklo něco velkého. Proč Algir zaměnil Iru za Nořenu? Musel pro to mít nějaký důvod."

"Ona nám to poví. Pojdme ji sebrat."

"Nesmíme nic uspěchat," řekl Terrell. "Nejdřív si promluví s Devonem." Na čele mu vyskočily vrásky. "Ten šprček Edris musel nastrčit její fotografie do Murielina bytu. On taky vyslal Algira za doktorem Grahamem. Běž ho sbalit, Joe. A to co nejrychleji!"

"Údajně je zrovna v New Yorku," řekl Beigler.

"Dej hlášku newyorské policii. Třeba je to jenom naoko. Možná trčí pořád tady. Zkus to u něho v bytě, Joe."

Beigler přikývl a vyřítit se z místnosti.

"Dej hlášku na letiště a silničním hlídkám, Tome," pokračoval Terrell. "S tou svou vizáží se daleko nedostane, nechci ale už ohledně toho grázla nic riskovat." Zvedl se a sebral ze stolu fotografii. "Jdu za Devonem."

Lepski se natáhl po telefonu. "Jestli tě za tohle nečeká postup, kamaráde," bručel si pod vousy, "pak už za nic."

Jess sjel výtahem. Nezdržoval se počítáním peněz, které ukořistil od bezvědomého Edrise, věděl však, že má mnohem víc než očekával.

Nutno bleskově vypadnout z Floridy, říkal si. Zanechá pronajatý vůz ve Fernandii a nastoupí do vlaku do Atlanty. Tam se zašije, dokud se neukáže, jak se věci vybarví. Když mu říkají pane takovýhle prachy, nemusí si dělat starosti, co by se za nehet vlezlo.

Navzdory povznesené náladě se ještě nevzpamatoval ze šoku z Algirovy smrti. Jasně ho zamordoval Edris, kterého nechal ležet jak širokého, tak dlouhého v bezvědomí na podlaze. Když nastupoval do fordu, uvažoval, co Edris udělá a kam půjde.

Dobře tak tomu mrňavému ničemovi, pomyslel si Jess a sešlápl startér. Zaslouží si to za to, jak zacházel s Irou.

A co Ira? Svraštil čelo. Lákalo ho pomyšlení, že by ji zkusil vyhledat. Bylo by zábavnější cestovat s ní než takhle sám. Pak zavrtěl hlavou. Raději ne. Dlouho nepotrvá a půjdou po ní poldici a pak by se vezl v pěkném maléru spolu s ní. Ne, pocestuje sám. Až dorazí do Atlanty, bude spousta času, aby si nějakou holku našel.

Zamířil na Miami. Jízda ze Seacombe za poledního provozu byla k zbláznění pomalá, Jess však ovládl netrpělivost.

To měl teda fantastickéj nápad, liboval si a zpomalil, jak se dostal do další zácpy. Edris se neodvážil ani pípnout. Algir je po smrti. Ira neví, že peníze sebral. Bezvadný! Dá se říct, že je to dokonalá krádež!

Proud vozidel se rozjel rychleji a Jess přeřadil z dvojky na trojku. Vepředu uviděl semafor. Uvažoval, jestli se mu podaří projet na zelenou. Auto před ním z ničeho nic vyrazilo kupředu a nechalo ho daleko za sebou. Jess neodolal a šlápl na plyn. V tom okamžiku skočila pět metrů před ním červená.

Zaklel, dupl na brzdu a smykem zastavil předními koly metr za čarou. Než stačil zacouvat, zezadu do něho prudce najel nějaký vůz a postrčil ho kupředu.

Se vzteklým úšklebkem se na sedadle obrátil. Řidič, obtloustlý, starší člověk, už vystupoval z vozu. Pak zaslechl zvuk, z něhož měl nejvíc nahnáno... hvízd policejní píšťalky.

Srdce mu začalo splašeně bušit. Vytrhl pistoli ze zadní kapsy kalhot s úmyslem schovat ji do přihrádky na rukavice a vtom na něho tvrdý policajtský hlas zařval: "Ani hnout!"

Jess vzhlédl. Postranním okénkem na něho nevráživě hleděl mohutný červenolící policista. Jess ho nezahlédl přicházet. Policista už držel v ruce zbraň a mířil na něho.

"Polož tu bouchačku!" nařídil mu policista nesmlouvavě. "A fofrem!"

Jessovi bylo do breku strachem a vzteky. Nechal pistoli sklouznout na sedadlo a zvedl ruce.

Dvířka na jeho straně se s trhnutím otevřela a jiný policista po něm hmátl a vytáhl ho na ulici. Rozječely se klaksony. Lidé se zastavovali a zvědavě okouněli.

"Koukni na něho!" zahulákal druhý policista. "Zrovna asi někomu štípнул fáro!"

Červenolící policista se zašklebil a vrazil Jessovi facku, až se zapotácel. Pak se natáhl, a než Jessovi došlo, co se děje, zápěstí mu svírala železka.

Ucítil, jak se paklík peněz, které si nacpal za košili, posouvá, a než tomu mohl zabránit, peníze se začaly sypat na vozovku.

"Hele, není možná!" zařičel červenolící policista s vyvalenýma očima. "Z toho smrada tečou prachy!"

Ticky Edris otevřel oči. Hlava ho tak bolela, že kňučivě zasténal. Ležel bez pohnutí a snažil se upamátovat, co se stalo. Pak si vzpomněl.

Zabralo mu několik dlouhých minut plných bolesti, než se dokázal posadit. Svíral si rozbolavělou lebku zavalitýma rukama, dokud se mu v ní nezačalo vyjasňovat a ostrá, hlodavá bolest polevovat. Vyhrabal se nejdříve do kleku a pak na nohy. Udělal dva roztřesené kroky. Levou botou šlápl do vysychající kalužiny krve a otřásl se, když se snažil otřít si botu o koberec. Pohyboval se, jako by za tu půlhodinu, co byl v bezvědomí, zestárl o padesát let. Dopotácel se k baru, nejistou rukou ho otevřel a popadl láhev whisky. Vytáhl zátku, nechal ji spadnout na koberec a zdvihl láhev ke rtům. Pil dlouho a bez přestávky. Vnímá, jak se mu alkohol rozlévá po těle a vrací mu do žil teplo a energii.

Zalupal po dechu, postavil láhev a poklepal si na zadní kapsu kalhot. Věděl, že je to zbytečné gesto. Peníze byly pryč.

Vevrávorá do koupelny a opláchl si hlavu a obličej. Mozek měl příliš otupělý, než aby mu to trochu myslelo. Stál, díval se na sebe do zrcadla a to mu ještě dodalo. Vypadal jako malý svraštělý stařec, pracující k smrti. Jako by mělo být do pár hodin po něm.

Odvrátil se od zrcadla a doškobrtal do obývacího pokoje. Popadl láhev whisky a znovu se zhluboka napil. Říhl si, žuchl do svého minikřesla a položil si nohy na stoličku.

Takže žádná loď do Mexika, pomyslel si. Bez peněz jsi, milej Ticky, v háji. To si musíš na rovinu přiznat. Nemá smysl utíkat. Nemá smysl dělat si nějaké další plány. Vězíš v tom po krk a v životě se z toho nevyhrabeš.

Sklouzl pohledem na Algira a vycenil zuby v nenávidném úšklebku.

Jenom proto, že tenhleten nenapravitelný břídl, ten idiotský, lemplovský náfuka byl příliš líný a neměl dost filipa, aby tělo zahrabal dostatečně hluboko. Jenom proto... jenom to stačilo zhatit ten nejfantastičtější plán jak přijít k velkým penězům, který vůbec kdy kdo vymyslel.

Ještě si trochu upil whisky. Už byl opilý: opilý a rozlítostněný sám nad sebou. Rozvzlykal se, a když začal zlehka tleskat zavalitýma rukama, po svraštělém obličejí mu stékaly slzy.

Takhle ho také našli Beigler s Hessem, když o pětadvacet minut později vtrhli do bytu.

Ticky Edris s nimi bez dalšího šel. Co na tom záleží? říkal si, když scházel po schodech k čekajícímu policejnímu vozu. Na čem teď už vůbec záleží? Člověk si udělá plány, vynese správné karty, a pak to nějaké hovado všecko zkazí.

"Tak to holt chodí," prohodil polohlasně, když nastupoval do policejního vozu, a protože se zpil, jak zákon káže, zabořil obličej do buclatých rukou a znovu se rozbrečel.

Milý Mele,

už ti nemůžu říkat tati, vid'? Zbývá jenom říct sbohem a že je mi to moc líto.

Nečekám, že mi budeš věřit, ale já na mou duši nevěděla, že tvoji dceru zabili. Řekli mi, že se nešťastnou náhodou utopila.

Vím, že jsem neměla zabrat její místo, udělala jsem však v životě už tolik věcí, které jsem dělat neměla. S tebou jsem byla opravdu moc šťastná... bylo to takové zvláštní štěstí, o kterém jsem věděla, že dlouho nepotrvá.

Teď si půjdu zaplavat. Budu plavat tak dlouho, až už dál nebudu moct. Doufám, že tě tím ušetřím, aby tě do toho všeho příliš zatáhli. Ráda bych si myslela, že ti budu aspoň trošku chybět. Ještě že je tady Joy; budeš s ní šťastný a ty si to zasloužíš.

Takže sbohem, a prosím tě, věř mi, že bych to opravdu neudělala, kdybych to o Noreně věděla.

Upřímně Ira

Odložila propisovačku a přečetla po sobě, co napsala. Byla v chatě na pobřeží a měla na sobě bílé bikini, v nichž její pleť dostávala ještě bronzovější nádech než ve skutečnosti.

Nevzrušeně a s naprostým klidem vsunula dopis do obálky a zalepila ji. Napsala na ni Devonovo jméno a opřela ji o vázu na květiny na stole.

Vstala, krátce se rozhlédla po místnosti a pak vyšla do žhavých slunečních paprsků.

V dále viděla koupající se lidi, byli však příliš daleko, než aby se jimi musela zabývat. Dlouhými, uvolněnými kroky sešla k moři, hlavu vztyčenou, ústa pevně sevřená, oči suché. Ponořila se do vody a mocnými tempy se začala rychle vzdalovat od pevniny a od nového života, který našla, který však nebyl pro ni.